

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YILDIZ ÇARPMASI MARK SCHREIBER

Bazen yıldızlar asık olmanı ister

DE
X

YILDIZ ÇARPMASI

Özgün adı: *Starcrossed*

Copyright © 2007 Mark Schreiber

Yazan: Mark Schreiber

Çeviri: Cemre Akkartal

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

ISBN: 978-605-09-0318-8

Sertifika no: 11940

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / dex@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YILDIZ ÇARPMASI MARK SCHREIBER

BİRİNCİ BÖLÜM

Doğar yıldızları sönük iki talihsiz sevgili
Shakespeare

SOLUK MAVİ DÖVME

Nasıl oldu da benim gibi kadere teslim olmuş tatlı bir kız, gençlik hatalarından ve şanssızlıklarından kurtulma yolunda ilerlerken ve ilk kez –gerçekten– âşıkken, kendini tepesinde katil kara bulutlar dolanan, fırtınalı, uğursuz bir gecede, bozguna uğramış Romeosuyla ölümün eşiğinde, dokuz numaralı golf sopasını Hayat'a karşı küstah bir şekilde gökyüzüne tutarken buldu?

Her şey Benjamin'i göğsümden sildireceğim zaman başladı. Sağlık sigortaları dövme sildirmeyi karşılamadığından, bana pahalıya mal olan bir düzeltme işlemiydi. Neyse ki zaten kimsenin bilmesini istemiyordum ve yastık altında biraz birikmiş param vardı. Ancak telefon ettiğim her yer bana hayat hikâyemi sorup durdu. Sonunda bir kulak pamuğu ve biraz karbolik asitle kendim halletmeyi bile düşünüyordum ki aradığım bir estetik cerrah bana öylesine –ziyaret nedeni, isim, ödemeyi işlem sırasında alıyoruz– bir randevu verdi ve yaşımla bile sonlandı. Harika!

Daha önce doktora hiç yalnız gitmemiştim. Bu tekinsiz

his, hastane binasına girip parlak asansör kapılarının önümde açılmasını beklerken üzerime çöktü. Beni doktora hep annem götürürdü ya da Benjamin. Bir keresinde ondan beni jinekologuma götürmesini istemiştim, çünkü annem doğum kontrol hapi kullandığımı bilmiyordu ve ben de yalnız gitmek istemiyordum. Ona, birçok kadının jinekologuyla ilişki yaşadığını söyleyene kadar beni reddetti. Jinekologum kadındı ama Benjamin detaylara asla takılmazdı.

İşte orada, yalnız başıma kahrolası asansörü beklerken endişeliydim – sadece 3 kat var, nerede ki bu? Sears Tower'daki* bile bundan hızlı! Böyle bir anda tek istediğim rahatlatılmaktı, dikkatimi dağıtmak; konuşacak birine ihtiyacım vardı, dövme yaptıracağım –daha doğrusu göğsüme işlenmiş mürekkebin, bir iğne ya da jiletle kazınacağı; hatta belki karbolik aside batırılmış bir kulak çubuğuyla yakılacağı– gerçeğinden beni uzaklaştıracak birine. Lunaparkta hız trenine binme anı gibiydi, ama önümde heyecan değil sadece can acısı vardı.

Peki ya tanıdığım birine rastlarsam? Annemi ya da babamı tanıyan birine? Binadakilerin listesine göz attım. Onlara, bir alerji uzmanı olan ve onun da odası üçüncü katta bulunan Dr. Stephen Wilde'a saman nezlem için geldiğimi söyledim. Ama ya Dr. Dobrowski'nin muayenehanesinin içinde, hiçbir kaçış yolum yokken karşılaşırısam? Ya babamın sekreterinin gözkapaklarını kaldırmak için orada olacağı tutarsa?

Alerji uzmanının kapısının önünden sürünerek geçtim ve Dr. Dobrowski'nin ofisinin önünde biraz durup içme suyu çeşmesini arıyormuş gibi yaptım. Tam kapının yanındaki açık gri camdan, içerideki birkaç kişiyi görüyordum. Estetik cerrahların bekleme odaları değil, ıpkı torbacıların evlerindeki gibi

* Sears Tower, Chicago'da bulunan ABD'nin en yüksek ve dünyanın yedinci en yüksek gökdeleni. "Willis Tower" olarak da bilinir. (yay.n.)

gözetleme delikleri ve zilleri olmalı.

Çarpan kalbim dönüp gitmemi söyledi. Ama kalbimin birkaç santim ötesindeki o lanetli ismi oluşturan mavi mürekkep lekesi *kal* diyordu. Ayrıca bu randevuyu almam üç hafta sürmüştü ve muhtemelen parayı benden her halükârda tahsil edeceklerdi.

İçeride bir çift şişman kadın, bir çift yaşlı kadın ve benim yaşlarımda bir çocuk vardı. Bir erkek! Belki de yeniden otuzuna dönmek isteyen annesini ya da büyükannesini bekliyordu. Masanın arkasında oturan hemşire bana kayıt yaptırmam gerektiğini söyledi ve bir dosyaya tutturulmuş formları önüme doğru itti. Pahalı görünen bir burnu vardı, biraz da gülse çok daha iyi olacaktı.

Onlara adımlı, sınıfımı ve seri numaramı verebilirdim ama form doldurmam ya da imza atmam söz konusu değildi. Cüzdanımı masanın üzerinde koyarak onlara ciddi bir müşteri olduğumu göstermeye çalıştım –ödemeyi hemen yapacağım!– ama bu hemşirenin umurunda olmadı. O dünyaya herkesin form doldurmasını garantilemek için gelmiş gibiydi ve boş kalan bir form evrenin yok olması demek olabilirdi. Sabırla –ve tabii ki fısıldayarak– açıkladım; telefonda görüştüğüm her kimse, onun bana her şeyin tamam olduğunu söylediğini anlattım. Kiminle mi konuştum? Nasıl bilebilirim, randevu kaydı alan ben değilim ki? Arka tarafta bir kadına, üstüne danışmaya gitti –konuştuğum kadın o mu?– ve geri geldiğinde imzalama ya da sigorta bilgilerimi vermeme gerek olmadığını, ancak kayıt için sağlık geçmişime ihtiyaçları olduğunu söyledi. Sağlık sorularını dürüstçe yanıtladım, ancak bana kupon göndermeye kalkarlar diye yanlış bir adres verdim ve acil durumlarda ulaşılacak kişi kısmına da Tanrı yazarak telefon hölümüne bir soru işareti koydum. Eğer estetik cerrahımın iyi bir espri anla-

yışı yoksa bunu sivri aletleriyle çıplak tenime girişmeden önce bilmemde fayda vardı.

Üst üste dergilerin yığıldığı sehpanın yanındaki koltuğa oturdum ve dövmelemin esamesi okunmayan bir *Vogue*'un sayfalarını karıştırdım. Bu dergilerle kimi kandırıyorlar? Bu modellerin de dövmelemleri var, sadece kapaticıyla gizlenmişler. Ben de *Vogue*'da olsam kimsenin ruhu bile duymaz. Minik sırrımı görmeniz için beni Victoria's Secret'ın katalog modellerinin şu dantel sutyenlerinden biriyle yakalamanız gerekir; o zaman bile ismi okuyamaz, ancak mavi çizgileri görebilirsiniz. Belki de abartıyordum, göğüslerimi kim görecekti? Ben evlenmeye hazır olduğum zaman, memelerim dövmemi mavi bir leke haline dönüştürecek kadar sarkmış olur herhalde.

“Niye buradasın?”

Bu, masanın diğer tarafında oturan çocuktur. Onun dışında her yere baktım, odada ondan başka bir tek ben vardım. Bu kaba soruya karşı beni destekleyeceklerine emin olduğum yaşlı kadınlarla şişman kadınlar gitmişti. Özel hayatımı korumak için dünyanın öbür ucuna gitmiştim ve tamamıyla yabancı biri –bir erkek!– bu dönüşü olmayan noktada, bana neden orada olduğumu soruyordu!

Yalnız olduğumuz için onu duymazdan gelemedim ve ancak kâbuslarında görebileceği kadar küçümseyici bir ifadeyle bakarak, “Affedersin?” dedim.

Gülümsemesine rağmen asabi olduğunu görebiliyordum, bu onun tanışma cümlesiydi, belki de kalkık burunlu kızlara asılmak için buraya takılıyordu. “Buraya niye geldin?” diye tekrarladı.

Şimdi onu sindirebilmek için tüm gücümü toplayarak baktım, biraz çekinmiş göründü. “Bu soruyu bir hapishanede ya da bir estetik cerrahın muayenehanesindeki kimseye asla sora-

mayacağını bilmiyor musun?"

Heyecanlı görünüyordu, ancak kendine olan güveniyle beni sınır etmeyi sürdürdü. Çekinmesine rağmen cesurdu. "Sadece, eğer göğüs büyümeye geldiysen buna ihtiyacın olmadığını söyleyecektim."

O anda heyecanlanan taraf ben oldum ve bunun sebebi - her ne kadar yeterince berbat olsa da- söyledikleri değil, epey yakışıklı olduğunu ister istemez fark etmemdi. Müdahaleye gerek olmayan bir burnu -buraya gelene kadar kimsenin burnuna dikkat etmezdim- kusursuz beyaz dişleri, uzun sarı röfleli gibi saçları ve delici buz mavisi gözleri vardı. Boyu benden uzundu, yani yeterince uzun; dar kot pantolon ve Northwestern forması giymişti, bir de altın küpesi vardı.

"Eğer memelerime muamele çektirmek istiyorsam bu kimseyi ilgilendirmez!" dedim ona, beni utandıramadığını belirtmek için yüksek bir sesle. "Ama bunun için gelmedim."

"Sadece senin gibi birinin neden..."

"Binlerce nedeni olabilir," dedim ve onun gözleri bu binlerce nedeni düşünerek kocaman açılırken, boşboğazlık ettiğime pişman oldum.

Onu, gizliyor olabileceğim binlerce iğrenç kusuru düşünmekten alıkoymak için, "Silikon taktırmakta ne var ki?" diye sordum. "Tüm bu dergilerdeki kadınlar, erkekler yüzünden açlık diyeti yapıyor ve vücutlarını şişiriyor."

"Ama bu dergileri kadınlar alıyor," dedi gereğinden fazla akılcı konuşarak. Ve bir anda bu konuşma için fazla ciddi göründü. "Bence bir kadınla bir bilgisayarın içinde aynı madde bulunmamalı."

"Silikonla ilgili kötü bir hatıran var herhalde."

"Şey..."

Güldüm ve *Vogue*'uma geri döndüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Peki, benim neden burada olduğumu öğrenmek ister misin?” dedi bir süre sonra.

“Bir yerlerini mi büyüteceksin?”

“Dövmemi sildireceğim.”

Birkaç sayfa çevirdim, işte bu gerçek bir tesadüftü.

“Adın ne?” dedi ben onu hâlâ görmezden gelirken.

“Adımı söylemek istemiyorum.”

“Giriş formuna da bakabilirim,” dedi ukalaca.

“Formu doldurmadım ki,” dedim daha da ukalaca.

“Sadece ismini bilmek istiyorum.”

Biraz düşündüm. “Burcun ne?”

“Neden burcumu öğrenmek istiyorsun?”

“Eğer doğru burçtansan sana ismimi söyleyeceğim. Doğum tarihin ne?”

“20 Şubat.”

“Balık.”

“İyi mi?”

“Daha iyi olabilirdi. Christy.”

“Ciddi misin? C’yle mi K’yle mi başlıyorsun?”

“C’yle.”

“İnanmıyorum.”

“Ne oldu?”

Sol kolunu sıyırdı ve omzunu bana doğru çevirdi. Kolunun üstünde, koyu mavi harflerle adım yazıyordu!

“Seni beğenmemem ne kötü,” dedim, “Yüz elli doların cebinde kalırdı!”

Bunun yıkıcı bir darbe olacağını düşündüm ama bu tesadüf onu daha da atak yaptı. Buz mavisi gözleriyle bana baktı. “Eğer beni beğenmediysen, neden yanıma oturdun?”

“Senin yanına oturmamıştım. Dergilerin yanına oturdum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfey.org>

“Orada da dergiler var.”

“Arada bir masa varken bu birinin yanına oturmak sayılmaz!”

“Astrolog olan sensin. Bu odadaki tüm sandalyelerin arasından bu sandalyeyi seçmenin sebebinin kader olduğunu bilmen gerekir.”

“Benimle bir şans yakalayabilmen için yüzlerce yıldızın yardımı gerek. Seni cebimden çıkarırım.”

“İsmim Ben.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Gerçek ismin Benjamin mi?”

“Evet ama asla kullanmıyorum. Küçük bir oğlan çocuğu ya da yaşlı adam ismi gibi. Neden sordun?”

“O isimden tiksiniyorum.”

Operasyon masasına oturup titreyen bacaklarımı yere doğru sarkıttım. Hemşire bluzumu çıkarmamı söyledi ve bana yeşil, çirkin bir ameliyat önlüğü verdi. Bana dövmemle ilgili –neyse ki kendisi bakmadan– milyon tane soru sordu ve cevaplarımı sanki o *Sun-Times*’dan bir gazeteci bense bir cinayet mahkûmuymuşum gibi elindeki dosyaya yazdı. Dövmeni nerede yaptırdın? Bilmiyorum, o an kafam çok iyiydi. Ne zaman yaptırdın? Tutuklanma öncesi. Yapan profesyonel biri miydi, yoksa amatör mü? Michelangelo’ya diplomasını sormadım. Dövmeyi tarif et. Benjamin – nasıl yazıldığını biliyorsun değil mi? Hangi göğsünde? Göğsümde değil, göğsümün üstünde. Solda. Mürekkebin renk numarasını biliyor musun? Kaç tane böyle soluk mavi tonda mürekkep gördün? Amazon Yağmur Ormanları’nda seni hiç yarası ısırdı mı?

On dakika sonra Dr. Dobrowski, gümüşü sakalının ardından bana gülümsüyordu. Yüzü kırışık dolu, gözkapakları bir filinki kadar ağırdı; burnundan operasyon geçirmediği de açıkça belli oluyordu. Belki de estetik cerrahlar, tıpkı kuaförler gibi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

büyülü elleri yalnızca başkalarında işe yaradığından, kendilerinin en kötü reklamlarıydı. Ameliyat önlüğünün askısını indirmemi istedi. Tereddüt ettiğimi görünce yeniden gülümsedi. “Utanmana gerek yok...”

“Bunu gören ilk masum sizsiniz de...” diye itiraf ettim sıkıntılı bir şekilde.

Dövmeme yalnızca bir saniye baktı.

“Ne kadar sürer?” diye sordum.

“İki seans yetecektir.”

“Bugün ne kadar sürer demek istemiştin.”

“Operasyonun kendisi yaklaşık üç dakika sürer.”

“Operasyon? Bıçak mı kullanacaksınız?”

“Biz lazer kullanıyoruz,” dedi gülerek, ama bu kez gülüşü şöyle der gibiydi: *Günümüzün çocukları en yeni dans müziklerini biliyor, ama iş estetik cerrahiye geldiğinde hâlâ Bee Gees* dinliyor gibiler!* “Bu modern sistem canını yakmayacak, yalnızca cildine bir lastik bant çarpıyor gibi hissedeceksin hepsi bu,” dedi.

“Gerçekten mi?” dedim korkakça bir iç rahatlamaıyla.

“Önce Roberta cildine bir lokal anestezi kremi sürecektir, etkisini göstermesi için birkaç dakika beklemen gerekecek. İstersen bu arada dergi okuyabilirsin.”

Tam çıkacakken aklıma mantıklı bir soru takıldı. “Doktor, acaba 150 dolar her iki seansı da mı kapsıyor?”

“Hayır, o sadece bugünün ücreti. Ama ikinci seansta daha az ödeyeceksin.”

“Arabanızın markası ne?”

Güldü, bu seferki kendinden hoşnut bir gülüştü, *Bir filinkine benzeyen gözkapaklarım olsa da hâlâ liseli kızları etkileyebiliyorum.* Tam kapıyı açmışken aklıma ikinci bir soru geldi. Çılgıncasına romantik sorunun sebebi şu Northwestern formalı çocuktu. *Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>*

* 1960'ların bir müzik grubu. (ç.n.)

“Eğer yalnızca ismin son harflerini, j-a-m-i-n'i sildirsem daha ucuz olur mu?”

“Hayır.”

Kalbim acıyla sarsıldı. Demek kısmet değilmiş, diye düşündüm.

“Ama bir dahaki sefere, Al adında bir erkek arkadaş bulmaya çalışabilirsin,” diye espri yaptı tam çıkarken.

Herkes de kendini komik sanıyor. Roberta göğsüme biraz krem sürdükten sonra dergi isteyip istemediğimi sordu. Kendim alabileceğimi söyledim – bu bana Bay Silikon’la biraz daha konuşma fırsatı verebilirdi. Her neyse, biraz vakit öldürmem gerekiyordu ve kusurlu insanların toplandığı bu muayenehanede kustumuk yeşili, çirkin bir ameliyat önlüğü giydiğim için utanacak değildim.

Ancak dışarı göz attığımda onun gitmiş olduğunu gördüm.

KADERİN ÇARKLARI DÖNÜYOR

Hayatım, baş döndürücü hızıyla evrene eşlik etmeye devam ediyordu. Dünya, güneş, gezegenler ve bendeniz, hepimizi içine çekerek, sonsuz huzura erdirecek uğursuz bir kara deliğe doğru koştuğumuz Yaratıcı'nın bu büyük maratonunda, kozmik ve çekimsel olarak birbirimize sıkı sıkıya bağlıydık. Ama o ana dek, zaman eğlenme zamanıydı ve bir çift ebeveyn, dev bir sivilce, hapisten gelen mektuplar ve kredi kartımdaki muazzam rakamlara rağmen bunu başarabilmek için kahramanca mücadele ediyordum.

Windy City'de, kontrolünü ipini tutan gökyüzündeki ellere bırakmış dertsiz, tasasız bir uçurtma gibi süzıldüm durdum. Lincoln Parkı'nda paten kaydım, Field's'da alışveriş yaptım, Clark Caddesi'ndeki kuaförümle dedikoduya daldım, Starbucks'ta burç yorumumu okudum; babam ve onun puro içen beyaz yakalı arkadaşlarıyla Cubs'in* herkese yenilmesini izledim. Geceleri, bulutsuz havalarda pek-yakında-çalınacak-olan bisikletimi şehir ışıklarından uzağa sürdüm ve yıldız-

ların eşliğinde pedal çevirdim. O yaz neredeyse her gece olduğu gibi yağmur yağıyorsa, grubumla birlikte ultra modern sinema komplekslerinde felaket ya da cinayet filmleri izledim, Reflections'ta dans özürlü çocuklarla dalgamı geçtim. Yalnız değilken, alışveriş merkezlerinin önünde gördüğünüz, tek ortak yönleri gittikleri lise, tehlikeli şekilde düşük IQ seviyeleri ve esrarlı sigaralarına tapınma hisleri olan o genç kalabalıklarla, Amerika'nın geleceğiyle takıldım. Dr. Dobrowski'nin muayenehanesindeki o uzak günde, tıpkı bir hayalet gibi belirip yok olan dövme eşimiyse tamamen unuttum.

Tamam, sadece bir hafta olmuştu, ama geçen günlerin üzerini çizmiyordum. Hapiste olan ben değildim. Ve bir gün onu gördüm! Birkaç arkadaşımınla birlikte U2 konserine gitmiştik ve ben 50.000 kişinin arasında onu gördüm! Northwestern ceketini giymişti, ama ben onu her türlü tanırdım. O saçlar, o burun – o günden beri burun konusunda uzman olmuştum. Tuvalet sırasında beklerken, yandaki kapıdan içeri girdiğini gördüm. Görmem sadece birkaç saniye sürdü, ama o kalabalıkta kaybolmadan önce emin olmam için yeterliydi. Benim olduğum tarafa bakmadı ve ortam ona seslenmem için fazla gürültülüydü. Zaten istesem de ona seslenecek değildim. Arkasından yürüdüm ancak konser arası olmuştu ve her yer tıklım tıklım insan doluydu. Açık bir aralık görünce, yüz metreci bir atlet gibi koştum. Bir yandan onu bulamamaktan korkuyor, öte yandan ona ulaşmadan yavaşlayıp sanki tesadüfen karşılaşmışız gibi yapmayı planlıyordum – erkeklerin arkasından koşan kızlardan değilim. Onu hiçbir yerde bulamadım ve müzik yeniden başladı. Girdiğini gördüğüm kapıya bir kez daha gittim ama her yerde olabilirdi. Konserin ikinci yarısını Chicago'nun sersime dönmüş gençliğinin içinde dolaşarak harcadım. İtildim, ezildim, bir-iki defa elle taciz edildim ve hatta bir kusmuğa

basmaktan son anda kurtuldum; hepsi de neredeyse unuttuğum bir çocuk için.

Tuvalete hiç giremedim.

Sonraki haftayı, onu bir daha asla göremeyeceğim sonsuz uzunluktaki zalim günleri düşünerek kalbimin zindanlarında geçirdim. Onu rüyamda bile gördüm. Dövmemi sildiriyordum, beni James Bond gibi masaya yatırıp kayışlarla bağlamışlardı ve tam üzerimde canavar görünüşlü bir lazer duruyordu. Tenimdeki *n-i-m-a* harflerini yakmaya başladığında “Tamam! Yeter!” diye çığlık attım ve tam o anda lazeri *onun* tuttuğunu gördüm! Üzeri çıplaktı, Northwestern şapkası takmış, zalimce gülüyordu ve eskiden dövmesinin olduğu yerde şimdi sakince yanan bir alev vardı.

Havanın açık olduğu bir sonraki gecede yıldızlar bana, hayatın hedef tahtasına iki karavana atış yapan bu acemi torunlarına artık göz kırpmıyor, gülüyorlardı. Onunla tanışmadan önceki günleri mumla arar olmuştum ya da onu tamamen aklımdan çıkardığım dönemi – ama şimdi biliyordum ki ulaşıl-mazlığıyla hayatımı sonsuza kadar lanetleyecekti. Neden onu bu kadar korkuttum? Neden tatlı biri olmayı beceremiyorum? Dr. Dobrowski'nin ofisinden kaçıp gitmesinin nedeni zararsız lazer değil, benim o sivri dilimdi.

Sonra bir ara beyzbol maçı izlerken aklıma bir fikir geldi. Ya hayat, sayı yapmak için üç hakkının olduğu bir oyun gibiyse? O halde hâlâ şansım var demektir. Belki de faul toplarına vurmak için asırlarca bekleyen bazı oyuncular gibi, kaderimin hatalı atışlarını atlatıp, maç sayısını yapacak asıl vuruşum için beklemem gerekiyordu. O kadar etkilenmişim ki onun buz mavisi gözlerini görebilmek için her yere bakmaya başladım. Northwestern forması giymiş birini gördüğümde az daha bayılıyordum, ama o bir kadındı.

Denizin millerce açıklarında bir uçurtmaydım. İpim olmadı-
dan süzölüyordum.

Bu sırada, hapishaneden hızlı ve öfkeli bir biçimde mektup-
lar geliyordu. Acaba mahkûmlar da kongre üyeleri gibi bedava
posta hakkına mı sahip oluyor diye düşünmeden edemedim.
Onun bu pulların parasını ödeyebilmek için çamaşırhanede
fazla mesaiye kalması, ergen pranga mahkûmlarıyla birlikte
taş kırması, zarf alabilmek için değerli sigaralarını takas etmesi
gibi düşünceler neredeyse kalbimi sızlatıyordu, ancak artık o
hayattan çoktan bıkip usanmıştım. Mektuplarda ne yazdığını
bile bilmiyorum çünkü onları açmadım. Annemlerin içi rahat
etsin diye, daha önce ona hâlâ yazıyorken, mektupları arkada-
şım Miranda'ya yollamasını söylemiştim. Miranda'dan onları
açmayacağına dair söz alıp hepsini, pullarını bile, onun kül-
lüğünde yaktım. Bir seferinde bir zarfın beceriksizce yeniden
yapıştırıldığını anladığımda, neredeyse kızın gözlerini çıkara-
caktım! Bir de arkadaşınızı tanıdığınızı sanırsınız... Zaten açıl-
mış – ve *okunmuş!* olduğu için okumaya can atmakla birlikte,
onu da yakarak yok ettim. Bir gün yazmaktan vazgececeğini,
kaslı bir hücre arkadaşıyla yetineceğini düşünüyordum, ama
bilirsiniz bazı insanlar asla anlamaz. Yani, ziyaret günlerinde
dudaklarını cama yapıştıranlardan falan değildim. Onu o de-
likte ziyaret etmedim, hatta duruşmasına bile gitmedim. Yü-
zük taktığım falan yoktu, sadece kalbimin üzerinde aptal bir
dövme vardı ve o da –neredeyse– tamamen yok olmuştu.

Bir iyiydim bir kötü, uyudum, uyandım, kaybettiğim North-
western formalı aşkımın yasını simgelemesi için en siyah ruju-
mu sürdüm. Her şeyin tadı yulaf ezmesi gibi yavandı, televiz-
yon izlemeyi bile bırakmıştım. Annem endişeleniyordu, “Yine
mi uyuşturucuya başladın?” diye sordu bir gün gözbebekleri-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

min büyüyüp büyümediğini kontrol ederek, ben de durup bakışlarımı onun gözlerinin içine diktim.

Ve sonra bisikletim çalındı.

Bisikletimin çalınması tıpkı kışın gelişi gibi; sadece yılda bir kereden daha fazla olur. Bu, annem, babam ve ben arasında mutlaka bir kavgaya yol açar, sanki insanlığın bugünkü durumu benim suçummuş gibi. Bana daha anlayışlı olmaları gerekir çünkü bisikletlerime evcil hayvanımmış gibi davranır, hatta onlara isim bile koyarım. Onlara köpek isimleri veririm, çünkü gerçek köpeklere alerjim var. En son kaybımın ismi Frisky'di, Fido ve Rover'sa uzak anılarda kalmıştı. Annemle babam onların yerine hep daha ucuz bir bisiklet almayı düşünür – neden çalınacağını bile bile pahalı bir modele para verelim ki? Ama sorarım size, hiçbir anne baba, Alman çoban köpeği kaybolan çocuğunu ona bir kurbağa alarak teselli etmeye çalışmış mıdır? Eğer daha iyi bir bisiklet istiyorsan bir iş bul, derdi sonra annem her zaman. İş bulup çocukluğun sihirli kozasından çıkmak mı? Zaten eninde sonunda suratsız iş dünyasına adım atacağım. Ayrıca, ideallerinin menkul değerler borsası tarafından boğularak öldürülmesine izin veren babam, bir müşterisine sadece telefon etmekle bir Cannondale* alacak kadar para kazanırken, ben neden saati beş dolarlık bir iş için hayallerimden ödün vereyim? Bazen kendimi annemle babama, tüm o çiçek-çocuk zamanlarında yaptıkları gençlik hataları karşılığında karma tarafından yollanmış bir vergi toplayıcısı gibi hissediyorum. Ama paçayı ucuza kurtardıkları kesin, bir arabam bile yok.

İşte o gün Fullerton'da, yöneticileriyle senli benli olduğum O'Shannon Bisiklet Mağazası'ndayken bilin bakalım kapıdan kim girdi? Kapının üzerindeki zillerin tıngırdadığını duydum,

* Pahalı bir bisiklet markası (yine)

şöyle bir kafamı kaldırdım ve işte oradaydı! Zil sesleri bana, her zil çaldığında bir meleğin kanatlandığı büyülü bir sahne gibi geldi: her zil çaldığında sorunlu bir kız, kaderinin ona sunduğu fırsatı maç sayısını kullanmak için değerlendiriyor. Trek marka bir bisikletin tekerleklerini çeviriyordum ve jantlar neredeyse parmaklarımı koparacaktı, neyse ki başka tarafa bakacak kadar soğukkanlı kalmayı başardım.

“Selam!”

Bir daha asla duyamayacağımı düşündüğüm o ses. Gerçi biraz soğuk bir seslenmeydi. Demek tek soğukkanlı olmaya çabalayan ben değildim. Ne kadar hastalıklı bir türüz! Diğer hayvanlar zıplayıp ısıırken biz bisiklet tekerlekleriyle ilgileniyoruz. Ama belki de soğuk merhabasının başka kötü sebepleri vardı. Belki kendi Christy'sine geri dönmüştü. Belki de ben onu geri dönmeye itmiştim.

Kafamı yavaşça yukarı kaldırdım, tiyatro zamanı. “Aaa, selam.”

“Beni hatırladın mı? Estetik cerrahın muayenehanesindeki çocuk. Kolunda hâlâ senin adın yazan çocuk yani...”

“Ah... Tabii ya. Seni Northwestern tişörtün olmadan tanıyamadım, bir de gözlük takmışsın.” Hazır aklıma gelmişken, gerçekten, onu nasıl tanıdım?

Gözlüklerini kaldırdı ve o rüyalarımın giren trajik mavi gözlerini ortaya çıkardı.

“Bisiklet mi alıyorsun?” diye sordu beceriksiz bir şekilde.

“Hayır, aslında bir otomobil almak istiyordum, ama bisiklet satıcıları beni daha iyi anlıyor.” Ne yaptığımı sanıyordum? Ama bu ne saçma bir soruydu öyle – o gerçekten de hayallerimdeki adam mıydı?

“Ben de öyle,” dedi duymamış gibi. “Benimki çalındı da.”

“Benimki de. Belki de çalan aynı hırsızdı?”

“Sanmıyorum. Nerede yaşıyorsun?”

Zekice, bu sayede benden puan aldı. “Lincoln Parkı.” Ama ben ona nerede yaşadığını sormadım. Onun bakışlarından bile daha soğuktum.

“Ben Evanston’dayım, yani muhtemelen aynı hırsız değildir.”

“Ama Evanston’da mı çalındı ki?”

“Bu aklıma gelmemiştir. Şehir merkezinde çalındı.”

“Demek öyle. Benimki de.” Daha zeki görünmeye çalışıyordum yine. Yıldızlar beni gerçekten sınıyordu.

Tam bu anda Tom, yani satıcı geldi ve eminim bu ara için ikimiz de ona minnettar olduk. Boks hakemi gibi bir ona bir bana doğru gidip geliyordu. O bisiklet pazarladığını düşünüyordu ama aslında bana uzun zamandır beklediğim o topu atıyordu, böylelikle hiçbir şey söyleme gereği duymadan birbirimize jantların arasından, selelerin arkasından ve gidonların berisinden bakabiliyorduk.

İşini bitirdiğinde biz neredeyse bir çift olmuştuk ve Tom da hatırı sayılır bir komisyon almıştı. Ben, benim de onayımı aldıktan sonra, zümrüt yeşili bir yarışçı satın aldı. Bense simsiyah bir dağ bisikletini tercih ettim.

“Neden siyah?” diye sordu.

“Meşum görünüyor, ayrıca ismini Gölge koyacağım.”

Bisikletlerimizi ittirerek dışarı çıktık ve birlikte kaldırımda yürüdük. Nereye gidiyor olacağımızı veya nerede ayrılacağımızı düşünmeden onu takip ettim.

“Seni evine bırakmamı ister misin?” diye sordu, yalnız kaldığımızda yeniden gerginleşen bir ses tonuyla.

“Yani senin hem bisikletin hem de araban mı var?”

Bu ondan önceki PDF kitap Arşivi bana kahve içmek isteyip istemediğimi sordu. <https://rantev.org>

“Neden seninle kahve içeyim ki?”

“Çünkü ben ısmarlıyorum.”

Siyah bir BMW’nin arkasında durdu! Sormadan benim bisikletimi de kendininkinin yanına astı. “Birlikte kilitlersek çalınmaları daha zor olur,” dedi.

“Arabayı alıp giderler,” dedim, suçlu bir beynin nasıl çalıştığını iyi bildiğim için. Ama pırıl pırıl parlayan yepyeni bisikletlerimizin birlikte kilitlenmiş görüntüsü kalbimi küt küt attırmaya yetti.

Köşede bir Starbucks vardı, oraya doğru yürüdük. Sakızım bitmişti, bu yüzden bir bakkala girdim. Kendime ayrıca bir *Rolling Stone* ve bir *People* dergisi ve birkaç dedikodu gazetesi aldım. Her zaman kolayca kendimi kaptırır ve ilk başta planladığımdan çok daha fazlasını satın alırım.

Kapuçino alıp pencere kenarına oturduk. “Tüm bisikletlerine isim koyar mısın?” diye sordu, kremasını çekici bir şekilde yalayarak.

“Sen de kendininkine bir isim vermelisin. Neredeyse bir yat kadar pahalı, kesinlikle bir ismi hak ediyor.”

“İsmi sen koy.”

Biraz düşündüm. “Colin.”

“Colin mi?”

“O bir İngiliz yarışçı, hassas ve kendini beğenmiş. Colin.”

Söyleyecek bir şey bulmak için delice çaba harcıyordu ya da belki sadece ne kadar kafayı yemiş bir hatun olduğumu düşünüyordu. Bu yüzden ikinci soruyu, Northwestern’e uzun zamandır gidip gitmediğini, ben sordum.

“Northwestern’e gittiğimi nereden bildin?”

“Muayenehanedeyken formayı giymiştin.”

“Herkes forma giyer.”

“Herkes Ayılar ya da Notre Dame forması giyer. Northwestern’le ilgili bir şey giyenler, yalnızca oraya gidenlerdir.”

“Amerikan futbolu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Amerikan futbolu hakkında bir sürü şey biliyorum ve Northwestern şampiyon bile olsa, bunun tam bir inek okulu olma ününü silmeyeceğini de biliyorum.”

“Sonbaharda başlıyorum,” diye açıkladı. “Tabii önce kendimi öldürmezsem.”

O an, gülümsememesine rağmen şaka yaptığını düşündüm. Daha sonra, gökbilimci olmak istediğini söyleyerek o konuyu hemen kapattı. “Peki ya sen? Okula gidiyor musun?”

“Aslında, bir yıl ara vereceğim,” dedim. “Biraz gezmek istiyorum. Avrupa turuna çıkan zengin çocukları bilir misin? Ben de sırt çantamı alıp Milwaukee’ye gideceğim. Sakız ister misin? Sigarayı bıraktım da bu yüzden çok sakız çiğniyorum. Rahatsız olmazsın değil mi? Arada balon şişirip patlatabilirim, şimdiden uyarayım.”

Ağzıma ne gelirse söylüyordum. Neden bu kadar sessiz olmak zorundaydı? Neden erkeklerin birçoğu gibi kendisi hakkında konuşup durmuyordu? Onun yerine, sanki Roswell’le inen uçan dairenin kapısından çıkmışım gibi bana bakıyordu.

“Kahve içerken nasıl sakız çiğniyorsun?”

“Hiç kahve aromalı şeker yemedin mi?”

“Yedim.”

“Tamam işte.” Kahve aromalı bir balon şişirdim. “Sıldırmedin mi?”

“Dövmemi mi? Daha değil.”

“Peki, mahkemeye o gün neden doktorun ofisinden kaçıp gittiğini söylemek ister misin?”

“Bekleyemedim. Başka bir yerde olmam gerekiyordu.”

“Seni uyarmalıyım, yalan ifade vermek bu eyalette suç sa-

yılır. Bunu suçlular hakkında uzman biri olarak söylüyorum. Yani hâlâ ona âşık mısın?”

“Hayır.” Bu sefer doğruyu söylüyor gibiydi.

“Cüzdanını görebilir miyim?”

“Neden?”

“Çünkü onun fotoğrafını bulursam senin güvenilir biri olmadığını karar vereceğim.”

“Ancak bana çantayı gösterirsen.”

Çantamın içindekileri masanın üzerine döktüm. Makyaj malzemeleri, çeşitli rujlar, saç fırçası, dişleri kırılmış bir tarak, sakız paketleri, anahtarlar, bozuk paralar, tamponlar, kulak temizleme çubukları, göz yaşartıcı spreyi, U2 bileti, güneş gözlüğü. Cüzdanımı açtım: birkaç dolarlık banknot, sinema bileti, başlangıç seviyesindeki kredi kartı, astrologumun kartı, sahte kimliğim –bunu görmesini garantiledim– annemin, babamın, büyükannemin fotoğrafları ve arkadaşım Miranda, Jasmine ve Stacey’le benim bir bahar tatilinde Bourbon Caddesi’nde alkol-süz kokteyl içtiğimiz fotoğraf.

Hepsini çabucak geri koydum.

“Sen de mi U2 konserindeydin?” diye sordu. “Ben de oradaydım. Koltuğun neredeydi?”

“Taa Iowa’da. Seninki?” diye sordum büyük bir merakla.

“Üçüncü sıra.”

Bakmadığım tek yer!

Cüzdanını çıkardı; sade, kahverengi bir cüzdan. Ehliyet, banka kartı, sigorta kartı, öğrenci kimliği, müze üyeliği, kütüphane kartı, organ bağışçısı kartı, altın renkli kredi kartı, onluk ve yirmilikleri hızlıca gösterdi. Fotoğraf yok.

“En azından kendi fotoğrafını koymalısın.”

“Neden?”

“Diyelim korkunç bir kaza geçirdin ve yüzün tamamen de-

forme oldu. Seni ameliyat edecek estetik cerrah eski yüzünün neye benzediğini nereden bilecek?”

“Estetik cerrah demişken, hâlâ bana neden o gün orada olduğunu söylemedin?”

“Silikon değildi, bunu bilmen yeterli. Bu arada sen neden silikona bu kadar kafayı taktın?”

“Sana söylemiştim.”

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence kız arkadaşın göğsünü yaptırdı ve sonra başka erkeklerin ilgi alanına girerek seni yarı yolda bıraktı.”

Bir şey söylemedi. Onu anlamakta zorlanıyordum. Doktorun ofisinde bana söylediklerinden utanmadığını biliyordum, ama ona sataştığım zaman genellikle tartışma çıkarmaya gerek duymuyordu. Zaten söylediğim hiçbir şey onu rahatsız etmiyor gibiydi. Bazen sadece gülümseyerek, okyanus mavisi gözleriyle bana bakıyordu.

“Bana onu tarif et.”

“Ah... Bilemiyorum.”

Pencereden dışarı, Chicago'nun gururu bağımlıların, çete üyelerinin, fahişelerin, borsa simsarlarının oluşturduğu bitmez tükenmez geçit törenine baktım. “Şuna benziyor muydu?” diye sordum, ince çizgili takım elbise giymiş, heykel gibi bir sarışını göstererek.

“Hayır.”

“Peki ya şu?” Bu kez paten kayan pembe saçlı bir punk'tı. “Ya da şu?” Tulum giymiş bir Asyalı kız. “Şu?” Tüm dünyevi varlığını doldurduğu alışveriş arabasını iten, gri saçlı evsiz bir kadın.

Güldü ve pencereden dışarı baktı. “Şuna benziyor,” dedi nihayet ve kaşında pirsing olan, koyu renk dağınık saçlı, kısa boylu, gösterişsiz bir kadın gösterdi. <https://trantey.org>

daha çok şuna benziyordur,” dedim kısa kırmızı bir şort giymiş, bronz tenli sarışına bakarak.

“Ya sen?” diye sordu hâlâ pencereden bakarken, rahat davranmaya çalışıp başaramayarak. “Senin hayatında biri var mı?”

“Kişisel soruları cevaplamıyorum.”

Hem şaşkın hem de kırgın göründü. “Ama ben seninkini cevapladım.”

“O sensin. Ben üniversiteye yeni başlayacak, öldürücü mavi gözlere sahip bir özentiye hayat hikâyemi anlatmam.”

“Gözlerimin nesi var?”

“Hiçbir şey. Sadece cinayet işleyebilecek birinin gözleri gibiler.”

“Belki de öyledirler.” Şaka yaptığını ve benim saldırım karşısında kendini korumaya çalıştığını düşünmüştüm.

Onun için – ya da kendim için üzölmeye başladım, çünkü sonuçta ona itici davranıyordum ve muhtemelen şimdi dağınık saçlı eski sevgilisi ona *Playboy* güzeli gibi görünmeye başlamıştı. “Biliyorsun,” dedim, “iyi bir burcun var. Eğer gidip yıldız falına baktırırsan bütün meraklı sorularını yanıtlayacağım.”

Bunu beklemiyordu! Ama beklediğim gibi astrolojiyi küçümsemedi. Blöfümü gördü ve, “Şimdi mi?” dedi.

“Şimdi yapman mümkün değil. Astrologum Svetlana’dan randevu alman gerekecek. Eğer her şeyin yolunda olduğunu söylese, konuşacağım.”

“Yıldız falına baktırmak pahalı ama değil mi?”

“Kredi kartı kabul ediyor. Ayrıca, estetik cerraha vermediğin paran da duruyor.” Ona Svetlana’nın kartını verdim ve arabasına doğru gerisingeri yürüdük.

“Seni eve bırakmamı ister misin?”

“Gerek yok.” Onun, hâlâ evli ve mide bulandıracak kadar neşeli annemle babamı görmesini istemiyordum. Odamı gör-

mesini istemiyordum. Henüz oyunun başındayken, benim 16 yaşında olduğumu öğrenmesini istemiyordum.

Bisikletlerimizin kilidini açıp birbirinden ayırırken, bu kötü bir işaretmiş gibi kalbim sızladı.

YILDIZ BALIK BURCUNDA PARLIYOR

Ne kadar salağım! Bulutların üzerinde eve döndüm ve o gece saçımı yıkarken kafama dank etti – soyadını bilmiyordum! Numarasını veya mail adresini de almamıştım! Keşke en azından plakasını ezberleseydim. Onun, Svetlana'nın kartını eve gider gitmez çöpe attığını ve eski sevgilisine telefon ettiğini hayal ettim. Vurgun yemiş gibi oldum.

Hayatımda kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Tüm gece yatağında döndüm durdum, rüyalarım silinip giden yüzler ve kaçan kişilerle doluydu. Çaresizdim, kendimi kaybetmiş gibiydim!

Sabah olduğunda bir cesede benziyordum. Yüzümün rengi solmuş, gözlerimse kıpkırmızıydı – eğer annem beni böyle görse uyuşturucuya tekrar başladığıma kesin karar verirdi. Aşkın yanında eroin ne ki? Yani eroin sadece sizi eritip bitirir, ama aşk öfkeli bir aptala çevirir! Aşk size saçma sapan şeyler yaptırır, mesela ruh ikizinizin soyadını ya da telefon numarasını sormayı unutmak gibi! Kimse kendini eroine vurup ertesi sabah göğsünün üzerinde bir çocuğun isminin yazdığı dövmeyle

uyanmamıştır. Yasal olan ya da olmayan hiçbir uyuşturucu, hayatın ağzına sıçmada aşkla kıyaslanacak kadar güçlü değildir!

Miranda uğradı. Sivri kulaklı ve fare burunlu, meraklı Miranda. Muhabbet edecek halim yoktu ama yalnız kalmak da istemiyordum. Bütün coşkusu ve gülümsemesiyle karşımdaydı işte ve bu, durumu daha da çekilmez kılıyordu. Cazcı Kardeşler sevgilisiyle birlikte Rock Gym spor salonuna tırmanış yapmaya gidiyordu, benim de gelmemi istedi. Sevgilisi dışarıda, arabada bekliyordu, ne cevap verdim?

Galiba hayır demedim, çünkü bir sonraki sahnede erkek arkadaşının paslı Impala'sının arka koltuğunda yolculuk ediyordum. Ve o anda fark ettim ki arabada, yanımda rahat bir şekilde oturmuş, Aykroyd'dan çok Belushi'ye benzeyen bir Cazcı Kardeş daha vardı.

"Rick, bu en yakın arkadaşım Christy," dedi Miranda. "Christy, Rick."

"Ah, sık sık tırmanış yapar mısın?" diye sordu Rick.

Pencereden dışarı baktım. Gerçekten düşmanca hisler besliyorsam, hiçbir şey söylemem.

Rock Gym'e vardığımızda Miranda'yı kenara çektim. "Diğer çocuktan hiç bahsetmedin!"

"Ah, bahsetmedim mi?" dedi, sahte bir masumiyetle bir sigara yakarken. "Mike'ın bir arkadaşı."

"Sana, bana birini ayarlama demiştim. Hâlâ yapmaya devam ediyorsun, her hafta yeni biri."

Uzun bir nefes çekti ve dumanı burnundan üfledi. "Hey, bu çocuklarda bir sorun yok, hepsi senin hapishanedeki mektup arkadaşından iyidir."

"İlgilenmiyorum."

"Hey, bekâr bir dönem geçirmek ayrı, ama bunu bir yaşam biçimi haline getirmek zorunda değilsin."

“Şu anda bir sevgilim olmadığını nereden biliyorsun?”

Miranda, bir nefes çekmeden, sigarasını ağzından aldı. “Sevgilin mi var? Ne zamandan beri? Nasıl olur da görmedim?”

“Belki de görmeni istemiyorum.”

“Çirkin biri değil mi? Ondan utanıyorsun,” dedi, sigarasını hatırlayıp bir nefes çekerek.

“Tabii ki utanıyorum, ama ondan değil.”

“Bence yalan söylüyorsun. Adı ne?”

“Ben. Benjamin değil,” diye ekledim yüzündeki küçümseyen gülüşü görünce. “Ve şimdilik bu kadar bilmen yeterli.”

Arkadaş olduğumuzu hatırlatırcasına koluma dokundu. “Hadi bana onunla ilgili her şeyi anlat. Kaç yaşında? Boyu ne kadar? Nerede tanıştınız?”

Bunu ona söyleyemezdim. Miranda neyse ki dövmem hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu ondan gizli tutmayı becerebildiğim tek şeydi. Benim en yakın arkadaşım olabilir, ama bunun tek sebebi diğer arkadaşlarımdan ondan çok daha fena olması. Ayrıca, dövme eski sevgilim ve benim aramda kalması gereken özel bir şeydi. Okulun soyunma odasında kimse görmesin diye ya en son duş alıyor ya da üzerini fondötenle kapatıyordum.

“Onu tanıyor muyum?” diye sordu Miranda. “Tanıyorsam söyle. Ben... Ben...” Çarkların döndüğünü görebiliyordum. “Akademi’ye mi gidiyor? Burada mı yaşıyor?”

“Hayır, Evanston’da yaşıyor ve Northwestern’e gidiyor.” Benden bu kadar laf alabildiği için kendime çok kızıyordum. “Hadi, buraya tırmanmak için geldik değil mi?”

Yalnız tırmanmak istiyordum. Yarış yapmak ya da sosyalleşmek ya da Belushi Kardeş’in en çok hangi grupları dinlediğini öğrenmek istemiyordum. Benimle konuşmaya çalıştıkça ona doğru baktım –ayakkabılarım varken ondan bir kafa boyu uzundum– ve onu gözlerimle ezdim.

Botlarımı çıkardım ve görevlinin beni kayışla bağlamasına izin verdim. Çıplak el, çıplak ayak. Tam bir doğa çocuğuydum ve işte şimdi poliüretan dağla baş başaydık. Plastik tutma yerlerini yok sayarak küçük sivri kayalara tutundum. Tırmanmayı severim, ama bugün her şey gereksiz geliyordu. Hızlı değildim –ne gerek var?– duvarda bir kertenkele gibi asılı kaldım ve bundan sonra ne yapacağımı düşündüm.

Miranda'ya anlattıklarım için kendimi suçlayıp duruyordum. Şimdi soruları bitmek bilmeyecekti ve bir süre sonra, ayrılığımız için bir bahane düşünmem gerekecekti. Yapmak istediğim en son şey onun hakkında konuşmaktı. Bana kalırsa o tarih olmuştu – ya da belki ben tarih olmuştum. Şimdi kendi BMW'si olan ve ona otuz saniyede bir laf sokmayan, astrolojiye inanmayan, gayet hoş bir hatunla tanışmış olabilirdi. Beni çeki-ci bulmadığını düşündüğümünden değil. Yani biliyorum, sokakta yürüdüğüm zaman o işi yapmak için çok genç olan çocuklarla, nasıl olduğunu hatırlayamayacak kadar yaşlı olan adamların ve arada kalmış tüm amatörlerin arzulu bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Ama bir kızın, sevgilisinden yeni ayrılmış, cinsel dürtülerinin doruğunda, on sekiz yaşındaki bir erkek de olsa, birine astrologun tekinin kartını vermesi, o erkekle dalga geçmenin son noktası olabilir. Bu nedenle verdiğim kartın çöp tenekesinde olduğuna emindim.

Onu suçlamam mümkün değildi, eğer ben bir erkek olsam ve benim gibi biriyle tanışsam kesinlikle aynı şeyi yapardım. Kulaklarımı kapatıp ondan olabildiğince uzağa kaçırdım. Of, neden sevimli biri olmayı beceremiyorum?

Aniden zirveye ulaştığımı fark ettim. Aşağıya, benim ipimi tutan görevliye baktığımda, muhtemelen daha kaç saat o duvarda asılı kalacağımı düşünüyordu. Tırmanmanın kayda değer tek yanı, kendini salmaktır.

Ertesi gün telefonum çaldı – başka bir melek daha kanatlanmış olmalı, çünkü arayan Svetlana'ydı! O an Tanrı'nın Rus aksanına sahip olduğuna inandım ve ahizeyi sanki Ben'in eliymiş gibi sıktım. Her şeye rağmen onu aramıştı – sersem, şapşal! Şimdi yıldız haritası çıkmıştı ve beni saat dörtte Svetlana'nın ofisine çağırıyorlardı. Daha bir asır var! Oysa ben hemen bilmek istiyordum, bu yüzden Svetlana'ya yalvardım – bazen onun mesleğini gereğinden fazla ciddiye aldığını düşünmeden edemiyorum; yani, astrolojide avukat ve müvekkil gibi bir ayrıcalık yok ki? Kendini bir, psikolog mu sanıyor? Ama o onun yıldız haritası ve onun kredi kartıydı, söylemesi doğru olmazdı, falan, filan...

Telefonu kapattım. Ağladım. İnandığım Yaratıcı'ya bir dua ettim ve sonra da her ihtimale karşı Tanrı'ya normal bir dua okudum.

İşte oradaydı! Hasır sandalyede oturuyor ve bir damat gibi gergin görünüyordu. Hep buram buram Chanel kokan Svetlana'ya sarılırken, büyük ihtimalle benim yüzüm de bir gelin gibi kırmıştı. Ben'e sarılmadım, hatta elini bile sıkmadan başka bir sandalye çektim. Birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmeden garip garip baktık. Bir evlilikten çok bir boşanma gibiydi.

“Tamam, şimdi eğer hazırsan...” dedi Svetlana, dramatik bir şekilde. Kristaller, bir semaver, taze çiçekler, karmaşık çizelgeler, gökyüzü haritası ve Ben'in ismi ve doğum tarihi yazılı beyaz bir dosya, cam masanın üzerine yayılmıştı. Yaptığım ilk şey soyadını ezberlemek oldu: Penrose.

Svetlana dosyayı açtı ve Zodyak'ın on iki evinin elle çizilmiş bir resmini çıkardı. Ben'in burcu –Balık– maviyle işaretlenmişti. Güneş, ay ve gezegen isimleri doğru evlere yazılmış,

Ben'in doğum anındaki boylamları belirtilmişti.

"Öncelikle, astrolojinin bir sanat olduğunu hatırlatmak isterim," dedi Svetlana, üç fincana Rus usulü, önce sert demlenip sonra suyla yumuşatılmış çayı doldururken. "İnsan ruhu hava durumundan daha az karmaşık değildir ve astrolog, tıpkı meteorolog gibi, sadece göğe bakarak olayları en genel biçimde öngörür. Yarın Sahra Çölü'nde yağmur, Florida'da kar yağabilir. Ama herkes bir coğrafi bölge gibidir ve iyi bir astrolog, tıpkı iyi bir meteorolog gibi, senin iklimsel - astrolojideyse gökle ilgili karakterini makul bir doğruluk payıyla söyleyebilir. İster hayatın Niagara gibi hızlı aksın, ister kutuplarda yaşa...

"Eminim Christy'nin daha önceden de bildiği gibi Balık burçları, sabırlı, cömert ve oldukça sıcakkanlıdır. Sadık ve güvenilir âşıklardır ve genellikle kendi ihtiyaçlarından çok eşinin ihtiyaçlarına önem verirler." Sanırım tam burada iç geçirdim. "Kararsız, çabucak cesareti kırılan, kolayca kandırılabilir ve hastalıklı olurlar, ama bu zayıf yönleri, genelde kendilerinden başkasına zarar vermez. Balık'ın elementi Su, niteliği Değişken, işareti negatiftir ve Neptün tarafından yönetilir. Bunun senin doğum haritan için anlamını, Ben, tam doğum anında ayın ve diğer gezegenlerin evlerdeki konumlarına da bakarak, şimdi detaylı bir şekilde yorumlayacağım."

Kendimden geçmiş şekilde dinliyordum - okulda neden bunları öğretmiyorlar? Ara sıra Ben'e bir bakış attığımda, o fazla MTV izlemiş biri gibi görünüyordu. Tıpkı benim kimya öğretmenimi dinlerken tam anlayamadığım gibi onun da Svetlana'yı izleyemediğini, hatta ara sıra, muhtemelen ona meydan okumak için konuşmak istediğini, ancak beni memnun etmek için sustuğunu fark ediyordum. Bazı erkekler istediği kıza ulaşmak için düello yapar, bazıları da doğum haritasını okutur; Ben'in surat ifadesinden düelloyu tercih edeceğini açıkça görüyordum

İki fincan çay sonrası, asıl burada olmamın sebebi olan kisma, uyum analizine gelmiştik.

Svetlana her ikimize bakarak gülümsedi. Bunu bir işaret olarak algıladım ve Ben'in elini yakaladım. Buraya geldiğimizden beri ilk defa birbirimize dokunuyorduk – sanki Svetlana gülümsemesiyle bize izin vermişti.

“Bir Oğlak burcu olarak, Christy, Balık'tan daha iyi bir eş bulabileceğini düşünemiyorum. Onun Su özellikleri, senin Toprak burcu ruhuna mükemmel uyum sağlar ve onun avare, duygusal ruhu senin hassas toprağında kök salabilir. Romantik ve sempatik karakteri seni bulutlara uçururken, onun maddi varlığa bu kadar boş vermesini sinir bozucu bulabilirsin.”

“İyi de bu hiç umurumda değil. Ayrıca, BMW'si olan ben değilim.”

“Kısacası, Christy ve Ben, gökyüzü size tam destek veriyor. Ama unutmayın, gökyüzü sizin yardımınız ve emeğiniz olmadan rüyaları gerçeğe dönüştüremez.”

Svetlana'ya sarılıp hoşça kal dedim ve ona on dolar bahşiş bıraktım. Ben de Rus çöpçatanımız tarafından kucaklanarak uğurlandı. Artık gülümsüyordu, parasının karşılığını almıştı.

Esintili, serin ve güzel bir gündü, biz de Lincoln Park'ta yürüyüş yapmaya karar verdik. Şehir merkezine, babamın çalıştığı, sivri bir dişe benzeyen anteniyle önümüzde karanlık bir biçimde dikilen John Hancock binasına doğru yürüdük. Sağımızda, Göl Kıyısı Caddesi'nde, Formula 1 yarışındaymış gibi hız yapanlar vardı. Sol tarafımızdaki gri renkli Michigan Gölü'ndeyse Kolomb özentileri Amerika'yı yeniden keşfetmek üzere yola çıkmıştı. Bulunduğumuz meydanda, bakımlı köpekler, kask giymiş bisikletçiler, paten kayanlar, yürüyüş yapan şişkolar, ağırlıksız halterleri kaldıran hızlı yürüyüşçüler, fotoğraf çekip

duran, rüzgârlık giymiş turistler vardı, yani Amerikan kültürünün kaymak tabakası, etrafımızda dönüp duruyordu.

“El salla!” dedim, Hancock’a doğru el sallayarak.

“Kime el sallıyorum?”

“Babama. 43. katta çalışıyor.”

“Bizi görür mü dersin?”

“Kim bilir, belki de teleskopu vardır.”

“Belki o da senin hayatını yıldızlar gibi, yukarıdan kontrol ediyordur,” diye dalga geçti Ben.

“Benim hayatıma yön verebilmek için ışıık yılı uzakta, ateşli bir gaz kütlesi olman gerekir! Babam bunu senden daha iyi biliyor.”

Bir süre konuşmadan yürüdük. Geçmişimi açıklamak için burada olduğumu biliyordum, ödeşme zamanı gelmişti ama buna pek de gönüllü değildim. Artık el ele tutuşmuyorduk – yakın geçmişimle ilgili her türlü sohbet belli bir mesafe gerektiriyordu.

“Svetlana’yı sevdin mi?” diye sordum. “En azından çayı beğendin herhalde, değil mi?”

“Güzel çaydı. Ne olduğunu biliyor musun?”

“Bilmem. Birkaç bitkinin karışımı. Sanırım Rus usulü. Bir dahaki gidişimde sorarım. Sakız ister misin?”

“Hayır, sağ ol.”

“Falını beğendin mi? Sence yorumları doğru muydu?”

“Benimle ilgili yorumları mı yoksa bizimle ilgili olanlar mı?”

Biz: büyülü bir kelime. Ondan bunu duymuş olmak bile şüphelerimi sona erdirdi.

“Peki, eski sevgilinle gerçekte ne oldu?” diye sordum cevap vermek yerine. “O dövmeyi yaptırdığına göre onu çok sevmiş olmalısın. Neden ayrıldınız?”

“Senin hakkında konuşacağımızı sanıyordum.”

“Önümüzde yürüyecek uzun bir yol var, en tatsız şeyleri en sona saklamak istemez misin?”

“Anlatacak fazla bir şey yok. Yavaş yavaş koptuk. O dövme-yi sadece gösteriş için yaptırdım ve sonra bir daha hiç görme-yeceğim birinin adını taşımaktan sıkıldım.”

“Ama ismi Christy’di!”

“Evet, ismi Christy’di.”

“İtiraf et – o dövmenin hâlâ kolunda olmasının sebebi be-nim.”

“Evet. Sebebi sensin,” dedi gözlerimin içine bakarak.

Etrafta koşan şişkolardan biri gibi, durup soluklanma ihti-yacı hissettim ama soğukkanlılığımı korudum. “O halde o gün neden beni beklemedin? Neden çekip gittin?”

“Seni arayıp bulmayı planladım. Masada kimse yokken oraya gittim ve doldurduğun forma bakıp adresini ezberledim.”

“Ama sahte bir adres vermişim.”

“Biliyorum. Kendimi bir bira fabrikasında buldum!”

İkimiz de güldük – o kadar komik, bir o kadar da doku-naklıydı. Her şeye rağmen beni görmek istemişti. Ve gerçek ad-resimi yazmış olsaydım... Ama o zaman benim birkaç sırrımı bilen anne-babamla tanışabilir, bana körkütük âşık olmadan önce eski sevgilimi ve gerçek yaşımı öğrenebilirdi. Hayır, böy-lesi daha güzeldi, her şeyi kadere bırakmıştık...

Bulutlar gölün üzerinde toplanıyor ve rüzgâr Ben’in uzun, sarı saçlarını uçuruyordu. Yağmur yağacak gibiydi ama yürü-meye devam ettik.

“Çok kız arkadaşın oldu mu?” diye sordum.

“Kaç tanesi çok oluyor?”

“İki.”

“Evet.”

“Çift haneli rakamlara yakın mısın?”

“Buluşma olarak mı, kız arkadaş olarak mı? Neden bahsediyorsun?”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun.”

“O halde hayır.”

“Peki ya erkekler? Biseksüelsen bunu şimdi öğrenmem iyi olur.”

“Svetlana bunu sana söyleyemedi mi?” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Hayır.”

“Hiç şiddet suçu işledin mi?”

“Sence öyle birine benziyor muyum?”

“Hayır. Ama daha önce yanıldığımı oldu.”

“Peki ismi neydi?”

Yağmur damlaları yavaş yavaş düşmeye başlamıştı. Birbirimize bakmak için durduk. “Benjamin.”

“Ah!”

“Peki, senin astronomin bu konuda ne diyor?” diye meydan okudum.

“Hayat rastlantılarla dolu.”

“Birbirimizin eski sevgililerinin ismine sahip olmamız gibi mi? Ya da bisiklet mağazasında karşılaşmamız? Ve...” Ama ona U2 konserinden bahsetmeyecektim. Tabii konuştuğumuz sırada yavaşça solmakta olan, onun adını taşıyan dövmemi de söylemeye niyetim yoktu.

“O halde Svetlana yanıldı ya da en son sefer ona danışmadın?”

“Başka bir astrologum vardı. Bir daha asla ona gitmeyeceğim!”

“Peki, eski sevgilin şimdi nerede?” diye sordu Ben. Eski sevgilimin ismini söylemeyi kendine yediremiyor gibiydi, özellikle de bu isim onunkiyle aynı olunca.

“Hapiste çürüyor,” dedim.

“Hapiste mi? Neden içerde, bisiklet falan mı çaldı? Yoksa uyuşturucudan mı?”

“Yeniden yürümeye başladım. “Cinayet.”

“Cinayet!” Donup kalmıştı. Kolumu öyle bir tuttu ki özenle yazdığımız, tatlı romantik aşk hikâyemiz bir anda korku romanına dönüştü. “Bir katile mi âşıktın?”

“Anlamayacağını biliyordum!” diye bağırdım. “Katil dediysem canı demedim. Sadece bir kişiyi öldürdüm!”

“Ah, tamam o zaman, bir kişiyse önemli değilmiş,” dedi ve sanki Benjamin onun üzerine atlamak üzere çalıkların ardında saklanıyormuş gibi etrafına bakınmaya başladı. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum; sadece katil eski sevgilimden değil, benden de korkuyordu.

“Doğuştan şiddet eğilimli değil.”

“Sadece uygulamada öyle.”

“Düşündüğün gibi değil. Bir çetenin üyeleriyle kavgaya karışmış ve kendini savunmak zorunda kalmış.”

“O halde neden hapiste?”

“Çünkü bir tek onda silah varmış.”

Yağmur iyice hızlanmıştı, buna rağmen bakışlarındaki itirazı görebiliyordum. Tıpkı annemle babamda, tıpkı arkadaşlarımda – tıpkı diğer herkesteki gibi. “Ah, anlamayacağını biliyordum!” Ondan uzaklaşmak için hızla yürümeye başladım.

Peşimden geldi, bacaklarım daha uzağa yürüyemeyecek kadar yorgun düşünce durdum ve ağlamaya başladım. Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Kollarıyla beni sardı. Öpmeye ya da konuşmaya çalışmadı, ama yağmur saçlarımızı ve giysilerimizi sıırıslam edene kadar bana sarılmaya devam etti. Ona yapıştım – veda sarılması. Neden onun yarısı kadar bile önemli olmayan diğer şeyler hakkında yalan söylediğim

gibi, bu konuda da yalan söylemedim?

Gök gürültüsünün sesiyle yerimde zıpladım. Ben elimi tuttu ve şimşegin gölün üstünde çakmasını seyretti. "Seni korkutmuyor mu?" diye sordum, onun bir fırtınayı değil de günbatımını izler gibi sakın durduğunu görünce.

"Şimşegin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, bana değil göle bakarak.

"Tabii, elektrik."

"Ama neden yıldırım yukarı doğru çıkmak yerine 'düşer?'"

"Yerçekiminden olsa gerek."

"Ama helyumla dolu bir uçan balon yükselir. Neden helyumdan daha hafif olan yıldırım yükselmez?"

"Bilmiyorum," dedim giysilerimin içinden geçip tenime değen yağmuru hissederken sabırsızlıkla. "Ben bilimadamı değilim."

"Çünkü dünya eksi yüklüdür. Bazen bu elektromanyetik yük atmosfere doğru kaçır. Yıldırım, doğanın dengeyi yeniden kurma şeklidir."

Vücuduma yapışmış ıslak giysilerim yüzünden üşüyordum ama diğer yandan bahsettiği bu ilginç şeyler çok gizemli gelmişti ve gölün üzerine düşen yıldırım da tehlikeli bir şekilde, tıpkı bir perili evin güzel olması gibi, güzeldi.

"Bazen kendimi düşen bir yıldırım gibi hissediyorum," dedi Ben.

"Peki sen neye geri dönüyorsun?"

Cevap vermeden göle doğru bakmayı sürdürdü. Fırtına giderek yaklaşıyordu ama sanıyorum o tehlikeye rağmen -ya da belki tehlikesi yüzünden- orada durup geçene kadar bekleyecekti.

Gök gürültüsüyle çakan şimşekler neredeyse tek bir şeye dönüşmüştü ve gerçekten korkuyordum. "Gitsek iyi olacak bence!"

YILDIZ ÇARPMASI

Elektromanyetik bir felaketin eşiğinde durmuyoruz da martıları izliyormuşuz gibi sakince elimi tuttu.

“Yıldırım çarpmasının nasıl bir his olacağını düşündün mü hiç?” dedi garip ve ciddi bir ses tonuyla.

Aklıma yalnızca *Tom ve Jerry* çizgi filmlerinde Tom’un patisini prize sokup çarpılma sahnesi geldi. “Umarım asla öğrenmem.”

“Bence en iyi ölüm şekli olurdu.”

Ölüm? Neden bahsettiğini anlamamıştım. Acaba Svetla’nın anlattığı Balık burcu dengesizliği olabilir miydi? Yoksa daha karanlık bir sebebi mi vardı?

“Bir şey hisseder miydin?” dedim, bir sonraki yıldırımın bu soruyu sormam yüzünden doğrudan bize çarpacağından korkarak.

“Hiçbir şey,” dedi, transa geçmiş gibi.

KEM GÖZLER'LE DANS ETMEK

Bir sonraki akşam, kırmızı vinil eteğimi mi yoksa siyah minimi mi giysem diye kara kara düşünürken annem kapıyı çaldı.

“Ben geldi!”

Kahretsin! Erken gelmiş. Erkekler asla erken gelmez ki? Şimdi, meraklı anne babam tarafından tıpkı bir mikroskobun altında incelenmek üzere olan bir kelebek gibi koltuğa çivilenmiş olmalıydı ve ben henüz giyinik bile değildim!

Dün, iki sırlısklam fırtına mağduru olarak parktan ayrıldığımız sırada, bana çıkma teklif etti. Beni eve bırakmak istedi ama reddettim. O da bana ertesi gece Cagney'e gitmek isteyip istemediğimi sordu. Kem Gözler çıkacaktı. Müzik zevklerimizin aynı olması da başka bir iyi işaretti. Ona buluşabileceğimizi söyledim ama o beni evden almak için ısrar etti ve ben de evde ondan gizlediğim çok daha korkunç sırlarım olduğunu düşünmesin diye hayır diyemedim.

Ve işte gelmişti! Hemen siyah minimi üzerime geçirdim, saçımı spreyledim ve hızla odadan çıktım. Acaba annemle babam ona utandırıcı sorularından bir demet sunmuşlar mıydı?

Ona Benjamin'in tutuklanmasını anlatmışlar mıydı? Ya da beni Akademi'ye yollama planlarını?

Neyse ki içeri girdiğimde babamla Ben beyzbol hakkında konuşuyordu. Ben, kahverengi deri koltukta bacak bacak üstüne atmış gazoz içerken oldukça rahat görünüyordu.

"Hazırım!"

"Bırak da Ben önce gazozunu bitirsin," dedi annem, müthiş ev sahibesini canlandırarak.

"Ama geç kalırız," dedim, saatime bakarak.

"Sen de bilirsin, konserler asla zamanında başlamaz," dedi annem can sıkıcı bir şekilde. "Ah, hâlâ formdalarken Jefferson Airplane'i izlemeye gittiğimizi hatırlıyorum da o zaman..."

İçeceğini elinden aldım ve Ben'i çekiştirdim. "Haydi, bekletme."

"İyi eğlenceler," dedi annem, biz kapıya doğru koştururken. "Ah Ben, eğer yarın akşam bir planın yoksa seni yemeğe davet etmeyi çok isterim."

"Eminim Ben'in başka işi vardır," dedim onu kapıdan dışarı doğru iterken.

"Yoo, bu harika olur Bayan Marlowe. Saat kaçta geleyim?"

"Yedi nasıl?"

"Burada olacağım. Tanıştığımıza sevindim."

"Tanıştığımıza sevindim!" diye homurdandım arabasına doğru yürürken. "Anne-babamla bu kadar iyi geçinmek zorunda mıydın?"

"Sorun ne ki?"

"Hoşuma gitmiyor işte. Daha ilk buluşmamızda sen kahverengi koltukta oturup beyzbol hakkında atıp tutmaya başladın. Kendin bile fark etmeden puro içmeye de başlarsın. Ayrıca yemek davetine evet demene gerek yoktu."

"Gelmemi istemiyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Hayır! Bu kadar erken değil. Garip olacak, seni sorguya çekecekler – hatırladın mı son erkek arkadaşım bir katildi. Bu yanlış bir daha tekrar etmemi istemeyecekler.”

“Ben de istemiyorum, Merak etme, annenleri sevdim.”

“Çok utanç verici! Bir zamanlar Rolling Stones konserlerinde kafayı buldukları için kendilerini hâlâ havalı sanıyorlar!”

“Bak, bu beni rahatsız etmiyor. Kafayı takmış olan sensin. Onlara karşı bu kadar kaba olmamalısın.”

Şaşırmıştım. Annemle babamın onu bayacağını düşünürken, şimdi karşıma geçmiş bana onları savunuyordu. “Sen de başımıza ebeveyn uzmanı kesildin.”

“Uzman değilim,” dedi. “Annem babam yok.”

“Ah. Yetim misin?”

“Tam değil, annem ben bebekken bir trafik kazasında ölmüş. Babam da iki sene önce öldü.”

Yolun devamını kırdığım potun utancıyla yürüdüm. Asla konser öncesi ayrılmamak diye bir prensibim vardı, özellikle de biletler ondayken. Bu nedenle sessizliğimi korudum. Ona ölmüş anne-babasını hatırlatmıştım – ilk buluşma için gereken tam da buydu!

Cagney’in önünde kuyruk vardı. Konserin biletleri bitmişti, Ben’e biletleri nasıl aldığını sormamıştım. U2 konserinde üçüncü sıraya parası yeten biri için, Kem Gözler’e karaborsa bilet almak çok da zor olmasa gerek. Grup, benim yeni favorilerimdendi ve Ben’in de onları sevmesi çok hoşuma gitmişti. Başka ortak zevklerimiz de olmasını umut ettim. Astroloji ve astronomi gibi iki farklı kutbun insanıydık ama er geç dediğime gelmesini bekliyordum.

Cagney yaklaşık bin kişi alabiliyordu ve oturma düzeni numarasız uzun masalar şeklindeydi. Ben’le çıkış kapılarından birinin yakınına, sahneyi karşıdan göreceğim biçimde yan yana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

oturduk. Oturduğumuz yeri beğenip beğenmediğimi sorup durdu, ama önden üçüncü sıraya alışık olan ben değildim. Baharatlı cips ve kola söyledik –sahte kimliğim on sekiz yaşında olduğumu söylüyordu, yirmi bir değil– ve kalabalığın devamı içeri girerken biraz lafladık.

“Tişörtünü sevdim,” dedim. Siyah kot pantolon, bot ve polo yakalı bir tişört giymişti. Ayrıca boynunda daha önce fark etmediğim altın bir zincir ve kulağındaysa daha önce fark ettiğim altın küpesi vardı. “Zincirinde de Christy mi yazıyor?” diye sordum.

“Hayır sadece zincir.”

“Güzelmış ama,” dedim ona dokunurken, “On dört ayar mı?”

“On sekiz.”

“Gerçekten mi? Bunu kendi kendine almadın herhalde.”

“Evet. Evet ve hayır.”

“Yani aldın mı almadın mı? Bu o Christy’den değil mi, biliyorum! Yalan söyleme! Ondan şu anda nefret etsen de altın altındır değil mi?”

“Yarı yarıya doğru,” diye itiraf etti Ben. “Bana bir zincir hediye etmişti, ama bir kızgınlık anında onu sattım. Daha sonra kendimi mi cezalandırıyorum onu mu diye düşündüm ve yeni bir tane aldım, üzerinde onun parmak izleri olmayan.”

Tişörtünün düğmelerini açmaya başladım. “Bana dövmeni göster.”

Tam ağzını açacakken fikrini değiştirdi. Yani, sonuçta sanat galerisinde değildik. Biraz ötemizdeki çiftler bira bardaklarında sigara yanıklarından delikler açarken utanacak hali yoktu.

CHRISTY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Kaç yaşında yaptındı?"

"Bilmem. On beş falan."

Benimkini yaptırdığım yaş! Bir tesadüf daha, diye düşün-
düm. Saniki Braille alfabesiymiş* gibi üzerinde gezdirdim.

"Bir şey hissediyor musun?" diye takıldı.

"O artık benim," dedim.

"Başka bir Christy'le tanışana kadar."

"Tanışmayacaksın. Sadece iki Christy hakkın var."

"Bir tanesi bana yetiyor da artıyor."

Parmaklarımla saçlarını karıştırdım. "Unutma, ben yıkı-
rım gibi değilimdir. Bana kafa tutmaya kalkarsan carpmam ca-
nım çok daha fazla acıtacaktır."

Nihayet içeceklerimiz ve cipsimiz geldi. Ortamdaki du-
mandan dolayı boğazım susuzluktan yanıyor, canım da deli
gibi sigara istiyordu. Onun yerine cipsi peynir sosuna batırdım
ve ağızma bir sakız attım.

"Yaz için planın ne?" diye sordu, bana başka bir kola söyler-
ken. Biraz para çıkardım ama bana ödemedi.

"Plan mı? Neden planım olsun?"

"Bu sonbahar koleje gitmiyorsun ya."

"Hemen değil," dedim, yeterince dürüst bir şekilde.

"O zaman ne yapacaksın?"

"Ne hakkında ne yapacağım?"

"Hayatın hakkında. Mesela iş arayacak mısın?"

"İşler gelip beni arayabilir, umurunda değil. Geçen yaz
babama golf takımlarını taşımasında yardım ettim, ha'la kum
rükürüyorum. Şimdilik hayatımı karmakarışık etmek bile
benim için yeterli."

"Anladım."

"Hayır, anlamadın. Onu kastetmedim, sadece abartıyor-

dum. Aynı anda hem sakız çiğneyip hem de geçmişin yaralarını sarabilirim. Talk show'culara milyonlar kazandıran zavallılardan değilim. Terapiye falan ihtiyacım yok. Bir katille birlikte oldum ama rehabilitasyon kliniğinden diploma almadım."

"Uyuşturucu kullanmadın mı yani?"

"Senin başkan seçilmeni sağlayan şey geçmişte yaptıkların değil şu anda yaptıklarıdır ve şu anda sakız çiğniyorum. Artık sigara bile içmiyorum."

"Yanlış anlama. Eğer kafayı yemiş biri olduğunu düşünseydim seninle çıkmazdım zaten."

"Neden? Bunun kimseye bir zararı yok ki? Ama tabii sen en iyilerin peşinden koşmalısın. Bunun için biçilmiş kaftansın."

Ya iltifat peşinde koşmuyordu ya da belki ortamdaki onca ses yüzünden beni duyamadı, çünkü hâlâ soru sormaya devam ediyordu. "Bazı planların olmalı o zaman, bazı hedeflerin..."

"Hedefler okçular içindir. Diğer her şey içinse yıldızlarımız var."

"Sence yıldızlar seni umursuyor mu?"

"Umursarlarsa iyi olur."

"Christy, ışık yılları uzaklığındaki gaz bulutları nasıl olur da senin hayatında fark yaratabilir?"

"Bunu bilseydim büyük paralar kazanıp pahalı parfümler süren ben olurdum!" diye sertçe savunmaya geçtim. Astrolojinin teorisi hakkında birçok şey biliyordum, ama bir bilimadamı özentisinin bunu paramparça etmesinden korkuyordum.

"Hayatını kontrol ettiğini sandığın o yıldızlar, dünya üzerinde şu ana kadar yaşamış tüm insanlardan daha çoklar! Yani eğer başka gezegenlerde bizim gibi akıllı varlıklar yaşıyor olsa bile, evrende bütün varlık süresi boyunca ısısı hissedilmeden ve ışığı görülmeden yitip giden yıldızlar var! Şimdi, eğer dev bir yıldızın gezegenimiz üzerinde bu kadar ufak bir etkisi var-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sa, bızım üzerimizde ne gibi bir etkisi olabilir ki?"

"Kesinlikle!" diye kızgın bir şekilde onayladım. "O halde plan yapmaya ne gerek var?"

Bu kadar ortak yönü bulunan iki kişi olarak, neden tamamen zıt kutuplarda olduğumuz o tek konuda konuşmakta ısrar ediyorduk ki? Bazen gerçekten de can sıkıcı olabiliyordu. Bilimadamları daha iyi bombalar ve fare kapanı üretebiliyor olabilir, ama iş neşeli olmaya gelince, sizi yaklaştıran bir felaket karşısında uyarırken bile gülümsetebilen astrologların eline su dökemiyorlar. Neyse ki yıldızların ölümü konulu konuşması beni en azından, şu an kan kırmızı bir ışığın altında, korkunç beyaz makyajlarla sahneye çıkan Kem Gözler'in mezarlık müziğinin moduna sokmuştu.

Kulaklarımda patlayan müzik ve Ben'in beni sardığı, üzerinde ismim yazan kolu sayesinde cennette –ya da sahnedekinin Kem Gözler olduğunu düşünürsek, tatlı bir cehennemde– gibiydim. Onlar "Ölü, Daha Ölü, En Ölü" parçasını çalarken ayağa kalkıp dans ettik, bardaklarımızda kola yerine bira olsa masanın üzerinde de dans ederdim, ama bazen benim bile sınırlarım olabiliyordu.

Konserin ilk yarısı bitince yeniden içecek istedik ve biraz sakinleştik. Ortalığı kalın bir duman tabakası kaplamıştı ve hepimizin vücudu dans etmekten terlemişti. Ben, savunmamın düştüğünü hissetmiş olmalı ki cinayet hakkında sorular sormaya başladı.

"Bütün detayları bilmiyorum," dedim. "Yani, orada değildim ve duruşmaya da gitmedim. O bir çeteye üye değildi, ama yolu çete üyeleriyle kesişti ve bir gece biriyle bir şey konusunda – sanıyorum bir uyuşturucu pazarlığı ya da belki benimle ilgili bir şey yüzünden bilmiyorum, biriyle kavgaya karıştı."

"Senin yüzünden mi?"

“Sadece tahmin. Bilirsin, diğer çocuğun dediği bir şey yüzünden olabilir. Ya da belki de sebep uyuşturucuydu, belki de bambaşka bir şey. Diğer çocuk bıçak çekince, Benjamin de silahını çıkarıp onu vurmuş.”

“Bir silahı olduğundan haberin var mıydı?”

“Evet. Ama daha önce kullanmışlığı falan yoktu. Chicago sert bir yer ve o zamanlar biz devlet okulunda öğrenciydik.”

“Nasıl olur da senin gibi zeki ve güçlü biri, böyle bir insanla ilişki yaşayabilir?”

“Reddettiğim çocukları görmem lazım! Tanıştığımızda yalnızca on dört yaşındaydım. Şimdi gerçek değil bir çılgınlık dönemi gibi gelse de, o benim ilk gerçek sevgilimdi. O zamanlar hiçbir şey bilmiyordum ve o... o kadar da kötü biri değildi. Yani, bazı iyi tarafları da vardı.”

“Ne gibi?”

Sorduğuna şaşırmıştım. “Bilmem. Hatırladığım kadarıyla anlatmamı mı istiyorsun? Bana inanacak mısın?”

“Benden daha mı yakışıklıydı?”

“Onu kısıkanıyorsun! Hayır, ama fena değildi. Yani, on dört yaşındayken bile hem zavallı *hem de* çirkin birini seçecek değildim herhalde!”

“Sert bir çocuktur herhalde.”

“Hayır, sert çocuklar bıçak taşır. O korkak biriydi. Korkaklar silah taşır.”

“Hiç sana sert davrandığı oldu mu?”

“Tabii ki hayır! Sence ben, birinin bana zarar vermesine izin verir miyim? Yani, birkaç kere itmiş olabilir ama bu sadece ben onu daha önce ve daha sert ittiğim içindir. Ufak tefek biriydi – onu korkutan *bendim*. Bütün bunlardan öğrendiğim ise, dünyadaki en tehlikeli insanların korkaklar olduğu.”

“Annenler onun hakkında ne düşünüyordu?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Basta ondan nefret ettiler, daha sonra gerçekten nefret ettiler. Tutuklandıktan sonra babam benim terapi görmemi istedi; ona Benjamin'in Moon tarikatı üyesi falan olmadığını anlatmaya çalıştım."

"Hiç ziyaretine gittin mi?"

"Hayır! Dedim ya, duruşmaya bile gitmedim."

"Ama eğer bunun kendini savunma olduğunu düşünüyorsan, neden gidip onu desteklemedin?"

"Duruşma sadece iki gün sürdü. Zaten öyle kişisel davacı falan yoktu. Ayrıca, silahı alırken ya da o çocuklarla takılırken bana danışmadı. Sadece aptallığı yüzünden bile hapis yatmayı hak ediyor. Her neyse, zaten ben de ev hapsindeydim."

Biraz daha kola içtim, daha çok terlemeye başlamıştım. "Bu olay olduğunda aslında ayrılmıştık," diye açıkladım. "Her dakika kavga ediyorduk ve onun asabiyeti, aptallığı ve kıskançlığı beni yormaya başlamıştı. Ondan daha çabuk büyümüştüm. Sonra onun çocuğu vurduğunu duymam bardağı taşıran son damla oldu, ayrılmak için mükemmel bir fırsattı."

Ben bunu duyunca biraz rahatlamış gibi oldu ama ifadesi hâlâ çok ciddiydi. "Hapisten sana mektup yazıyor mu?"

"Tabii ki hayır," diye yalan attım. "Yazsa bile mektuplarını açıp okumam ki," diye dürüstçe ekledim.

"Sana hâlâ aşık mı?"

En iyi yalancı kahkahamı attım. "Adımı bile hatırlamadığına eminim," dedim, içimden kıskançlığın Benjamin isimli tüm erkeklerde olan kalıtsal bir hastalık olduğunu düşünerek.

"Ömür boyu hapse mi mahkûm edildi?"

"Keske! Ama hukuken çocuk sayılıyor."

"Çocuk mu?"

Bu kısımdan daha önce bahsetmediğimi fark ettim ve Ben'in suratındaki şaşkın ifadeye bakılırsa, bu önemli bir bilgiydi.

"Senden genç miydi?"

Olabildiğince çabuk hesaplama yaptım. "Evet, bir yaş küçüktü."

"O halde hapiste bile değil," dedi Ben.

"Gerçek bir hapisanede değil, parmaklıklar var, ama Alcatraz falan da değil."

"Serbest bırakılacak mı?"

"On sekiz olana kadar değil."

"On sekiz!"

"Bu tam bir sene demek! Ve zaten büyük ihtimalle şartlı tahliye edilecektir. Chicago'da kalacağını sanmıyorum. Aklına gelecek en son şeyse beni arayıp bulması olacaktır. Ayrıca, ıslahevinden çıkmış yeniyetme bir gangster tarafından haklanması ya da onun yine birini öldürüp bu kez yetişkin olarak yargılanması da çok büyük bir ihtimal."

Yine de bu yüzlerce vaadin Ben için hiç önemi olmadığını görebiliyordum; belirsiz bir noktaya doğru bakan, hâlâ şok ifadesini koruyan yüzü sahneye yeniden yönelirken, "Gümüş Çanlar ve Cesetler" in ürkütücü ritimlerine giriş yapan Kem Gözler solistinin boyalı yüzünü andırıyordu.

Dışarıya çıkarken, "Süper bir konserdi!" dedim.

"Şimdi bir mezarlık ziyareti yapabiliriz," dedi Ben.

Hoş bir fikir olduğunu düşünsem de o yalnızca şaka yapıyordu. Arabada sessizce oturdu.

"Umarım hâlâ onu düşünmüyorsunuzdur," dedim.

Ama Ben'in ikinci yarının başından beri başka hiçbir şey düşünmediğini görebiliyordum. "Hâlâ nasıl bir katile âşık ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

duğunu anlayamıyorum!”

“İsmi Benjamin olan birinin, bir insanı öldürebileceği kimin aklında gelirdi?” dedim. “Bu ‘Winnie the Pooh’ isimli birinin insanları rehin alması gibi!”

“Sadece umuyorum ki seni aramaya gelmeyeceğini söylerken yanılmıyorsundur.”

“Çıkmasına daha bir sene var. Yıldırıma karşı dimdik duran biri olarak, artık tarih olmuş ve parmaklıklar ardındaki ufak bir serseriden bu kadar korkuyor olamazsın. Korkuyor ve kısıkanıyor!”

Belki biraz da iğreniyor diye düşündüm. Onu çileden çıkarıyor olmalıydım, benden bıkmıştı herhalde.

Park edecek bir yer bulmak için arabasını binaların etrafında sürüyordu.

“Yolda bırakabilirsin,” dedim. Kapıyı açtım ancak dışarı çıkmaya hamle etmedim. “Konser için teşekkürler.”

“Ne demek, çok eğlenceliydi,” dedi, gerçekten yıkılmış biri gibi görünerek.

“O halde yarın akşam yemeğinde görüşürüz.”

“Evet, görüşürüz.”

Durdum. Hey? Alo? Ama diğer Benjamin yüzünden o kadar panik olmuştu ki bana veda öpücüğü vermeyi unuttu.

İlk buluşmada asla Kem Gözler’e gitmemeli.

AİLE SAADETİ

Resmen acı çekiyordum! Svetlana'nın da onaylayacağı gibi, yıldızlar seni gökyüzünde tek bir bulut olmayan güneşli California'ya götürebilir, ama eğer donuna işersen yine de ıslanırsın. Her neyse, o tam olarak bu şekilde söylemezdi herhalde, ama ben böyle hissediyordum. Ben'in, yıldız haritasını okutma zahmetine katlandıktan sonra, eski sevgilimle ilgili doğruları duymaya da hakkı olduğunu düşünmüş ve kendimden emin davranmıştım; fazla emin... Ona Benjamin'in uyuşturucu yüzünden hapiste olduğunu söylemeli ve cinayetle ilgili kısmı yetmiş beşinci yıldönümümüze saklamalıydım. Daha sonra yürüyüşümüz sırasında fırtına koptu, ilk buluşmamızda onunla Kem Gözler'e gittim ve ölmüş anne-babasını aklına getirdim. Yıldızlar benimle zaman kaybediyordu; açık ve net. Ben de öyle...

Kesinlikle uyuyamadım. Daha sonra bir rüya gördüm; Cagney'de konserdeydim ama yağmur çatıdan fena halde damlıyordu ya da çatı falan yoktu ve ben hariç herkesin şemsiyesi vardı, karanlıktı. O sırada şimşek çaktı ve uzakta yüzünü gör-

düm, ama tam o anda tıpkı patisini prize sokan Tom –ya da Jerry?– gibi bir anda kömüre dönüştü; ondan geriye kalan bir iskelet, bir de şemsiyeydi.

Ağlayarak uyandım. Bütün günü sersem halde, babam ve takımımınla birlikte Wringley Stadyumu'nda geçirdim. Felaketler asla tek başına gelmez, o gün dokuza sıfır kaybettik. Ne bekliyordum ki? Zaten kendimi berbat hissediyordum.

Eve gelip masanın üzerinde dört adet tabak gördüğümde az daha kalp krizi geçiriyordum. Dördüncü tabağa, kendi yansımam yerine Ben'i göreceğimi sanarak, bir kristal küreymiş gibi baktım. Onun dünyanın herhangi bir yerinde, artık gözüne oldukça düzgün görünen diğer Christy'le bir Starbucks'ta oturduğunu ya da anne babasının mezarını ziyarete gittiğini ya da parasını geri istemek için Svetlana'nın kapısını yumrukladığını ya da havaalanında Tibet'e tek yön uçak bileti satın aldığını görmeyi bekledim.

"Neden yemek için hazırlanmıyorsun canım?" dedi annem, yaklaşan felaket umurumuzda değilmiş gibi.

"Şu fazla tabağı kaldırabilirsin," dedim. "Gelmeyecek."

"Ah, neden?"

"Sorun benim. Neyse, saat yediyi geçti zaten."

"Üzülme canım, gelecektir. İyi bir çocuğa benziyor," dedi annem, hâlâ iyi çocukların varlığına inanan o neşe dolu ses tonuyla. "Hadi, yardım et de salata yapalım."

Oldukça huzursuzdum ve hava almaya ihtiyacım vardı. Peynir rendeleyip sakız çiğnemenin vücudumdaki mutluluk hormonu seviyesine pek de katkısı olmuyordu. Bu nedenle yürüyüşe çıkıp küfür etmeyi, tükürmeyi ve yükselen aya bakmayı tercih ettim.

Ama kendime acıyan hislerim çabucak dehşete dönüştü. Sokağın yarısına kadar yürümüşüm ki köşeden bana doğru

gelen bir siluet gördüm. Benjamin. Ama yanlış Benjamin.

“Benjamin!”

Onun bana doğru geldiği hızla geri adım atmasam, kollarını boynuma dolayıp bana sarılacağını, beni yakalayacağını ve tartaklayacağını düşündüm. Sonunda durdu ve huzurumu kaçırarak kadar yakın bir mesafeden birbirimize bakakaldık.

“Hey n’aber?” dedi, daha dün görüşmüşüz, sanki o tetiği hiç çekmemiş gibi.

Çantamı içeride bırakmıştım – göz yaşırtıcı spreyim! Polis köpeklerinin havlamalarını duymak için kulak kabarttım. Bacaklarında kırık zincirler var mı diye göz attım. Ama hapis-hane üniforması yerine bol bir kot pantolon giymiş, beyaz kasketini takmıştı. Tişörtü temiz, yüzü tıraşlı, düzgün bir sivildi.

Öne doğru bir adım atarak, “Nasıl gidiyor?” diye sordu, en samimi arkadaşım gibi; bir adım geri gittim. Bu hızla gidersek yakında evimin önüne gelecektik ve onu gerçekten de o yöne doğru sürüklemek istemiyordum.

“Burada ne işin var?” dedim. Sirenler, helikopterlerin arama ışıkları neredeydi?

“Uğramanın iyi olacağını düşündüm,” dedi, sanki hapisten kaçıp Chicago’nun merkezinde yaşayan eski kız arkadaşını tam da akşam yemeği zamanında ziyaret etmek dünyanın en normal şeyiydi. “Bugün çıktım.”

“Ama seni aramaya geleceklerdir,” dedim, kafamda motosikletleriyle köşeyi dönüp bizi kurşun yağmuruyla paramparça eden bir SWAT* ekibini canlandırarak.

“Seni yeniden görmek güzel.”

“Buradan gitmelisin, birileri görecektir.”

“Birileri mi görecektir?”

* SWAT (*Special Weapons and Tactics* – Özel Silahlar ve Taktikler) ekibi, Amerikan eyaletlerinde teşkilatlanan, elit bir milis taktik birimi. (yay.n.)

"Teslim olmalısın. Kaçmak çok aptalcaydı, tam da bir yıl kalmışken..."

"Ne diyorsun sen? Mektuplarımı almadın mı?"

"Mektup mu?"

"Neden cevap yazmadığını düşünüp duruyordum. Annen baban yüzündendir diye tahmin ediyordum."

"Evet ve şu anda seni görürlerse *Amerika'nın En Çok Aranana* programını ararlar. Buradan uzasan iyi olur."

"Bugün serbest bırakıldım," dedi, sesi suyun metrelerce altından geliyor gibiydi.

"Serbest mi bırakıldın?"

"Bugün benim on sekizinci doğum günüm."

Kahretsin! Kahretsin, kahretsin.

"Yani düşündüm de belki bir yerlere gidip... bilirsin... kutlarsınız."

Aslında ne iyi olurdu ama tam o anda ölmeye zamanım olmadı. Düşünmeye hatta çığlık atmaya bile zamanım olmadı. Ve çığlık atmayı gerçekten istedim çünkü tam o an, diğer Benjamin'in, iyi Benjamin'in, elinde kocaman bir çiçek buketiyle köşeyi döndüğünü gördüm.

Benjamin -kâbuslarımdaki Benjamin- bir adım attı ve rüyalarımın Benjamin'i bize yetişmek üzereyken ben de bir adım geri attım. Göz açıp kapayınca dek bir araya gelmiştik ve ben kaldırımda, dedektiflerin kimin kimi vurduğunu çözmeye çalışmak için incelediği, tebeşirle çizilmiş üç insan şeklini görür gibiydim.

Neyse ki silahı yoktu. Kıyafetlerinde herhangi bir kabarıklık görmemiştim, zaten delikten çıktığı ilk gün silah taşımazdı herhalde değil mi? Ama bir bıçağa ulaşmak fazlasıyla kolaydı ya da Ben'i çıplak elleriyle boğmaya kalkabilirdi.

Yanımda göz yaşartıcı spreyim yoktu ve Ben'in kendini sa-

yunabileceği tek şey, elindeki güllerin dikenleriydi.

Aziz Benjamin ile Günahkâr Benjamin, durumu anlamak için birbirlerine bir süre baktı, bu sırada ben –daima söyleyecek bir şeyleri olan ben– işe yaramaz biri gibi kekeledim. Aslında Ben aşağı, Benjamin ise yukarı doğru bakıyordu çünkü aralarında epey boy farkı vardı ve sonra Ben, onun ölmesine bile neden olabilecek dostluk kurma hevesiyle bir aptal gibi gülümsedi ve, “Selam, adım Ben,” dedi.

Nazik olmayı değil, sadece kavgı etmeyi bilen Benjamin, bu nedenle düşmanlıktan daha çok dostluktan nefret ediyordu. Hemen şüphelendi ve sert sert konuştu: “Benimki de öyle.”

Bu kez şüphelenme sırası Ben’deydi, şüpheden de öte benimle konuşan bu serserinin kim olduğunu artık öğrenmişti. Sanki o yıldırımlarından biri tarafından çarpılmış gibiydi. Konuşmayı hemen kendi tarafına çekmek ister gibi bir hali vardı. Elindeki çiçekler kalkan olarak iyi bir koruma sağlayamadığı gibi, aynı zamanda suçluluğunu ele veren bir kanıt gibiydi.

Benjamin ellerini cebinden çıkarmadan, “Christy’nin arkadaşı mısın?” diye sordu, muhtemelen duruşmasında kararı açıklayan hâkimin bir ona bir de avukatına baktığı gibi, delici bakışlarıyla bir Ben’e bir bana bakarak.

“Arkadaşı değil aslında,” diye geveledi Ben. “Bir tanıdık.”

“Babamın tanıdığı,” diye sözü aldım. “Babamın tanıdığı bir çiçekçi ve bu elindeki de babamın şirketinin haftaya vereceği balo için getirdiği numune çiçekler.” Hızlı konuştum ve Benjamin de bunlara inanacak kadar salaktı – ya da inanmak istedi. İyice inandırıcı olması için, “Ben, eşcinsel camiada da aktiftir,” diye ekledim. “Artık özgür biri olduğuna göre, belki iyi bir saç tasarımcısına ihtiyacın olabilir. Ama şimdi kimse seni görmeden gitsen iyi olacak.”

Elimi bir arıyı kovalarmış gibi salladım, ama o bunu bir

sevgi gösterisi olarak algılamış olmalı ki kısa bir süreliğine kolumu tuttu. Durumu hâlâ inkâr ettiği açıkça görülüyordu. “Sonra görüşürüz o halde,” dedi, kendini James Dean sanarak ve –James Dean’in asla yapmayacağı şekilde– arkasına birkaç defa bakarak yürüdü gitti.

Ben’le aramızdaki mesafeyi koruduk ve o gözden kaybolana kadar konuşmadık. Ben’in bu son gelişmeyi umursamaz gibi bir hali yoktu.

“Aman Tanrım,” diye inledi.

Şaka yapmaya çalıştım, “Akşam yemeğine gelersen olacağı budur.”

Çiçekleri bana doğru salladı, muhtemelen her çiçek sapının tüfek namlusu olduğunu hayal ederek. “Neden bana söylemedin?”

“Bilmiyordum! Bu benim için de büyük bir şok oldu! Burada, dışarıda seni bekliyordum ve sen gelmeden yalnızca bir dakika önce bir anda ortaya çıktı.”

Ben, “Onu nasıl salarlar?” diye bağırdı. “İzinli falan mı?”

“Hayır, artık özgür.”

“Çılgınlık bu! Nasıl olur da onu bir yıl erken bırakırlar?”

Açıklamaya çalıştım, “Bir yıl erken değil aslında...”

“Bana on sekiz yaşına gelene kadar daha bir yılı olduğunu söylemiştin.”

“Evet, doğru, ama yaşlar konusunda her zaman berbatımdır. Asla hatırlayamam, örneğin babamın yaşı...”

“Yani onun *artık* on sekiz olduğunu mu söylüyorsun?”

“Tam da bugün.”

“Tanrım!”

“Ama üzülme,” dedim kendi titrememi engellemeye ve sesimdeki korkuyu örtbas etmeye çalışarak. “Aramızdaki her şeyin bittiğini biliyor.”

“Bu yüzden mi serbest kaldığı ilk dakikada sana geliyor?”

“Bildiğim kadarıyla gün boyu tanıdıklarını ziyaret etmiş. Listesindeki son kişi ben olabilirim. Formalite icabı. Ayrıca, ne yapabilir ki? Eminim şartlı tahliye edilmiştir. Bir sonraki sefer büyük çocuklarla içeri girer.”

“Nasıl böyle büyük bir hata yaparsın?” dedi ve evimin açık kapısından yürüyüp kaldırımın sonundaki basamaklara oturdu.

Yılı yanlış bilmemden mi yoksa Benjamin gibi birisiyle hayatımı karmakarışık ettiğimden mi bahsediyordu bilemiyorum. Biraz kilo aldığı ve diğer erkeklere karşı eskisinden de kıskanç davrandığı doğrudur. Canavarca olmayan başka özellikleri de vardı, ama şu an geçmişi savunma zamanı değildi.

Ben’in yanına oturdum ve gülleri aldım. “Çiçek için teşekkürler.”

“Onlar sana değil, annen için aldım.”

Zeki çocuk. Boşuna Northwestern’e gitmiyor. Nihayetinde onu davet eden annemdi aslında.

Çiçekleri geri verdim. “Onlara bayılacak. Peki, bana ne getirdin?”

Ama Ben kapı önünde gevezelik edecek modda değildi. Belki de Benjamin’in geri gelip bizi şüphe çeken bir pozisyonda görmesinden korkarak ayağa kalktı. Gerçekten endişeli görünüyordu.

“Umarım fettucini makarna seviyorsundur. Annemin iyi pişirdiği tek yemek.”

“Eğer seni kafasında bitirdiğinden eminsen, ona neden doğruyu söylemedin?” diye sordu Ben, kapının ilerisine doğru bakarak. “Neden ona eşcinsel olduğumu söyledin?”

Kolundan tutup, “Yemek hazır,” dedim.

“Eminim annenle baban da pek sevinmeyecektir.”

Uyarı için minnettar olarak onu kapıya gelmeden durdurdum. "Tek bir kelime bile etmeyeceğine söz ver!"

"Eninde sonunda öğrenecekler ama."

"Hayır, kesin bir şey yok."

"Geri geldiği zaman..."

"Bu eve geri gelmeyecek. Yani, kapıyı falan çalmayacak. Annemle babamın onu gördüklerinde polis çağıracağını çok iyi biliyor. Ayrıca, eminim ki burayı terk edecek. Eğer buralarda takılırsa onu kesinlikle rahat bırakmazlar. O artık mimli biri. Her neyse, annemle babam öğrenecekse bile tam şu anda öğrenmelerine gerek yok değil mi? Akşam yemeğimizi berbat etmek istemezsin herhalde?"

İçeriye girer girmez aklıma belirtmeyi unuttuğum başka bir konu geldi. Ben anneme çiçekleri verir, o da yanağına bir öpücük kondururken -bunu yapmasına hiç gerek yoktu aslında- annemi mutfığa doğru çektim.

"Anne beni dinle, ne yaparsan yap benim yaşımla ilgili tek kelime etme. Babama da söyle, sakın ağzınızdan bir şey kaçırmayın."

Sanki bir otorite figürüymüş gibi, "Christina!" dedi, müdire hanım ses tonuyla. Annem eski hippilerdendi; ıslah olmuş bir amfetamin bağımlısı, tedavi olmuş bir alkolik, kahve bağımlısı, sigara tiryakisi, etobur ve radikal Maocuydu. Şimdi kırk beş yaşına gelip de -yoksa kırk altı mıydı?- bırakması gereken hiçbir kötü alışkanlığı kalmadığında, o kadar kusursuz biri olmuştu ki ona katlanamıyordum.

Çocukken benim en iyi arkadaşım gibiydi. Şimdi, ergenlik dönemimde ise en azılı düşmanım oldu. Kendini ıslah etmek için hiç zahmet etmemiş ve hayatımdaki belalar mısır hisselerinin fiyatlarını etkilemediği sürece beni koşulsuzca seven babamla çok daha iyi anlaşıyordum.

Annem, "Ona ne söyledin?" diye sordu, çiçekleri bir vazoya yerleştirirken. Yaşlı bir kıza göre gerçekten iyi görünüyordu. Yani, bir insanoğlunun o kadar asit attıktan on yıllar sonra hâlâ seksi iç çamaşırlarının hakkını verebileceğini tahmin etmezdiniz. Onun kendi adına tek bir beyin hücresi bile kalmamış, bir öbek lapa olacağını düşünürdünüz.

"Hiçbir şey, ona hiçbir şey söylemedim," dedim, "Sanırım on sekiz olduğumu düşünüyor."

"Emin misin?"

"Aslında, ona bir şey söylemedim. Yani kaç yaşında olduğum onu ilgilendirmez değil mi? Ama sanırım on sekiz olduğumu düşünüyor çünkü Cagney'e girebilmek için on sekiz olman gerekiyor ve bir de ona okulumun bittiğini söylemiştim."

"Ah, Christina."

"Ama biliyorsun o on sekiz yaşında ve biz yeni tanıştık."

Annem zekice, "Onun yaşı hakkında yalan söylemediğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Benim için fark etmez, o Balık burcu, doğum tarihleriyle ilgili önemli olan sadece bu. Ama benim on altı yaşında olduğumu öğrenirse ciddiye almayabilir."

"Senin toy olduğunu düşünebilir," dedi annem sırtarak.

"Kesinlikle! Ona söyleyeceğim, söz veriyorum, er ya da geç, ama öncelikle beni iyice tanısin istiyorum, bir de bunu ona kendim söylemek..."

"Ne zaman?"

"Senin yaşına geldiğimde."

Annem kafasını sallayarak, "Biz babanla seni böyle mi yetiştirdik?" dedi, çok haklıydı.

"Eğer beni yetiştirmek istediğiniz gibi birisi olsaydım, şu anda Güney Amerika ormanlarında çiftçilerin yanında savaşıyor olurum!" diye kendimi savundum, yemek odasına girerken.

Getirdiği çiçekler görüşümü biraz engellese de Ben'in karşısına oturdum. "Haydi, başla," dedi annem Ben'e ve içecekleri koyarken babamın kulağına eğilip bir şeyler –besbelli yaşımla ilgili açık vermemesini– fısıldadığını gördüğümde rahat bir nefes aldım. Babamın yüzü, kahvaltıda *Wall Street Journal* okurken, herkese satın almasını tavsiye ettiği bir hissenin on puan düşerek onu utandırdığını görmüş gibi ekşidi. Ama kontrolünü kaybetmedi ve biraz parmesan rica etti.

Öte yandan Ben, güvenimi boşa çıkarmıyordu. Aslında, kafası hâlâ az önceki olaylarla meşgul olduğundan hiçbir şey söylediği yoktu. Benjamin'in pencereden içeri bir meteor gibi gireceğinden korkarmış gibi omzunun üzerinden bakıp duruyordu.

"Northwestern'e gideceksin diye duydum," dedi annem yerine otururken.

"Sonbaharda birinci sınıfa başlıyorum."

"Ben astronom olmak istiyor," dedim. "Haydi, ona astroloji hakkında ne düşündüğünü sor. Ama dikkatli ol," diye uyardım Ben'i, "annem de astrolojiye inanır. O bir Boğa ve bu da zaten her şeyi açıklıyor!"

"Doğum haritamı okuttum," dedi Ben. "Duygusal, fevri ve sanatçı ruhlu olduğumu öğrendim, tüm bunları hayatımda ilk kez duydum."

Babam, "Ben de hepsinin saçmalıktan ibaret olduğunu düşünüyorum," dedi. "Parmesan isteyen var mı?"

Annem ne diye fettucini yapmıştı sanki? Yani, çenene Alfredo sos bulaştırmadan yemenin imkânı yok ve makarnalar da çatalına spagetti gibi dolanmak yerine ıslak çamaşır gibi sarıyor. Ve şu büyük kaşığın ne işe yaradığını hep unutuyorum. Ben'le aramızda çiçeklerin olduğuna neredeyse sevinir olmuştum.

Annem Ben'e, "Christina ve sen nasıl tanıştınız bakalım?" diye sordu, benim doğru cevap vermeyeceğime güvenemezmiş gibi - ki güvenmemeliydi de...

"Biz..."

"Bisikletçide tanıştık," diye lafını kestim. Of, galiba konuşmamızın uygun olmadığı konuların bir listesini yapmalıyım! "Ben'in bisikleti de çalınmıştı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Biz de pahalı olanlar sürekli çalınıyor diye, Christina'yı daha ucuz bir bisiklet almaya ikna etmeye çalışıyoruz."

"Parasını çalışıp kendisi kazanmalı," dedi Ben.

Kimin tarafındasın sen? diye düşündüm.

"Christina paranın değerini bilmiyor," dedi annem, "biricik kızını utançtan yerin dibine geçir" tavrını takınarak.

"Neden bir iş bulması için onu zorlamıyorsunuz?"

Bu nasıl bir oyun böyle? Eğer böyle konuşmaya devam ederse bu gece benim yerime annemi öpebilir!

Annem, "Christina ve iş bulmak!" dedi ve ben yalnızca bir fettucini parçasıymışım gibi güldü.

Babam, "Kuşkonmazı uzatır mısınız?" diye sordu.

Bunun olacağını biliyordum. Annem beni utançtan yerin dibine sokarken, babam, tek yandaşım, kuşkonmaz istiyordu. Ama annemin Ben'i de sıkacağını düşünmüştüm, bana karşı cephe oluşturacaklarını değil.

"Christina daha sadece..." dedi annem ve neyse ki, tam gözlerimi ona diktiğim anda kendisini susturdu. "Yani o daha çok genç, kendi yeteneklerini kavraması için hayli vakti var."

"Annem de hâlâ kendi yeteneklerini kavramaya çalışıyor," dedim. "Şu anda kişiliklerini üçe indirebilmiş durumda."

Ben, "Christy bu iğneleyici sözlerini sizden mi alıyor Bayan Marlowe?" diye sordu gereğinden fazla eğlenerek. Az önce kor-

kusundan konuşamazken, onu çok daha fazla seviyordum. Görünen o ki annemin baskıcı kişiliği, yeni tahliye olmuş katille ilgili düşünceleri tozlara gömmeye yeterli olmuştu.

“Tanrım, hayır! O yönünü babasından almış!”

Ama benim yaşlı babam o kıvrak zekâsından bir örnek sergilemek yerine, sohbetimizin tamamen dışında kalmaya devam ederek ve hatta bizden çok parmesan peyniriyle muhabbet ediyor gibi görünerek, bir çatal dolusu fettuciniyi daha ağzına tıktı. Kızının ruh eşine kendini pasaklı biri gibi göstermesi umurunda olmadığı gibi, böyle görgü kurallarının hiçbiri onun için değildi. Sevgili kızı güvendiği iki insan tarafından utançtan yavaş yavaş öldürülse bile yardımına gelmeye niyeti yoktu. Ürdün malı hatıra eşyalarına ve purolara harcanacak paraların Akademi denen oluktan akıp gitmesine sebep olduğu için kızı bunu hak ediyordu. Masanın başında VIII. Henry misali yemek yiyen, belinde orta boy bir simit taşıyan, yakın zamanda çocuk suçluların idam edilmesi taraftarı olan, sonradan olma kapitalist, eli bol, squash'ta felaket, kırk yedi –yoksa sekiz mi?– yaşında, Neptün yükselenli Yay burcu bu adam, ne olursa olsun sevimliydi.

“Annenle baban Chicago'da mı?” diye sordu annem, Ben sessizce durdu. Eğer ayağım yetişseydi annemi tekmeleyecektim. Yasak konuların listesini yapmadığıma bir kez daha pişman oldum.

“Anne!”

“Bunu sormamda ne var?”

“Annesi ve babası ölmüş.”

“Ah, çok affedersin. Christina söylememiştii,” dedi benim suçummuş gibi! “Yani, Chicago'da yalnız mısınız?”

“Evet. Evanston'da. Babam orada yaşırdı.”

“Annenle baban ayrı mıydı?”

“Evet.”

“Anne!”

Annem nihayet durumu çaktı ve Ben’e, “Biraz su ister misin?” diye sordu.

“Ben getiririm.” Bir şey yapmak zorundaydım – Ben’i davet eden, ona yemek pişiren annemdi ve şimdi de sohbeti tekeline almıştı. Kulağa aptalca geliyor ama Ben’in ilgisini çekmek, en azından benim de ev sahiplerinden biri olduğumu hatırlatmak için onunla rekabet etmem gerektiğini hissettim.

Sandalyesinin arkasında ayakta durup omzunun üzerinden bakarak bardağına su doldurdum. Kendimi hizmetçiden çok efendi gibi hissediyordum – benim için hayatını riske atan erkeğe hizmet etmek eğlenceliydi. Benjamin’e asla hizmet etmemiştim. Birincisi, bize hiç yemeğe gelmemişti. İkincisi o asla oturarak yemek yemeyen insanlardandı. Düşündüm de Benjamin’i bir şeyi bardaktan içerken bile görmemişim. Hep şişe ya da teneke kutu olurdu. Ona hizmet etmeye en çok yaklaştığım zaman, McDonald’s’ta benden ketçap getirmemi istediği zamandı.

Ben’in bardağına su doldurmak bana ayrıca onun muhteşem kafasının tepesini görme şansı verdi. Herhalde daha fazla yer buldukları için dışarıya uzamak yerine içeriye uzayan saç telleri yüzünden Benjamin’in tepesi yavaştan açılmaya başlamıştı. Ama Ben’in kafası kendinden sarı gölgeleri olan, kepek-siz saçlarla doluydu.

Sûrahiyi yerine koyunca masada oturan üçlüye baktım ve kendimi yabancı hissettim. Ben’in annem ve babamla benim olduğumdan çok daha rahat olduğu açıktı. Oysa daha yeni tanışmışlardı.

Garip olan, hâlâ bütün durumun benim aleyhime dönmesiydi. Sadece annem ve babamın Ben’i onaylamasını ve utanç

verici davranışlarıyla ona itici gelmemesini ummuştum. Zaman ilerledi, anneme tatlı –yağsız parmak bisküviler ve çeşitli dondurulmuş meyve püreleri– servisinde yardım ederken dışarı itilenin kendim olduğunu fark ettim. Babam bile sohbete katılmıştı. Güllerin arkasındaki unutulmuş köşemde tek suskun olan *bendim*. Utanan tek kişi *bendim*, Ben değil; annemle babamın onaylamadığı kişi bendim.

Annemin kapuçinoları getirmesine yardım ederken artık vazgeçmeye boyun eğdim. O onların çocuğu olsaydı, aylık aile terapisini bile bırakabilirlerdi. Bilirsiniz, şu ana dek annemin yüzüne bakmaya tenezzül ettiği bir sevgilim olmamışken, şimdi onun Ben'in yaptığı şakalara bir ergen gibi kıkırdamasını izlemek garipti. Tabii ki kıskanıyordum – Ben, Benjamin'i değil, beni unutmuştu. Üçü birden hiçbir şey anlamadığım entelektüel saçmalıklar hakkında konuşuyordu. Masada üniversite sınavına girmemiş tek kişi olmam benim hatam değildi ya? Evet, Ben annemle babamın hep sahip olmak istediği çocuktu. Annem, o zayıf kadın, Ben'le kaçamak bile yaşayabilirdi.

Sonunda, palasıyla balta girmemiş bir ormanda medeniyete doğru yol alan bir kâşif gibi, gülleri kenara ittim ve kendimi zorla sohbete dahil etmeye çabaladım. Yüzyıllar sonra dudaklarımdan dökülen ilk cümle ise, “Ben, *Kesik Kafalar III*'ü seyrettin mi?” oldu.

“Önce yorumları okumayı bekliyorum.”

Ne komik! Annem ona hemen, adını hiç duymadığım alt-yazılı bir Japon filmini izleyip izlemediğini sordu. O kadar önemsiz bir filmdi ki koskoca şehirde yalnızca tek bir sinema salonunda oynuyordu.

Tabii ki izlemişti, bunun üzerine, ben kapuçinomun dibinde kalan telveyi karıştırırken, onlar Japonların oyunculuğu hakkında on dakika sohbet etti.

Herkesin bitirdiğine karar verdim ve sormadan masayı toplamak için davrandım.

“Belki Ben biraz daha kahve içmek ister?” dedi annem.

Mutfaktan, “Eğer daha fazla kahve istiyorsa Starbucks’a gideriz,” diye cevap yetiştirdim.

Annem, “Dışarı mı çıkıyorsunuz yani?” diye zekice sordu, durumu ortaya ve resmiyete dökmek için.

Ama evet diyemedim. Ben burada annemin davetlisiydi ve bana dışarı çıkmayı teklif etmemiştir. Bir karar vermesi için ona baktım.

“Kusura bakmayın ama kalkmam lazım, yarın erkenden golfe gidiyorum.”

Bir anda çenesi düşen babam, “Sen de mi golf oynuyorsun?” diye sordu. Ben oracıkta evi terk etme fikrini değerlendirirken, onlar golf sopalarından ve vuruşlardan konuştu.

Ben’in iyi bir golf oyuncusu olduğunu, soruların çoğunu babamın ona sormasından anladım. “Biraz daha kalabilirsin herhalde? Puro içer misin?”

“Ben içerim!” dedim.

Ama babam bana öyle bir bakış attı ki, “Sen burada mıydın?” demesine gerek bile kalmadı.

Babam, “Natalie puro dumanından hoşlanmaz, haydi dışarı çıkalım,” diyerek çalışma masasının çekmecesinden iki puro aldı. “Yarın nerede oynuyorsun?”

“Mohawk’ta,” dedi Ben. “Bir arkadaşım oraya üye.”

Babam bir esrarkeşin Afgan tütününden bahsederkenki heyecanının aynısıyla, “Mohawk mı!” dedi.

Onlar gecenin serinliğine doğru yol alırken ben de anneme bulaşık için yardım ettim. Bundan beş yüz yıl ilerisini görebiliyorum, bilimin ilerlemesi sayesinde kadınlar artık smaç atabiliyor, erkekler de doğum yapabiliyor. Ama erkekler puro içerken

kadınlar hâlâ bulaşık yıkıyor.

Annem, “Çok hoş bir genç adam,” diye lafa girdi. “Nerede tanıştık demiştiniz?”

“U2 konseri – hayır, yani bisikletçide.” Bu kadar yalan, bana bile fazla geliyordu artık.

“Belki de çaldırdığın onca bisikletin bir sebebi vardı. O kesinlikle senin eve getirdiğin ilk olgun ve sorumluluk sahibi sevgilin.”

“Ama daha önce eve hiç erkek getirmediğim bile! Onları yalnızca mahkeme salonlarında gördünüz. Hem henüz sevgili değiliz.”

Annem başını dolabın arkasına gizleyerek, “Yani, henüz... şey... samimi olmadınız mı?” diye sordu.

Altmışlarda ne kadar aşk çocuğu olurlarsa olsunlar, iş AIDS’le zehirlenmiş doksanlı yıllarda doğan çocuklarıyla seks konuşmaya gelince, hepsi birer Papa oluyor.

“Hayır!” dedim bulaşık makinesinin içine doğru bakarak. “Tabii bu seni ilgilendirmez, o da ayrı!”

“Cinsel açıdan aktif olmak için henüz çok genç olduğumu düşünüyorum. Ama eğer öyle olmayı seçersen, korunman konusunda seni uyarıyorum.”

“Eğer terbiyeli kamuoyu duyuru mesajları dinlemek isteseydim MTV izlerdim! Konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Ona âşık mısın?”

“Oh, bu çok daha iyi! Sanırım böyle soruları masada sormanın için sevinmem gerek.”

“Bana hiç açılmıyorsun ki?”

“Bunun bir sebebi var anne.”

“Bana güvenmiyor musun?”

“Tabii ki güvenmiyorum. Sen kendi annene güveniyor muydun?”

“O zamanlar farklıydı canım,” dedi, bulaşık makinesine deterjan koyarken. “Ben asla annemle seninle konuştuğum gibi konuşamazdım.”

“Belki de bundan ders almalıyız.”

“Seninle hep en içten düşüncelerimi paylaştım.”

“Hâlâ kâbuslar görüyorum...”

“Çok yakışıklı,” dedi annem, lavabonun orada kendinden geçercesine. “Muhteşem saçları var, ayrıca lafını biliyor, çok saygılı ve görgülü.”

Daha fazla dayanamadım. Sanki ölmüş biri hakkında konuşuyor gibiydi. Ben’in peşinden koşmak istedim. Bulaşık makinesinin kapağını kapattım ve düğmesine bastım. “Evet, galiba âşığım,” diye itiraf ettim, annemin su sesi yüzünden duymayacağını umarak.

Annem ellerini kurularken, “Evet ne? Ona âşık mısın?” diye sordu.

Ama fazla bile söylemiştim. Beynini okuyabiliyordum, zihninden düğün davetiyelerimizi sipariş ediyordu. Dışarı kaçtım ve kapı önünde gergince bekledim; keşke sinirimi yatıştıracak bir purom olsaydı.

Sonunda bahçe kapısı açıldı ve babam gölgelerin arasından belirdi; purosunun sadece izmariti kalmıştı ve yalnızdı.

“Ben nerede?” Gözümde trafiğin arasında koşturması, Benjamin tarafından tuzığa düşürülmesi görüntüleri canlandı. Ama babam sakindi, herhangi bir dram yaşanmışa benzemiyordu.

“Eve gitti, onu arabasına kadar geçirdim.”

“Arabasına mı geçirdin? Sana iyi geceler öpücüğü de verdi mi bari?” Bunlara ne oldu böyle? Çiçekleri alan annem, BMW’nin önünde vedalaşan babam, iki özentisi... Ben’i annemden kıskanmam gerektiğini düşünmüştüm ama şimdi gerçek

tehdidin nerede olduğunu gördüm. Bir de annenle babanın artık sana daha fazla zararının dokunmayacağını düşünürsün!

“İyi çocuk,” dedi babam yanımdan geçerken. Annem olsa lafı uzatıp Ben’in harika saçlarından, kusursuz davranışlarından ve bunun gibi bir sürü özelliğinden bahsederdi ama babam her şeyi iki kelimedede özetledi. Bilmiyorum hangisi daha anlamlı...

Aslında, orada iki kelimededen fazlası vardı. Ben’i özetleyen iki kelime ve *beni* özetleyen dört kelime.

“İyi çocuk,” dedi babam. “*Seninle* ne işi var?”

RUH ÇAĞIRMA SEANSI

Durumum düzeleceğine sonsuz bir kötülüğe doğru gidiyordu. O gece yatakta uyanık yatarken, kendimi Ben'i bir daha gremeyeceğime ikna etmeye çabaladım. Neden dövmemi sildir-mek için o kadar acele ettim? Neden U2 konserine gittim? Ne-den alınan bisikletimin yerine annemin de dediği gibi dandik bir model almadım?

Ve onu bana daima hatırlatacak bir öpücük bile yok.

Onun da asla göremeyecek olduğum kendi evinde uyanık bir halde uzanmış, artı ve eksileri hesapladığını hayal ettim, birkaç dakika sonra şu sonuca varıyordu: "Biraz anne babasına çekseydi belki zamansız ve vahşi bir ölüm riskiyle karşı karşıya kalmaya değerdi!"

Tarifsiz acılar içindeydim. Bir de daha önce acı çektiğimi sanırdım! şimdi –ciddi bir takıntıyla geçen bir sürü gece ve iki buluşma denemesi– sonrası onu asla unutamayacağım noktaya ulaştığımı biliyordum. Ama hatırlanacak ne vardı? Bir pck, kırmızı gözlü çıktığımız bir Polaroid fotoğrafımız bile yoktu...

Yıldızlara bakmak istedim ama gecenin bu saatinde dışarı

çıkma cesaretini göstermek kesin ölüm demek olabilirdi, ayrıca şehrin ışıkları yüzünden gökyüzündeki yıldızları görmek pek mümkün değildi. Ben de internete girip astroloji sitelerini, tıpkı bir alkoliğin, bilinçsizce yığılıp kalana dek o bar senin bu bar benim gezdiği gibi gezdim.

Sert ama teselli edici sözler duymak istiyordum – “Gezenler o kadar tehlikeli bir biçimde dizildi ki, aşkı bir yana bırakın, bugünü sağ tamamlamaya bakın. Ama üzölmeyin çünkü yarın sizin için büyük umutlar taşıyor,” gibi...

Ama elde ettiğim tek şey şu zırvalar oldu: “Uzun zamandır ertelediğiniz o yolculuğu yeniden gündeme getirmek için uygun bir dönem.” “Kariyerinizde yakın zamanda bir sıçrama görünüyor.” “Değişim rüzgârları bereketli tohumlarla birlikte esiyor, sakın pencerenizi kapatmayın.”

Penceremde eski sevgililerimi uzak tutmak için demir parmaklıklar var ve açtığım zaman içeri giren tek şey sivrisinekler oluyor. Tabii ki burç yorumlarının sembolik olduğunu biliyorum, ama sabaha karşı ikide yolculuk, kariyer ve pencereden uçarak giren tohumlardan daha kişisel yorumlar duymak istemişim. Işığı kapattım, siyah renge boyanmış tavanımda yapışık fosforlu yıldızları seyrettim ve uyuyabildim mi bilmiyorum.

Bütün sabah evde aylaklık ettim, tabii nihayet uyandığım saatte sabah denirse. Sonra yeni bisikletimle Lincoln Park'ın düz ve engebesiz caddelerinde uzun bir geziye çıktım. Havalı butikleri, etnik restoranları ve yetişkinlerin hayatlarındaki hayal kırıklıklarını düzeltmek için gittiği mahalle barlarının önünden geçtim. Peki, ben neyle avunacaktım? Chicago'nun toplu taşıma araçlarından bana doğru fışkıran karbonmonoksit belki acılarıma son verebilirdi, ama yalnızca, muhtemelen giderek kızaran gözlerimi tahriş ediyor ve boğazımı kurutuyordu.

Eve döndüğümde hava kararmıştı ve Ben oradaydı. İnabiliyor musunuz? Küçük dilimi yutacaktım. Daha yeni gelmişti, oturma odasında annemle konuşuyordu ve koltuğunun altında bir paket vardı. Bu sefer bana mı? Ama meraklanacak ya da kıskanacak halim yoktu çünkü onu gördüğüm için çok heyecanlıydım. Sanki ölmüş ve yeniden dirilmiş gibiydi. Onu çimdiklemek istiyordum. Dişlerimle.

“İşte geldin!” dedi her zaman çok dikkatli bir gözlemci olan annem. “Ben de tam Ben’e burada bekleyebileceğini söylüyordum. Yemek ve kahve de teklif ettim ama karnı tokmuş.”

“Mükemmel bir ev sahibi,” diye mırıldandım birbirine dolanmış saçlarımı düzeltmeye çalışırken. Ben, kendinden sarı gölgeli parlak saçları, yeni bronzlamış teni, düğmeleri seksi olmasına yetecek ama ser verip sır vermeyen tam o noktaya kadar açılmış gömleğiyle bu kadar kusursuzken beni böyle mi görmek zorundaydı? Peki, tam bir elbise kutusu boyutundaki, gümüş hediye kâğıdıyla kaplı o paket neyin nesiydi?

“Dün sana iyi geceler diyemedim,” dedi tamamen ona teslim olduğumun – ya da en azından annemle babamın olduğunun bilincinde bir şekilde gülümseyerek.

“Evet, demedin.”

“Veda etmekten nefret ederim, ne yapayım.”

“Anneme yeni bir hediye mi getirdin?”

“Bu seferki sana.”

Hediyeyi almadan önce, anneme bir yok etme büyüğü yaptım; ama bu onu sadece birkaç adım geriye götürdü.

“Ne olduğunu tahmin edemiyorum.”

“Yıldız falın ne diyor?” diye dalga geçti.

“Falımda kariyer değişikliği için uygun zaman olduğu yazıyor.” Paketi kulağıma doğru tuttum. Salladım. Ellerimde tırtıttım. “Northwestern forması mı?” diye tahminde bulundum.

“Şişirilmemiş bir bisiklet lastiği mi? Dev bir kutu çikolata mı?”

“Umarım gecenin devamında medyumluk yeteneklerin daha iyiye gider.”

“Medyumluk yeteneklerim mi?”

“Aç hadi,” dedi annem kapı ağzında durup bir röntgenci gibi bakarken.

Paketi yırttım ve nefesimi tuttum. “Olamaz! Harika bir şey bu!” Elimde bir ruh çağırma tahtası tutuyordum. “Bak anne! İnanabiliyor musun? Bu bir şaka mı?” diye sordum Ben’e.

“Daha önce ruh çağırdın mı?”

“Sadece pijama partilerinde. Ama İngilizce konuşan birine rastlayamadık.”

“Çoğu hayalet konuşmaz,” diye onayladı Ben. “Eğer şansını zorlamak istiyorsan Çince ya da Latince bir tahta kullanman daha iyi olur. Ama biz yine de şansımızı deneyelim bakalım.”

“Keşke baban da evde olsaydı,” dedi annem.

“Keşke babam seni yemeğe çıkarsaydı!”

Ben’i kucaklamak istedim ama ölümlere olan saygımdan kendimi durdurdum. Kim bilir, belki de biz orada durmuş konuşurken, iletişim kurmak için yanıp tutuşan ruhlar evin üzerinde toplanıyor olabilirdi.

Annem, “Masayı temizleyeyim,” dedi.

Ama annemin öbür dünya sakinlerini korkutup kaçırmasını istemediğim için Ben’i odama götürdüm. Odam! Öbür dünyayla o kadar meşguldüm ki odamda bulunan tüm potansiyel suçlayıcı delilleri unutmuştum – gerçek yaşımı gösteren delilleri! Sonra düşündüm, on sekiz yaşındaki kızların da dağınık yatakları, yere atılmış külotları, pelüş katil balina oyuncakları, Tweety’li terlikleri, karanlıkta parlayan yıldızlarla kaplı siyah tavanları olabilir. Giysilerin hepsini bir köşeye yığıp yalanımı ortaya çıkarabilecek daha kesin kanıtlar aradım.

“Dağınıklığın kusuruna bakma.”

Ama Ben odamdaki tek düzenli şeye, duvardaki Absolut reklamlarına bakıyordu. Ana hatları yüzme havuzlarında, fışkiyelerde ya da saatlerde zekice gizlenmiş Absolut votka şişeleri. Absolut L.A., Absolut Brüksel, Absolut Cenova. Coğrafyayı başka türlü nasıl öğrenecektim ki? En altta da “Absolut Delilik” yazan, doğum günümde çekilmiş şapşal bir fotoğrafım vardı.

Babamdan kalma, HP markalı eski bilgisayarı açtı. Müşterilerine arpa yüklü bir tırın lastiği Nebraska’da patladığı için tüm birikimlerini kaybettiğini söylemekten eskimiş olsa da, Tamarid Ellerbee’nin, “Her yönüyle Oğlak” sitesine girmek için iş görüyordu.

“Bunlar ne?” diye sordu, masanın bir ayağını destekleyen CD öbeğini işaret ederek.

“O benim eğitim CD’si koleksiyonum.”

İzin istemeden bilgisayarı açtı.

“Bir şey mi arıyorsun?”

“Günlüğünü.”

“O kadar hızlı yazmıyorum.”

İnternet simgesine tıkladı, “Ben de sık kullanılanlarla idare ederim.”

Telaşla fişi çekti. “Aklımda bile geçirme!”

“Hey, bu işlemcine zarar verir.”

“Sık kullanılanlara bakarsan asıl *ben* senin işlemcine zarar veririm! Gizleyecek bir şeyim olduğundan değil, prensip meselesi.”

Yıkanmak ve yapış yapış, karışık saçlarımı taramak istiyordum, ama onu odamda yalnız bırakmaya hiç niyetim yoktu. “Sık kullanılanlarımı bir dahaki sefere gösteririm.”

“Tabii, gizli olanları ayıkladıktan sonra.”

“Kesinlikle. Sanki sende Çıplak Astronomlar sayfası yok...”

"Bana geldiğinde istediğin her yere bakmakta serbestsin."

Bilgisayar muhabbeti giderek seksi bir hal alıyordu. Dave-ti bana hâlâ telefonunu ya da adresini bilmediğimi hatırlattı, ama şimdi sorarsam çok hevesli görünecektim. Daha sıradan bir zamanı kollamam ve meraktan çok, nezaketten soruyor gibi görünmem gerekiyordu. Bir daha unutmayacağımı umut ettim.

Onun yerine, "Buraya ölümlerle konuşmaya geldiğini san-mıştım," dedim.

Bir anda bana yaklaştı ve sarılmadan, dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Hızlı bir öpücük, sanki uzun zamandır sev-giliymişiz gibi.

"Bana bunu dün gecedен borçluydun," dedi.

"Harekete geçecek olan ben değilim herhalde."

Pencere pervazındaki kristalleri eline alarak, "Kristaller ka-ranlığı sever," dedi.

"Işığı kapat o zaman."

Dügmeye dokundu ve tavandaki yüzlerce sahte yıldız ışı-lamaya başladı. Güldü. "Yıldızlara gerçekten düşkünsün."

"Sen kendine bak. Biliyorum, biraz çocukça ama gerçek yıldızları görmem kolay olmuyor."

"Bir gece sana göstermem gerekir o zaman. Keşke aslına uygun yapsaydın," dedi tavana sanki bir teleskopla bakıyor gibi bakarak.

"Öyle yapmaya çalıştım. Bak, bu Büyük Ayı. Bu da Kutup Yıldızı."

"Ah evet. Bu da Orion. Ama ters."

"Galaksinin öbür tarafından görünüşü bu," dedim utana-rak. Aslında haritalardan kopyalayarak yapmıştım ve bu pro-jem üzerinde epey zaman harcamıştım. Şimdiyse bana ger-çekte ne olduğunu göstermişti: bir amatörün baştan savma işi. Tavanı boyayla bile kapatabilirdim, ama o yanımda, sahte

yıldızların altında duruyordu. Yıldızlara olan inancımızı kaybettiğimizden beri ortam sessizleşmişti, nefes alıp verişini duyabiliyordum.

Kendimi bir anda kollarında buldum. Beni bu kez tutkuyla öpüyordu – sakızımı çıkarmış olduğum için Tanrı'ya şükrettim. Fantastikti, neredeyse fantastik. Açık söylemek gerekirse, ruh çağırma tahtası yatağın üzerinde durur ve ruhani dünyanın yarısı bizi izlerken, doğru zaman olmadığını düşünüyordum.

Uzaklaştım. "Biliyorsun, yalnız değiliz."

"Annen bizi duyamaz."

"Annemden bahsetmiyorum, ölülerden bahsediyorum."

"Sıralarını beklesinler," dedi ve beni tekrar öptü.

Kötü çizilmiş ya da gerçek, benim istediğim tam olarak buydu, onu yıldızların altında öpmek, ama Oğlaklar ruh haline çok önem verir ve ben de dokunulamaz vücutlar modundaydım. "Senin hatan," dedim. "Eğer sevişmek istiyorsan ruh çağırma tahtası yerine bir şişe şarap getirseydin."

Karşı çıkamadı ve kutuyu açtı. "Işıklar açıkken mi yapmak istersin, kapalıyken mi?"

"Kapalıyken ama harfleri görebilmemiz lazım. Kokulu bir mum yakayım. Yasemin mi istersin papatya mı? Yasemin uyarıcı, papatya rahatlatıcıdır."

"Yasemin olsun."

Bir kibrit çaktım. Ben tahtayı açtı, yere koydu ve ortasına oku yerleştirdi.

Biri kapıyı çaldı.

Ben, "Biz daha başlamadan hayaletler akın etti!" diye şaka yaptı.

"Keşke gelen hayalet olsaydı!"

Annem, parti yapıyormuşuz gibi yüzünde neşeli bir gü-

lümsemeyle kapıdan bakıyordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı? Üniversiteden beri ruh çağırmadım."

"Sağ ol anne ama inan üzerimizde süzülen bir Mama Cass* istemiyoruz."

Çıktı ama kapıyı kapatmadı. Akıllı kız.

Dalai Lama gibi bağdaş kurarak oturmuş Ben hazırdı. Böyle şeylere gerçekten inanmadığını biliyordum, sadece beni memnun etmek için yapsa da oldukça ciddi görünüyordu.

Aklıma geldi. "Kâğıda ihtiyacımız var. Belki de harfleri yazması için annemi çağırabiliriz."

"Ben aklımda tutarım."

"Ama ya uzun bir konuşmayla falan karşılaşsak? Hazırlıksız yakalandığımız için kaçırmak istemiyorum." Bir kâğıt yırttım ve dolaptan bir kalem aldım.

"Çok heyecanlıyım!" Ama bu ruh çağıracağımız için miydi, yoksa Ben karşımda ve parmak uçları neredeyse benimkilere değecek kadar yakınımdayken böyle ruhani bir deneyimi paylaşacağımız için miydi, bilemiyorum.

"Biraz rahatlasan iyi olacak," dedi Ben, sanki bunu her gün yapıyormuş gibi.

Yere oturdum ve belki bir tek benim o andaki ruh halim hariç, ölü ya da diri herkesin hislerini dilediği gibi ifade edebileceği harf dizisinin bulunduğu tahtaya bakmadan önce, titrek mum ışığında Ben'le göz göze geldim. Bir daha asla göremeyeceğimi sanmışken, eve gelip onu burada bulmak zaten yeterince büyük bir şokken, bana bir hediye, hem de bir ruh çağırma tahtası getirmesi ve bunu dalga geçmek ya da benimle eğlenmek için değil, ciddi bir hevesle yapması ise ondan da büyük bir sürpriz olmuştu. Bu benim anlayabileceğim bir şey değildi, kavramam belki günler alır, belki de asla gerçekleşmezdi. O,

* 1970'li yıllarda ünlenmiş Amerikalı şarkıcı. Öldüğünde 125 kiloydu. (ç.n.)

kesinlikle diğer erkekler gibi değildi.

Ama yerde duran alfabeye bakarken anladığım bir şey varsa, ruhlara olan bütün ilgime rağmen, o anda, ölü ya da diri hiç kimseyle, Ben'le olduğu kadar yakınlaşmak istemiyordum. Birbirimiz yerine, tanımadığımız ruhlara sorular soracak olmamız neredeyse haksızlıktı. Hayatımızda hiçbir önem taşımayan ruhlara. Önemi, karanlık odamda bu kadar yakın oturmuş, ama birbirine bakmayı bile beceremeyen, oku takip edip sonuçları yazması gereken bu iki kişinin birbiri için taşıdığı önemin yanından bile geçemeyecek olan ruhlara... Gecenin sonunda belki Cleopatra'nın aşk hayatını öğrenecektim, ama ben en az önceki kadar gizemli haliyle yürüyüp gidecekti.

"Hazır mısın?"

Kendi adına Ben'in böyle çekinceleri yoktu. Bu kadar can atması beni şaşırtıyordu. "Hayaletlere inanmadığını sanıyordum."

"Açık fikirliyimdir," dedi.

"Bence art niyetlisin."

"Şüpheli olan kim acaba?"

"İlk seferin mi?"

"Tavanında yapay yıldızlar olan bir odada oturmayı mı, yoksa ruh çağırma mı soruyorsun?"

"İkisini de."

"Evet. Hazır mısın?"

"Bekle. Daha önce psişik bir deneyimin oldu mu?"

"Bir seferinde, teyzemin öleceğini hissetmiştim."

"Ve öldü mü?"

"Beş sene sonra."

"Şimdi de dalga geçiyorsun."

"Herhalde sen bir sürü psişik deneyim yaşamışsındır."

"Evet sürüsüyle! Geleceği gördüğüm rüyalarım bile oldu."

"Uçak kazası gibi mi?"

"Uçak kazası değil, ama bir seferinde rüyamda bisiklet kazası geçirdiğimi gördüm ve ertesi gün bir sokak lambasına tosladım. Tamam, bu çok ikna edici değil. Bir kere, küçükkken, soğuk soğuk terleyerek uyandım ve büyük bir ruhun bu dünyayı terk ettiğini hissettim. Nixon'ın öldüğü gündü."

"Şimdi de sen dalga geçiyorsun."

"Hayır, işler politikanın da ötesine gidiyor. Geçen kış bir astral seyahat yaptım. Sırtüstü uzanmıştım, tütsü yakıp Yanni dinleyerek meditasyon yapıyordum. Ruhum vücudumdan ayrıldı ve tavana doğru yükseldi."

"Kendinin uyuduğunu mu gördün?"

"Hayır, garip olan da bu, çünkü normalde hep böyle olurmuş. Yani okuduğum kadarıyla... Şimdi sana soruyorum, acaba sadece hayal gücümün ürünü olsa, aşağıya baktığımda kendimi uyuyor görmez miydim? Haydi, söyle bakalım!"

"Rüya olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü rüyadan çok daha gerçek olduğunu hissettim. Eğer astral seyahat yaptıysan bilirsin. Ruhun vücudundan ayrılırken sanki bir delikten içeri çekiliyormuş gibi hissedersin ve uyanıldığında vücudundaki tüm sinirler karıncalanır. Sanki bir..." "Yıldırım çarpmış gibi," diyecektim ama o fırtınalı gündeki yürüyüşümüzü hatırlayıp o konuyu açmamaya karar verdim.

Ben, "Yani tavanda süzüldün ve sonra uyandın mı?" diye sordu. Gerçekten ilgili mi yoksa hikâyemi çürütmek için ağzını mı arıyor bilemedim.

"Hayır, o sadece başıydı. Vücudumdan ayrıldığımı anladım ve biraz keşif yapmak istedim. Tavanın oralarda süzüldüm ve daha sonra pencereden, demir parmaklıkların arasından dışarı çıktım. Ama Chicago bir anda yok oldu ve kendimi capcanlı yeşil çimenlerin, tepelerin, vadilerin olduğu ve güneşin parla-

dığı bir kırdı buldum. Uzakta inekler gördüm. Bir ruh rehberi olduğunu düşündüğüm yaşlı bir kadına rastladım, onun üzerine doğru süzıldüm ve, 'Bilmem gereken ne, söyle bana,' dedim. 'Ödevini yap,' diye cevap verdi. Şansa bak! Ruh rehberim üçüncü sınıf öğretmenimmiş! Bana Yaratan'ın espri anlayışı olmadığını söyleme sakın."

"Belki bu gece de bizimle konuşur," dedi Ben.

"Umarım konuşmaz. Hâlâ yapmadığım ödevler var!"

Ben her iki elinin de ilk iki parmağını oka koydu, ben de aynısını yaptım. "Nasıl başlayalım?" diye sordum.

"Rahatla."

"Yani bırakalım da ruhlar kendileri mi konuşsun, yoksa evet-hayır soruları sorarak mı işe girişelim?"

"Kendi haline bırakalım." Okun kıpırdadığı yoktu.

"Etrafta kötü ruh var mı diye sormalıyız."

"Kötü ruhlara inanır mısınız?"

"Bazen evet, bazen hayır. Kararsız kaldığım bir konu." Ta-vana baktım – biliyorum salakçaydı ama fısıldadım: "Odada kötü ruh var mı?"

Plastik okun üzerindeki parmak uçlarımin karıncalanmaya başladığını hissettim. Giderek soğuyor gibi gelen hava, yase-min kokuyordu. Ok hareket etti! Yavaşça, "Hayır," kelimesinin üzerine geldi.

"Oh be," dedim. "Artık endişelenmemize gerek yok. Oda biraz soğudu mu ne?"

"Tahtaya bak!"

Hâlâ "Hayır"da duran okun üzerindeki parmaklarımıza baktım ve aynı anda hem konsantre olup hem gevşemeye çalıştım. Ok yeniden hareket etti ve S harfine geldi.

"S!" diye bağırdım ve kaleme doğru uzandım.

"Hayır, elini okun üzerinden çekme."

İyi bir hafızası olmasını umarak, Ben'i kendi haline bıraktım. İyice kızışan bir ruh çağırma seansında okun, harflerin üzerinde beşinci fincan kahvesini içmiş bir sekreter gibi uçarak hareket ettiğini biliyordum.

Ok yine oynadı ve kendi iradesiyle E harfine gitti. Gerçekten ürkütücüydü, çünkü parmaklarımı plastiğin üzerinde hissetsem de hiçbir şey yapmıyordum, tıpkı film izler gibiydi.

Sonra, N, İ, S, E, V, İ, Y ve O.

"Seniseviyo," dedim, mesajın ne demek istediğini anlamaya çalışarak. "Bence not almalıyız."

"Sessiz ol."

"R, U, M ! Tabii ya! Seni seviyorum! Birimizin öteki tarafta bir hayranı var!" Bütün şakacılığımaya rağmen, tüylerim ürpermeye başladı. Pijama partilerinin hiçbirinde böyle bir olay başımıza gelmemişti. Oltalarında ilk hareketi duyumsayan balıkçıların nasıl hissettiğini anladım. "İletişim kurduk!" diye fısıldadım, gerçek bir inananın şaşkınlığıyla.

Ok kaydı. "B, E." harflerini okudum. Biraz daha kıpırdadı ve N'de durdu.

Sonunda kayarak Z harfinin üzerine doğru geldi. "Seni seviyorum Benz!" diye bağırdım."

Ben oku bıraktı. "Hayır, hayır. 'Seni seviyorum Ben!'" dedi

"Z'de olduğunu kendi gözlerinle görebilirsin. Şimdi başın belada Bay BMW!"*

Ben kaşlarını çattı ve ışığı açtı. Hem gerçek, hem de ruhani dünyada alt edilmişti ve bu kadarı onun için fazlaydı.

* Mercedes-BENZ, BMW'nin en büyük rakibidir. (ç.n.)

MARKETTEKİ KATİL

Bazen kendimin en azılı düşmanı olduğumu itiraf etmeliyim, ama ya ne yapsaydım? Bıraksaydım da herif benim en kutsal inanışlarımla dalga mı geçseydi? Yapmaya çalıştığı Tanrıma hakaret etmek ya da ruhlara hareket çekmekten farksızdı. O gece yıldızlarla kaplı tavanıma bakarken başına korkunç bir kaza geleceğinden korktum – o meşhur yıldırımlarından birinin ona tam N ile Z arasında çarpması gibi...

Ruh çağırma tahtasına falan gerek olmadığını bilmiyor muydu o şapşal? Uzun zamandır ona ait olduğumu? Bana hediye ve çiçek getirmesine, Öteki Taraf'tan izin almasına gerek olmadığını anlamamış mıydı? Hayatıma yön veren ruhun kendisi olduğunu ve o gece çıkıp geldiğinde, hem bu dünyada hem de ötekinde, tamamen onun olduğumu bilmiyor muydu?

Ona ayak uydursaydım, yüzünü mahkeme duvarı gibi asarak çıkıp gitmeyecekti. Oyununa ortak olmalıydım; aslında o kadar ciddi bir ruh halinde olmasaydım yapardım da... Hâlâ telefon numarasını almamıştım. İnanabiliyor musunuz? Hayatımın sonuna kadar uyuyamayacak mıydım? Ama gerçeği

söylemek gerekirse, o gece kendime olan güvenim çok daha artmıştı. Yani, hem geri gelmiş, hem de sirlere yaraşacak bir gösteri yapmıştı. Her şeye rağmen aşkımız kelimelere dökülmüştü artık. Birbirimiz için yaratıldığımızı artık biliyordum, tabii bu zamana dek kaderi yanıltmadıysak.

Ertesi sabah, süt almak üzere mahallemizin bakkalına doğru giderken, yoluma bir kara kedi çıktı, "Hey!" diye tısladı.

Yürümeye devam ettim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Benjamin, arkadan sessizce gelirken.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Hiç değişmemişsin."

"Ne diyorsun sen? Saçım uzadı, kırmızı gölge attırdım, hızmandan kurtuldum ve artık Guns N' Roses tişörtleri giymiyorum."

"Ondan bahsetmiyorum."

"Şartlı tahliye buluşman falan yok mu senin?"

Kolumu yakaladı. "Konuş benimle!"

Caddenin işlek bir köşesindeydik ve etrafımız tanıdık canlılarla sarılıydı - cumartesi alışverişine çıkanlar, doberman gezdiren lezbiyenler, kaykay yapan punk'lar gibi. Beni bıçaklamaya ya da vurmaya kalkışırsa, biri gelip beni kurtarana kadar kaldırımda ne kadar kan kaybederdim acaba?

"Söyleyecek hiçbir şey yok."

"Beni aldattın mı?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Söyle!"

"Bak, bir yıl boyunca kimseyle çıkmadım, çünkü senin gibi birine denk geleceğimden korkuyordum. Sen de içerideyken mum ışında romantik yemekler yemedin herhalde; televizyon

izliyorum, içeride neler olduğundan haberim var!"

"Seni her şeyden çok seviyorum Christy!"

"Bırak beni! Aylak aylak gezmekten yine hapse atılmayı mı istiyorsun?" dedim ve kırmızı yanan ışıktaki karşıdan karşıya geçtim.

Beni takip etti tabii ki. Ne yapabilirdim? Onu görmezden geldim, bana ne kadar değerli olduğumu söylerken, trafiğe bakarak Nine West sandaletlerimin izin verdiği kadar hızlı yürüdüm.

"Beni seviyor olamazsın. Beni tanıımıyorsun bile," dedim.

Ama şimdi yüzyıllar öncesi gibi gelse de beni tanıyordu. Bir zamanlar dediği kadar yakın olmuş olabilir miydik? Akla gelen ilk kanıt olarak dövmeyi düşünürsek sanırım öyle olmalıydı. Beyaz kasketli bu ufak tefek adamı atlatmaya çalışırken, bir zamanlar bana James Dean gibi güçlü ve seksi göründüğünü; benim özendiğim, anne babamınsa karşı çıktığı her şeyi ifade ettiğini kabul etmek acı vericiydi.

İnanması zor olsa da, bir zamanlar şimdiki gibi aşırı güvenli bir kız değildim. Yalnızca iki sene önce, içsel çalkantılar, ev ahalisiyle olan büyük çatışmalar, kendimle ilgili şüpheler, sivilceler ve görevini kötüye kullandığından dolayı dava etmiş olmam gereken bir astrolog tarafından sarsılmış durumdaydım.

Benjamin'le ilk kez dokuzuncu sınıfta tanıştım. Ev Ekonomisi dersini birlikte alıyorduk, sufle pişirmekte korkunç olsa da, ister inanın ister inanmayın, dikiş dikmekte üstüne yoktu! İleri zekâlının biri kızlarla tanışmanın Ev Ekonomisi dersini almak olduğu fikrine kapıldığı için, sınıfta otuz erkek ve iki kızdık. Nasıl ilgi odağı olduğumu söylemeye bile gerek yok. Bir sene çakmıştı –yaşını unutma sebeplerimden biri– ama kendisinin gözü yükseklerde olduğundan, iki seneden az sınıfta

kalmışlarla takılmayı reddediyordu.

Bense hâlâ iftihar listesine girme şansını ucundan yakalayabildiğim için yollarımız bir süre kesişmedi. Yabancılarla karşı mesafeliydi, özellikle kelime dağarcığı yüzden fazla olanlarla. Nihayet bizi bir araya getirense Evsizler İçin Örtü projesi oldu. Büyük ihtimalle siz, onun beni seçtiğini düşünüyorsunuz, ama aslında eşim olarak onu isteyen bendim, çünkü dediğim gibi iğne iplikle arası iyiydi ve ben hızlı bir iş istiyordum. Annemle babamın beni layık gördüğü Everest'in zirvesinden, alkol, uyuşturucu ve Medyum Hattı'na yapılan gelişigüzel aramalarla dolu ergenlik sonu cehenneminin karanlığına olan tehlikeli inişimi başlattığını nereden bilebilirdim?

Sevimliydi, sonuç olarak standartlarım yok değildi ve o dönem bulabileceğim kişiler arasından James Dean'e en yakın olan oydu. Tabii ki Ben gibi öpmeyi beceremiyor, aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama sadece on dört yaşında ve deyim yerindeyse Woodstock'ın* çamurunda dölllenmiş olan ben de bilmiyordum.

Takılmaya başladık, bana bilardo oynamayı, sigara dumanından halka yapmayı öğretti, ben de ona alfabeyi. Yaptığımız örtünün asla bitmediğini söylemeden geçmeyeyim. Her kış mevsimi, donarak ölen zavallı bir evsizin haberini duyduğum zaman kendimi katil gibi hissediyorum.

"Neden mektuplarıma cevap yazmadın?" diye sordu, beni bak-kala kadar takip ederken. "Neden ziyaretime gelmedin?"

"Söyledim ya," diye cevap verdim, güvenlik kamerası bizi izlerken. Eğer cesur olunacak bir yer varsa o da burasıydı. Sokakta bulunan isimsiz bir ceset olmaya niyetim yoktu. Bana yeterli sayıda kurşun sıkarsa ana haber bültenine bile çıkabilir-

* İlk 1969'da yapılan, efsanevi müzik festivali. (ç.n.)

dim. Annemle babam beni hatırlamak için bir video hazırlardı: İşte Christy'nin doğumu – bunu yaptıklarına inanabiliyor musunuz? Babamın kamerayı şiddetle sallayışı. Christy Amerikan futbolu oynuyor. Amerikan futbolundan nefret ederim. Tek yaptığım topu tutmak. Burada Christy'i altıncı sınıf müsamesesinde "Yesterday"i söylerken görüyorsunuz. Neyse ki babam sesi berbat kaydetmiş. Ve şimdi de bakkalda, eski sevgilisi tarafından kurşun yağmuruna tutuluyor. Öte yandan bakkal atak ve heyecanlı davranıp gizli yerinden çıkardığı Magnum'uyla karşı ateş açıyor. Kameranın açısını biraz değiştirelim. Yavaş yavaş can veren güzel kadın kahramanımız, siyah-beyaz çekimde bir Hitchcock filmi yıldızı gibi büyüleyici görünüyor. Kucağındaki süte bebeği gibi sarılmış, dökmemeye niyetli çünkü –bir dürüstlük abidesi olduğu için– henüz parasını ödememiş.

"Annenler yüzünden," dedi Benjamin.

Heceleyerek, "Bir sürü şey yüzünden," dedim ve sütle muzlu yogurt aldım. "Artık on dördümde değilim. Eski alışkanlıklarımı bıraktım. Birbirimize uymuyoruz. Asla da uymadık."

"Kötü biri olduğumu düşünüyorsun."

"Hayattaki amacın bu değil miydi?"

"Sana zararım dokunmadı."

"Söylediğin iyi oldu," dedim, kasaya doğru hızla yürürken. Daha önce de dediğim gibi, bir dükkâna girdiğimde tek bir şey alıp çıkmam imkânsızdır. Her zaman aşırıya kaçırım. mahalle bakkalında bile. Bir paket sakız ve daha sonrası için bir de çikolata aldım.

"Katil olduğumu düşünüyorsun," dedi, bana göre bir bakkal dükkânının hassas akustiği için fazla yüksek bir sesle.

"Benim ne düşündüğümün ne önemi var?"

Aldıklarımı, *Cosmo*'nun son sayısı ile birlikte tezgâha bıraktım. "Sakın beni takip etme," diye uyardım, yan gözle kame-

raya doğru bakarak. Böylece başıma bir şey gelirse en azından dünya direndiğimi bilecekti.

Ama tabii ki beni takip etmeye devam etti – hatta hayatında ilk kez benim için kapıyı açtı. “O gece orada değildin,” dedi bir kişilik bir jüriye seslenir gibi. “Ne olduğunu bilmiyorsun. Başka seçeneğim yoktu. Kendimi savundum!”

Ona doğru döndüm. “Neden yumruklarını kullanmadın?” Bir anda o geceye –daha doğrusu haberleri duyduğum ertesi güne– ait hatıralar beynimde canlandı. Yaşadığım şok ve inkâr duygusu. Ona katil diyen annemle babama karşı duyduğum öfke. Polise karşı duyduğum öfke. Sisın dağılması ve yanılmış sadakatimin Benjamin’in kurbanı kadar derine gömülmesine kadar bir hafta geçti. Hayatımın en kötü haftasıydı, aşırı uçlarda geziyordum, eroin kullanmak gibi bir şey olsa gerek. Bir sabah uyanıp, aslında yaşadığı yerin sıçanların kol gezdiği bir lağım olduğunu fark eden bir bağımlı gibiydim.

İsyan etti: “Beni öldürmelerini mi tercih ederdin?”

“Neyle? İsviçre çakısındaki tırnak törpüsüyle mi?”

“Sayıca fazlalardı. Başka seçeneğim yoktu.”

“O gece oraya gitmeme seçeneğin vardı. O silahı almama seçeneğin vardı.”

“Bunların bizimle hiçbir ilgisi yok!”

“Tamamen bizimle ilgili! Ben yün giyerken bile suçlu hissediyorum, sen birini öldürüp hâlâ vicdan azabı duymuyorsun! Doğruyu söyle, tetiği çekmek hoşuna gitti değil mi? O serserinin işini bitirmekten zevk aldın!”

“Polis gelene kadar evet.”

Bir köşede duruyorduk ve polisten bahsetmişken, yolun tam karşısında park etmiş bir devriye arabası vardı.

Ona polisleri göstererek bir tehdit savurdum. “Şimdi karşıya geçiyorum ve sen de diğer tarafa yürüyeceksin. Yoksa beni

eve onlar bırakır.”

Benjamin katilden çok, terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi duruyordu ve neredeyse onun için üzülecektim. Yeşil yandı ve aceleyle karşıya geçtim. Diğer tarafa ulaştığımda hâlâ aynı noktada bekliyordu.

Annem, “Nerede kaldın?” diye sordu, elimdeki sütü kahvesine koymak için alıp.

“Gülleri koklamak için durdum,” dedim, torbada geri kalanları boşaltırken.

“Para üstüm nerede?”

Ona biraz bozukluk verdim.

“Bu kadar mı? Sana bir litre süt almak için on dolar veriyorsam para üstünü beklerim.” Diğer aldıklarına baktı. “Sana neden harçlık veriyoruz sanıyorsun? *Cosmo*’yu ve sakızı gelecek haftalığından keseceğim.”

“Aklından bile geçirme! Ayrıca, *Cosmo*’yu sana aldım. Ben sadece burçlara bakacağım.”

Bir kâse çikolatalı mısır gevreği boca ettim ve masaya, sevgili annemin karşısına oturdum. Hoşça vakit geçirmece...

“Dün gece ruhlar dünyasıyla temasa geçebildiniz mi bari?” diye sordu.

“Evet, CIA’den biri geldi, ama şifreli konuştu.”

“Biliyorsun, artık bir tahtamız olduğuna göre onu dilediğimiz an kullanabiliriz. Onu gerçekten deneyebiliriz.”

“Bilmiyorum.”

“Ama dün gece çok heyecanlı görünüyordun?”

Cosmo’da Oğlak burcunu okudum. “Romantik olasılıklar havada uçuşuyor, ama siz kendinizi farklı yönlerle sürükleniyor gibi hissedebilirsiniz...” Tam üzerine basmışlar, değil mi?

“Kolayca kandırıldığımı fark ettim. Bugün de kötü ruhların

varlığı üzerine eğileceğim.”

“Bu arada, Ben aradı.”

O kadar normal bir şekilde söyledi ki ben de hâlâ diğer Benjamin’le olan karşılaşmamızın etkisinde olduğum için ondan bahsediyor sandım.

“Beni duydun mu Christina?”

Yüzüne bakmadım. “Benjamin mi?” Zihnime her türden çılgın düşünceler akın etti. Ben evden çıkar çıkmaz arayıp beni istemişti ya da daha kötüsü bakkaldan sonra umumi bir telefondan arayarak evimizi havaya uçurmakla tehdit etmişti. Ailece taşınmamız gerekecekti, tıpkı tanık koruma programlarında olduğu gibi. Sonra bize yeni kimlikler vermek zorunda kalacaklardı.

Annem, “Bugün havanın açık olacağını söyledi,” diye devam etti.

Ama bu hep doğrudan sadede gelen Benjamin’e benzemiyordu. “Ne için açık?”

“Yıldızları izlemek için.”

“Hangi yıldızlar?” O anda kafama dank etti, tabii ya, Ben! Yüzdüğü denizdeki köpekbalığının sörf tahtası olduğunu anlayan insanlar gibi güldüm. “Bana yıldızları mı gösterecekmiş?” Gazeteyi aldım ve hava durumu sayfasını açtım. “Bu gece dolunay var.”

“Belki teleskopunu getirir.”

“Ama şehirde hiçbir şey göremeyiz ki.”

“Seni şehir dışına götüreceğini söyledi.”

“Ciddi misin?” Başım dönüyordu.

“Ona seni birde eve getirmesini söyledim,” diye dalga geçti annem – yoksa dalga geçmiyor muydu?

“Dolunay...” Benjamin’i tamamen unutmuştum. Kalbim hâlâ çarpıyordu ama yeni ve daha iyi sebeplerden dolayı.

Annem kahvesini bıraktı ve bana o bakışlarından birini attı. "Christina, ona ne zaman on altı yaşında olduğunu söyleyeceksin?"

"Bilmem."

"Christina..."

"Bir dahaki dolunaydan önce, söz veriyorum."

"Christina, bir ilişkiyi yalanlar üzerine kuramazsın."

"Bir yalan, sadece bir tek."

"Peki ya o da sana yalan söylüyorsa?"

"Önemli değil, umursamam."

"Tabii ki umursarsın ve senden gerçekten sen olduğun için hoşlandığını düşünseydin, ona yaşını söylemekten korkmazdın."

"Sen nereden bileceksin?"

"Çok yakında gerçeği anlayacaktır."

"Evet, özellikle de birde evde olmam gerektiğini söylersen."

"Hem beni ve babanı da zor duruma sokuyorsun."

"İşime karışmayın."

"Ona bu gece söylemende ısrar ediyorum."

Kendime bir kâse daha mısır gevreği koydum.

"Christina?"

"Evet, tamam, bu gece, lütfen sus artık." Bundan sonra beni, mısır gevreği kutusunun üzerindeki oyuncak uzaylı resmine bakmam ve diğer dünyaları düşlemem için rahat bıraktı.

UZAYLA İLK TEMAS

Ben o gece eve geldiğinde beni, saldırı planlayan bir general misali, mutfak masasına yaydığım, Illinois haritasının üzerine eğilmiş kırsal yolların üzerini çizerken buldu. Beni öpmeydi –baş başa değildik– ama omzumun üzerinden işaretlediğim yerlere baktı.

“Bunlar ne?”

“Illinois haritası.”

“Onu görüyorum. Yolculuk mu planlıyorsun?”

“Annem beni yıldızları izlemeye götüreceğini söyledi.”

“Indiana’ya kadar gitmemize gerek yok ama!”

Bir an için hayal kırıklığıyla ona baktım. “Yoksa aklında bir yer yok mu?”

“Bu kadar karmaşık olacağını düşünmemiştim ki.”

“İyi o zaman, şuraya gidebiliriz.”

“Orası neresi?” diye sordu, haritayı inceleyerek.

Chicago’nun altmış beş kilometre güney doğusunda ve tüm kasabalardan uzak bir ara yolu işaret ettim.

“Biraz uzak sanki, değil mi?”

“Gitmemiz uzun sürmez,” dedim kararlı bir şekilde, haritayı da gideceğimiz yer üste gelecek şekilde katladım.

“Sen nasıl istersen. Hiç daha önce orada yıldızları izledin mi?”

“Hayır ama orayı duydum.” Yeterince doğrudu, ama tamamen değil. Boşluğun ortasındaki o yola gitmek istememin gerçek nedeni, yıldızlardan da insanları izlemeleriydi. Evet, bir başka deyişle, uzaylılar tarafından kaçırılmak isteyen birinin yolu oraya düşmeliydi.

Arabaya bindiğimizde, “Teleskop getirmedi mi?” diye sordum.

“Bagajda.”

“Daha önce hiç teleskopla bakmadım. Hiçbir arkadaşımın teleskopu yok. Tayfada bulabileceğin tek bilimsel gereç, ot tartmak için kullandıkları tartılar.”

“Madem yıldızlarla bu kadar ilgilisin, neden kendine bir teleskop almadın?”

“Şehirde ne işime yarar ki? Zaten annemle babam bana bisiklet almakla fazla meşgul...”

Bir yol ayrımına gelmiştik. Haritaya baktım ve ne tarafa gideceğini söyledim. Sonra tavan camını açtım. Yıldızlar şimdiden kendini göstermeye başlamıştı.

“Birkaç dakika içinde şehirden çıkmış olacağız, hâlâ neden o kadar uzağa gitmemiz gerektiğini anlamadım.”

“O kadar da uzak değil.”

“Annen seni birde eve bırakamamı söyledi.”

“Sadece şaka yapıyordu!” O an, ona on altı yaşında olduğumu söylemek için mükemmel bir zaman gibi geldi, en az diğerleri kadar mükemmel. Hâlâ nasıl karşılayacağını kestiremiyordum. Belki uzun bir kavgaya tutuşurduk ve yolculuğumuz rezil olurdu. Oraya vardığımızda bana bağırabilirdi ve bu da

bizi gözleyen uzaylıları korkutabilirdi. U dönüşü yapıp beni dosdoğru eve bırakabilirdi.

Fazla riskliydi ama ya zaten şüphelendiyse? “Eminim annemin bana çocuk muamelesi yaptığını düşünüyorsun”

“Hiç de değil. Ev onun evi.”

“Tabii ki! Onun evi, onun kuralları, yani kırkıma da gelsem bana ‘Şu saatte dön!’ diyebilir. Onu güzellik uykusundan uyandıraramam ya?” Bu açıklamanın olası şüphelerini ortadan kaldırmaya yeteceğini umarak konuyu tekrar maceramıza getirdim. “Bu gece dolunay var.”

“Evet, biliyorum.”

“Bildiyini biliyorum.” Tavan camından yukarı baktım, ılık bir esinti başımın arkasındaki saçları yalıyordu. Ay tam tepede değildi –henüz erkendi– ama bir sürü yıldız vardı. “Ayın delirtmesi hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bence ay delirtmiyor, insanlar delirtiyor.”

“Ne demek istediğimi anladın. Mahkûmlar ve akıl hastaları dolunay zamanı azıtır. Hangi hemşireye sorsan dolunayların en kötü zaman olduğunu sana söyleyecektir.”

“Haklısın. Şimdi düşündüm de dolunay zamanı hep günde iki kere tıraş olmam gerekiyor.”

“Çok komiksin! Herhalde sen gelgitlerin de psikolojik olduğunu düşünüyorsun.”

“İkisi çok farklı.”

“Eğer aym çekimi okyanusları etkileyebiliyorsa neden bizi de etkilemesin? Zaten vücudumuzun çoğu su değil mi?”

“Çünkü dünyanın yüzeyi aym çekiminin gerçekleşmesi için yeterince geniş.”

“Bunu şimdi uydurdun,” dedim, arka pencereden görünen aya şöyle bir bakış atarak.

“Dolunay seni nasıl etkiliyor?” dedi. “Bana pek farklı gel-

medin de..."

"Çünkü ben deli değilim - yeterince," diye ekledim. "Ayrıca, eminim bazı etkileri vardır, sadece üzerinde düşünmedim."

"Eminim ki düşününce bulmak istediğin şeyi bulursun."

O an düşünmem gereken aslında 31. Yol'du ve neredeyse kaçıırıyordum. "Yavaşla! Işıktan sonra sola dönmek gerekiyor." Emin olmak için bir daha haritaya baktım.

Yakınmaya başladı. "Birazdan benzinimiz bitecek!"

Arkama yaslandım ve temiz havanın keyfini çıkardım. Şimdi gerçekten şehir dışındaydık. Etrafın sessizliğini dinlemek için radyoyu kapattım, tavan camından karanlık gökyüzüne baktım: yıldızlara... Onun neye baktığını düşündüm. Bana mı bakıyordu?

Bana, "Yıldızları izlemek benim fikrimdi," diye hatırlattı. "Ama ne zaman benim bir fikrim olsa, bir yolunu bulup ele geçirmeyi başarıyorsun."

"Tıpkı dün gece gibi," dedim.

Ama anlaşılan ruh çağırma denememizden konuşmak istemiyordu ve bu konuda onu suçlayamazdım. Bu gece için de benzer bir taktik hazırlamış mıydı? Acaba benim onu da sabote edeceğimi düşünüyor muydu?

Çift yönlü bir otobandaydık. Ben bir tırın yanından geçti ve uzunlarını yaktı. Asfalt, mısırlar ve yıldızlar dışında görebildiğim hiçbir şey yoktu. "Neden bana her şeyi anlatmadığın hissine kapılıyorum?" diye şüpheli bir soru yöneltti.

"Hey, bu senin fikrin, unuttun mu?"

"Yani, bu bir tür tuzak değil diyorsun?"

Yeterinde dürüst bir şekilde, "Eğer bir tuzaksa bile düzenleyen ben değilim," dedim.

Yol tabelalarına bakmaya başladım, giderek yaklaşıyorduk. Ben'e yeniden sola dönmesini ve birkaç yüz metre sonra da

kenara çekmesini söyledim. Gerçekten ıssız bir noktadaydık, dümdüz uzanan çift şeritli yol ve arkamızdaki yüksek mısırların sessizliği. Ben uzunları söndürdü ve yıldızların ışığında bana gülümsedi.

“Neredeyse teleskopa bile ihtiyacımız yok,” dedim başımı arkaya doğru atıp, yıldızların tüm görüş alanımı kaplanmasını sağlarken. “Bir tek *Uzay Yolu* izlerken bu kadar çok yıldız bir arada görmüştüm.”

Ben bir an için bana sarıldı, hiçbir şey söylemeden durdu, galiba yıldızlardan çok beni izliyordu. Sonra bagajı açtı ve teleskopu çıkardı.

Ben teleskopu kurarken yaklaşan ışıklar gördüm, birkaç saniye için onun uzay gemisi olduğunu sandım ve heyecandan neredeyse kalbim duracaktı. Ama yalnızca bir tırdı, yanımızdan toz kaldırarak geçti ve kükreyerek medeniyete doğru yol almayı sürdürdü.

“Ay buradan üç boyutlu görünüyor, gölgeleri ve kraterleri görebiliyorsun. Bak Mars!”

“Venüs.”

“Tamam, Venüs. Diğer gezegenleri gerçekten görüyor olmamızı hâlâ kafam almıyor. Bu olağanüstü!”

“Gel, bak.”

Eğildim ve lensten bakım. Ay bütün görüşümü kaplıyordu, ama daha önce hiç görmediğim bir şekilde derin kraterler, gri kayalar ve dağlarıyla. “Canlı gibi!”

“Ben daha cansız görünen bir şey düşünemiyorum ama yine de güzel, değil mi?”

“Bayrağı görebilir miyiz?”

“Hayır.”

“Ama hâlâ orada değil mi? Ayak izleri de... İnsan düşünmeden edemiyor.”

“Uzay yolculuğu yapmak ister miydin?”

“Tabii ki!” dedim, daha cümleyi bitirmesine izin vermeden.

“Aya gitseydin ne yapardın?”

“Bir kraterin üzerine oturur, dünyayı seyrederdim. Zıplardım. Sen ne yapardın?”

“Ben aya gitmezdim.”

“Hadi ama, sen astronomsun.”

“Henüz değilim.”

“Ama yıldızları çok daha iyi görebilirsin, tıpkı Hubble teleskopu gibi.”

“Uzayın boşluğunun çok iç karartıcı olduğunu düşünüyorum sadece. Gerçi dünya da yeterince boş ama...”

“Tanrı’ya inanıyor musun?”

“Hayır.”

“Ama evrenin anlamını nasıl açıklıyorsun o zaman?”

“Ben bir anlam göremiyorum.”

“Ben her yerde anlam görüyorum. Her ikimizin de yıldızları sevmesi, ama sen onlara baktığında hiçbir şey görmezken, benim her şeyi onlarda görmem ilginç değil mi?”

Teleskopu Venüs’ü görmek üzere ayarladı. Aydan sonra Venüs biraz hayal kırıklığıydı – gölgesi olmayan, puslu, pembe bir top. “Kraterlerini görmek için fazla mı uzak?” diye sordum, her zamanki aptallığımla.

“Venüs’ün kalın bir atmosfer tabakası var,” dedi Ben, sanki üç yaşında birine anlatır gibi.

“Tabii ya, biliyordum.” Ama sonra ona gerçekten ne kadar salak olduğumu ispatlamak ister gibi, “Venüs’e de gitmek isterdim,” dedim.

“Hayır, istemezdin. Atmosferi zehirlidir ve yüzeyi kurşunu bile eritebilecek kadar sıcaktır.”

“Fark etmez.”

"Ama belki Mars'ın bazı özelliklerinden bir anlam çıkarabilirsin." O, teleskopu yeniden ayarlarken ben de giderek artan bir heyecanla bekledim.

İşte oradaydı – kırmızı gezegen! Gerçekten kırmızıydı, Venüs'ten daha net ve daha güzel görünüyordu. Yine de krater ya da dağ göremedim. Sanki Marslılar bizi duyacak kadar yakınıımızdaymış gibi, "Sence Mars'ta hiç canlı yaşadı mı?" diye fısıldadım.

"Hâlâ yaşıyor olabilir."

Ayın delirttiğine bile inanmayan adam mı diyor bunu! "Ciddi değilsin herhalde?"

"Ciddiyim, kayalarda ya da kutuptaki buz kürelerinde yaşayan bakteriler olabilir."

Hayal kırıklığıyla, "Ah, bakteriler," dedim. "Galiba bunu mısır gevreği kutusunun üzerinde okumuştum."

Ayağa kalkıp Mars'a çıplak gözle baktım. "Bana daha başka ne göstereceksin? Satürn'e bakabilir miyiz?"

"Satürn şu anda görünmez."

"Ne kötü, halkaları görmek istiyordum."

"Sanırım bu ilgini çeker." Teleskopunu daha aşağıdaki bir noktaya netleştirdi.

Orta büyüklükte iki yıldız gördüm, biri beyaz, diğeri de yeşilimsi. Daha ilginç bir şey beklemiştim, "Pek özel gelmedi," dedim.

"Oğlak."

Bir daha, bu kez daha uzun süre baktım.

"Yılın bu zamanı, takımyıldızdan yalnızca iki yıldız görülebiliyor. Geri kalanları Güney Yarımküre'de"

Oğlak. Tanrım! Onu ilk kez görüyordum, yani gördüğümün farkında olarak ilk kez. Burcumun yıldızlarıyla bütünleşirken, diğer yandan saçımı okşayan elini hissedebiliyordum.

Bir anda gökyüzündeki en önemli iki yıldız haline gelmişlerdi. Gözümü teleskoptan çekip baktığımda ise, binlerce yıldızın arasında, ufuk çizgisinin biraz üzerinde duran iki sıradan yıldızdılar.

Sonra Ben beni öpmeye başladığında, gerçek tutulmayı yaşadım. Buradan başka her yerde olurdu, onu bırakmazdım, ama uzaylılarla dolu gökyüzünün altında ve Oğlak yıldızları bizi tepeden izlerken olmaz.

“Ne oldu?” dedi, kendimi geriye çektiğimde.

“Burada yalnız değiliz gibi hissediyorum. İzleniyormuşuz gibi geliyor.”

Güldü, deli kadının tekiyle uğraşiyor gibiydi; belki de öyleydi zaten. “En yakın insan kilometrelerce uzakta!”

“İnsanlardan bahsetmiyorum!”

Beni yine öptü, ne düşündüğümün önemi yokmuş gibi. İşte burada, berrak bir gecede, yüzlerimiz dolunay tarafından aydınlatılmış olarak ıssız bir yolun ortasındaydık ama onun tek düşündüğü seksti.

Kendimi yeniden geri çektiğimde B planına geçti ve yolun kenarına uzandı. Oltaya geldim ve yanına sırtüstü uzandım. Manzara göz kamaştırıcıydı, ama bir dakika sonra yine üzerime çıkmış, beni okşuyordu.

“Buraya yıldızları izlemek için geldiğimizi sanıyordum”

“Görüşünü mü kapatıyorum?” diye sordu.

Onu itip ayağa kalktım. “Yalnız değiliz dediğimde doğru söylüyordum! Buradan insanlar kaçırıldı!”

Bana uzaylıymışım gibi baktı. “Kaçırılmak mı?” Bir anda anladı ve güldü, ama yalnızca bir saniyeliğine, çünkü durumda komik bir taraf bulamayacak kadar sinirlenmişti. “Bir nedeni olduğumu biliyordum!”

“Lütfen bağırma.”

“Sahtekâr bir gazetede mi okudun? Svetlana mı sana buraya gelmeni söyledi?”

“Kanal 11’de üç bölümlük haber dizisi halinde verdiler. Bir çiftçi, bir kamyon şoförü ve yeni evlenmiş bir çift, hepsi buradan kaçırılmış, farklı gecelerde...”

“Eğer Kanal 11’de çıkıp konuşacak kadar canlılarsa herhalde biri fidyelerini ödemiş olmalı.”

“İstediğin gibi dalga geç, ama eğer buna değmeseydi Kanal 11 üç bölümlük bir haber dizisi yapmazdı herhalde?”

“Buraya gelmek istemenin altında başka bir düşünce yattığını biliyordum. Peki, neden bana söylemedin?”

“Neden sanıyorsun? Beni buraya hiç kimse getirmezdi, anem bana yıldızları göstermek istediğini söylediğinde mükemmel bir fırsat gibi geldi. Sana baştan söylesem gelmek istemeyeceğini biliyordum ama!”

“Yine de söylemeliydin Christy. Burada uzaylıları göreceğini düşünerek bana eyaletin yarısı boyunca araba kullandırdın. Ben de gerçekten yıldızları izlemek istediğini sanmıştım.”

“Yıldızları izlemeyi istiyordum zaten. Ayrıca buraya gelmek için başka sebepleri olan yalnızca ben değilim!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Svetlana’yı ziyaret etmen açık fikirli biri olduğundan değildi. Ruh çağırırken yaptığın numara art niyetliydi. Bana Oğlak yıldızlarını tam şu anda göstermen de öyle. Sen hiçbir şeye inanmıyorken benim inançlarımdan çıkar sağlamaya çalışıyorsun.”

“Neyse artık burada olduğumuza göre...” dedi, biraz yumuşamıştı.

“Bilimadamı olan sensin. Deney yapmak bilimin parçası değil midir? Beni bu konuda desteklemen lazım. Kendimi bir insan kobay olarak ortaya koyuyorum.”

"Ve beni de."

"Eğer kaçırılırsak senin de benimle olduğunu bilerek kendimi çok daha güvende hissederim. Yani, sen daha serinkanlısın, hangi soruları sorman gerektiğini daha iyi bilirsin. Tabii bizi felç etmezlerse."

"Felç etmek mi?" dedi, hiç korkmuş görünmüyordu.

Benimse sadece lafıyla bile tüylerim diken diken olmuştu. Uzaylıların ses kaydımızı almadıklarını kim bilebilirdi? Onlara fikir vermek aptalca olabilirdi.

Ben, teslim olmuş bir şekilde, "Ne yapacağız o zaman?" diye sordu. "Söyleyebileceğimiz bir tür büyülu şarkı falan var mı? Eğer bana daha önce söyleseydin UFO iniş ışıklarını getirdim."

"Umarım uzaylı bilimadamları beynini tararken de espri yeteneğinden bir şey kaybetmezsin."

"Ah bak, bir UFO savaş gemisi!"

Yalnızca bir başka tırdı ve bu kez inanmadım. Yolun ortasında yavaşça yürüdüm. "Kamyon şoförü, tam bizim olduğumuz yerde, otobanda tek başına yol aldığını ve parlak bir ışığın gözlerini kamaştırmasıyla yoldan çıktığını anlatmıştı. Bilinci yerine geldiğinde bir kabinde, iki uzaylının onu incelediğini görmesi dışında çok fazla bir şey hatırlamıyormuş."

"Hep uzaylıların suçu zaten."

"Çiftçi ise bir akşamüzeri tarlada çapa yaparken aynı parlak ışığı görmüş ve gümüş renkli bir UFO önce gökyüzünde düz bir çizgi üzerinde hızla ilerleyip, sonra dik bir şekilde yükselmiş ve bulutların ardında kaybolmuş."

"Kaçırılan kimmiş peki?"

"Yeni evli bir çift. Kadın gece geç bir saatte aynı yolda araba kullanırken yine o ışık tarafından kör edilmiş. Daha sonra üzerlerinde süzülen bir uzay gemisi görmüş. Çok emin olmasa

da arabanın ışınlanma yoluyla gemiye alındığını sanıyor. İkinci hatırladığı şey, bir ameliyat masasına bantlarla bağlanmış, bacakları ayırık bir biçimde çıplak olarak yattığıymış. Bir uzaylı, elindeki farklı renklerde ışıklı çubukları vücuduna sokuyormuş.”

Ben, “Tecavüz fantezisinin modern versiyonu,” dedi. “Kocasını ne yapıyormuş?”

“O baygınmış, ama bir terapist yardımıyla hafızasını canlandırmış. Buna ne diyorsun?”

“Bence renkli bir el feneri seti satın alsa yeterdi. Bazıları gerçekten de...”

Dondum kaldım, bu bir hayvanın uluması mıydı yoksa?

Ben, “Uzaylıların havladığını zannetmiyorum,” dedi.

“Havlama değildi. Bir çeşit homurtuydu.” Biraz daha dinledim, ama her yer tekrar sessizliğe bürünmüştü.

“Peki neden Kanal 11 bu iddiaları incelememi?”

“İncelediler. Buraya bir ekip ve gerekli malzemelerle geldiler. Ama sence uzaylılar Kanal 11 haberlerine çıkmak istiyorlar mıdır?”

Arkamı döndüm ve arabaya doğru yürümeye başladım. Hava serinlemişti ve yanımda ceketim yoktu.

Ben, “Merhaba!” diye bağırdı. “Uzaylılar, burada mısınız? Sizin için o kadar yol teptik, lütfen utanmayın!”

“Sessiz ol!”

“Onlar balık değil.”

“Eğer gerçekten açık fikirli biri olsaydın buna bir şans tanırdın.”

“Beni rahatsız eden, geniş bir hayal gücünün olması değil, aksine hayal gücünün bu kadar sığ olması. Yani, ben de başka gezegenlerde hayat olduğuna inanmayı istiyorum, ama sence de görüldüğü söylenen tüm uzay gemilerinin ve uzaylıların

tıpkı bilimkurgu filmlerdekilere benzemesi garip değil mi? Böyle filmler yapılmadan önce karşılaşılan doğaüstü yaratıklar hep şeytanlar, vampirler ve periler değil miydi? Uzaylılar eğer gerçekten varsa, onların hayal edebileceğin her şeyden farklı görüneceklerini düşünmüyor musun? İki bacak üzerinde yürümeyeceklerini ve bizim gibi iki gözlerinin olmayacağı aklına gelmiyor mu? Belki de bakteri kadar küçük ya da gezegen kadar büyük olduklarından ya da belki de vücutları ışığı insan gözüne görünmeyecek şekilde yansıttığından, uzaylılarla asla senin hayalini kurdüğün gibi iletişime geçemeyeceğiz."

"Eğer görünmüyorsa belki şu anda buradadırlar... Bizi birdenbire uzay gemilerine ışınlayacaklar ve kendimizi ameliyat masasına bağlanmış bulacağız."

Yukarılarda bizi almak için bekleyen bir uzay aracı var mı diye gökyüzüne baktım

"Neden uzaylılar tarafından tecavüz edilmeyi bu kadar çok istiyorsun?"

"Tecavüzden bahseden kim? Eğer galaksiler arası bilime faydam dokunacaksa, birkaç dakika acı çekmeyi seve seve göze göze alabilirim."

"Öyle görünüyor ki benim adıma da karar veriyorsun, uzaylıların istilaya senden başlamış"

"Korkma, iz bırakmıyorlar"

Bir süre sessizce yürüdük. Garip. Kendimi hem tetikte hem de rahat hissediyordum, ıçım hem soğuk hem de ılık

Ben, "Belki de elektromanyetik alanımızı güçlendirmek için el ele tutuşmalıyız," dedi

Oyun oynadığını biliyordum, ama el ele tutuşmak ve bana sarılmış kolunu hissetmek güzeldi

Bir anda durup soğuk ellerini yüzüme koydu ve bana gü-lümsedi. Bu önceki gibi eleştirilen bir gülümseme değil, şefkat

ve kim bilir belki daha fazlasını anlatıyordu.

“Bu gece bir uzaylı görseydim, o bile senden daha mucizevi olamazdı.”

Bu sözünün üzerine ben bile şaka yapamadım!

“Gökyüzüne bir bak!” dedi, başımı geriye iterek. “UFO'lara o kadar dalmışsın ki, uzaydan gelen asıl mesajı kaçırıyorsun. Bazıları bir milyon yaşında, yıldızlardan gelen ışıklar, onları, onlara isim verecek insanların bile var olmadığı zamanlardaki halleriyle görüyoruz. Birçoğu parçalandı ya da bize şimdi ulaşan ışıklarını kaybedip beyaz cüce yıldızlara dönüştü. Gördüklerimiz evrenin uzak köşesindeki hayaletlerden başka bir şey değil!”

Beni yeniden öperken bir tutulma daha oldu. Yıldızların hayaletleri ve benimkiyle buluşan dudakları başımı döndürmüştü. Ama ondan farklı olarak aklım hâlâ başımdaydı. “Yolun ortasındayız!”

Beni arabanın yanına, yolun dışına doğru götürdü. Bluzumu pantolonumdan kurtararak çıkardı ve ellerini çıplak belime koydu.

“Hey üşüyorum, daha az değil daha fazla giysiye ihtiyacım var.”

Konuşma zamanı geçmişti artık, kulağımın çok yakınında nefes alıp verişini duyabiliyordum.

“Bekle, burada olmaz!”

Doğruyu söylemek gerekirse, ben de karşı çıkmak yerine eşlik etmeye başlamıştım.

Ve hemen oracıkta, sayısız görünmez uzaylının bakışları altında tek vücut olduk.

SOĞUK ÇELİKLE KUTSANMAK

Vay be. Acı dolu günler bitmişti. Şimdi mutluluktan kendinden geçme zamanıydı. Hem de kimyasal maddelerden kaynaklanan sahte mutluluk değil, saf, kesintisiz, gerçek olan mutluluk. Ama bakın ne diyeceğim, üzüntü uykusuzluk sebebi olarak mutluluğun yanında sıfır kalıyor. Şimdi nasıl uyuyayım ki ben? Rüyalarım gerçeğe dönüştüğüne göre rüyamda ne göreceğim?

Tavanımdaki yıldızlardan da fazla ısıldıyordum. O boyanmış ışıklı noktacıklara bakarken, gerçek yıldızların, dolunayın, Mars'ın, Venüs'ün ve ufuk çizgisinden bize bakan Oğlak takımyıldızının o büyülü otobanda nasıl görüldüğünü hatırladıkça, kalbim saadet galaksileri arasında ışık hızında dolaşıyordu. Bir de Ben'in iki gizemli yıldız gibi beni izleyen gözlerini hatırladıkça...

Bağırarak şarkı söylemek, bacaklarım tutmayana kadar uyuyan sokaklarda pedal çevirmek, buz gibi bir havuza atlamak istiyordum. En çok da konuşmak, birine -herkese- bu geceyi, nasıl hissettiğimi, başımdan nelerin geçtiğini anlatmak, doğuştan kör olan birine bir bahçenin nasıl görüldüğünü tarif

eder gibi gerçek mutluluğu tarif etmek istiyordum.

Kime anlatabilirdim? Tabii ki bu saatte hiç kimseye. Evet, bir sohbet sitesine bağlanabilirdim, ama tanıdığım ve güvendiğim biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı, yazmaya değil. Ne olursa olsun, bu kişisel ve özel bir bilgiydi. Miranda mı? Stacey mi? Yoksa Laverne mi? Onlara kesinlikle güvenemezdim ve zaten kız arkadaşlarım beni ciddiye almazdı. Svetlana? Ona güvenebileceğim kesindi, iyi ve pahalı bir dinleyiciydi, ama şimdiki ihtiyaçlarım için fazla tarafsız yorumlar yapabiliirdi. Annem? Beni fazlasıyla ciddiye alırdı. Ona nasıl anlatırdım ki. Babam? İyi bir yandaş, evet, ama romantik konular onun uzmanlık alanı değildi. Aşk, ancak doğrudan borsayı etkileyebilirse onun ilgisini çekebilirdi. Yatakta uyanık yatıp, bir matematik problemine benzeyen bu bulmacayı çözmeye çalışırken aniden kafamda bir şimşek çaktı; aşk yeterli değildi. Bir kızın hayatta iki şeye ihtiyacı vardı: bir âşık ve seyirciler.

Saçımı kestirmeye karar verdim. Kısa, Oğlakların fevri karakterinin hakkını verecek kadar kısa. Evet, değişime hazırdım, sıcaklar giderek bastırıyordu, saçımın birbirine dolaşmasından bıkmıştım. Ama bu sebepler sonradan aklıma gelenler, kararı vermeme dürtü sebep oldu. Daha çok dürtü diyelim, işin doğrusu, başka bir sebebim vardı – Oğlaklar aynı zamanda karmaşıktır da. Derek, kuaförüm, siyah ipek gömlekleri, cıllı ayakkabıları ve yüzünden eksik olmayan kirli sakalıyla tatlı Derek, görmek istediğim tek erkekti.

Ona, saçımın gözden çıkardığım kısmını gösterirken – kulakmemelerimden enleme doğru inen uzunlukta, önde de birkaç perçem– aynadan başını sallayarak beni onaylamasını izliyordum. İşlem bittiğinde on santimden uzun mutlu, sağlıklı saç –kasvetli, karanlık koridorlardan yıldızlarla süslü otobanlara kadar benimle yolculuk eden saçlar– kesilerek kuaförün

zeminini boylayacaktı.

Yardımcısı henüz uzun olan saçlarımı şampuanlayıp, tardıktan sonra Derek, bir mermer bloğuna bakan heykeltıraş gibi başımı inceleyerek, "Muhteşem olacak!" dedi, "Nasıl karar verdin bu değişikliğe?" Ona sıcak havadan, düğüm olan saçlarımdan bahsettim ama hey, buraya içimi dökmek için gelmiştim. Eğer şimdi kıvırmaya başlarsam, bu konuşmanın devamı için hiç de iyi olmazdı. Ben de yeni bir erkek arkadaşım olduğunu belirttim.

Derek, "Ah!" dedi, bir yandan da makasını, tıpkı garsonun masaya koyduğu dev bifeğe bıçak sallayan bir etoburun yaptığı gibi test ederek. "Kısa saç mı seviyor?"

İçime bir kurt düştü. "Bilmiyorum."

"Eminim ona güzel bir sürpriz olacak."

"Emin misin?" Bir anda güvenim sarsılmıştı.

"Beklememi ister misin ya da onu arayıp sormak?"

Korkaklığın lüzumu yoktu. "Hayır, kes gitsin. Sen sanatını konuşturduktan sonra, nasıl beğenmez?"

"Eğer bunu yapmanın sebebi o değilse, bu radikal değişikliğe neden karar verdin?"

"Çünkü seninle konuşmaya ihtiyacım var ve sadece kırıklarımı aldırıyordum anlatmak istediklerime zaman yetmezdi." Düşününce bu yazın sıcağından çok daha geçerli bir sebep gibi geldi.

Derek gülümseyerek, "O halde yavaş keseceğime söz veriyorum," dedi.

Uzun, ince bir tutam, tıpkı bir kuş tüyü gibi, yere düştü. "O kadar da kısa olmayacak zaten," dedim. "Yani Sinead O'Connor* gibi falan değil."

Derek, gelişigüzel laflarla hastasına elindeki korkunç alet-

* Kazittiği saçlarıyla da tanınan, İrlandalı şarkıcı ve şarkı sözü yazarı. (ç.n.)

leri unutturmaya çalışan bir dişçi edasıyla, "Sevgilinin ismi ne bakalım?" diye sordu.

Buraya gelmemin sebebi ona bunları anlatmak değil miydi zaten? Evet, hayatımdaki değişimi kutlamak, bu da burada olmamın sebeplerinden bir diğeri idi. Ben her mevsim, gömlek değiştirir gibi saç değiştiren kızlardan olmadım. Hep uzun saçlıydım, hep! *En azından* yıldızlara danışmalıyım. Bugün burç yorumumu bile okumamış olmam, herhalde nasıl bir ruh hali içinde olduğumu size daha iyi anlatır.

"Ben," dedim.

"Bu senin hapse giren eski sevgilinin ismi değil mi?"

"Evet, doğrusunu bulana kadar tüm Benjamin'lerle çıkacağım. Her neyse, yeni çocuğun ismi de Benjamin ve benzerlikleri burada bitiyor."

"Umarım. Hapishane üniformasının gri rengi seni pek açmaz."

"Eğer kodese girsem beni ziyaret edersin ama, değil mi?"

"En çılgın saçlı mahkûm sen olurdun."

İç geçirdim. "Keşke senin gibi daha çok arkadaşım olsa, Derek. Hayatımda başıma gelebilecek en büyüğü tesadüfleri yaşıyorum ve anlatacak kimsem yok!"

"Sende bir şeyler var. Çıkar ağzındaki baklayı bakalım, itiraf et."

"Sorguya çekmene gerek yok, zaten avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum," dedim ama buna rağmen fısıldadım.

"Ben aşık oldum."

"Zaten yüzünden okunuyor."

Aynada kendime baktım. "Gerçekten mi?"

"Bugün kelimenin tam anlamıyla ışıldıyorsun!"

Biliyordum! "Derek, daha önce hiç böyle aşık olmadım! Hatta hiç aşık olmamışım! Sanki hayatım boyunca Super

Mario'nun ilk versiyonunu oynadım; sonra aniden, milyonlarca renk, üç boyut ve baş döndürücü animasyonlarıyla en yenisi karşıma çıktı.”

“Ben'i diğerlerinden ayıran ne peki?”

“Gözleri birer yıldız gibi! İki gizemli safir yıldız, derin ve dipsiz.”

“Safirden bir yıldız mı?”

“Evet ama bu yeni bir keşif. Asıl ilk günden beri, onu estetik cerrahın muayenehanesinde –tabii bu detayı kimseye söylemeyeceğine ve hiçbir soru sormayacağına yemin etmeni istiyorum– gördüğüm ilk seferden beri bildiğim, vücudunun istediğim ölçülerde olması. Tam istediğim ölçülerde! Yüzü o kadar tatlı, gülüşü o kadar akıllı ki – bunu söylerken aslında çok da fazla gülümsemediğini fark ettim şimdi. Kollarındaki tüyler kesinlikle goril gibi değil, çok erkeksi. Hele kot pantolonunun poposunu sarışı yok mu? Gerçi bunu da çok yakın zamana kadar görmemiştim. Seni sıkmadım değil mi?”

“Çok daha kötülerini dinlemek zorunda kaldığım olmuştu.”

“Gerçekten mi?” Yere ve boynuma bağladığı önlüğe düşen uzun tutamlara baktım. Deri değiştiren bir yılan gibiydim. İçinde tehlikeli bir zehir taşıyan ama aşkın müziğiyle büyülenmiş, yepyeni pullarıyla parlayan altın renkli bir kobra.

“Onu hiç durmadan bütün gün anlatabilirim ama bugünkü gevezelik hakkımı doldurdum galiba. Tanrım, başkaları bu kadar çok konuştuğunda nefret ederim, ama ne yapayım hissettiğim bu ve gerçek! Aşk dildeki en yerli yersiz kullandığımız kelime, ama gelip seni çarptığında, sözlükte başka kelimeye yer kalmıyor. Nasıl başka bir konudan bahsedebilirim ki? Sen aşkı hiç bu kadar güçlü hissettin mi Derek, hiç gerçekten aşık oldun mu?”

Tabii ki oldu. AIDS yüzünden hayatını kaybeden erkek ar-

kadaşı aklıma geldi. “Kusura bakma,” dedim. “Düşünemedim. Aşkın yan etkilerinden biri de bu işte. Seni tam bir geri zekâlıya dönüştürüyor.” Tam cevap vermek için ağzını açmışken, “Ve lütfen daha önceki bahanen neydi diye sorma!” diye ekledim.

“Ama ben detayları merak etmiştim, bana henüz hiçbir şey anlatmadın ki!”

Ben de ona tanışmamızı –estetik cerrah hakkında daha fazla detay vermeyerek tabii– bizi birleştiren bütün o acayip tesadüfleri, kaderin bizi birbirimizden ayıran oyunlarını, öpüşmesiz ve telefon numarasız, elim boş döndüğüm o felaket ilk buluşmayı, anlattım da anlattım. Kesilip giden saçlarım sayesinde başım hafiflerken, saçlarımdan daha hızlı uzayan zincirleriyle beni aşağı çeken, o acı dolu geceleri anlatıp içimi boşalttıkça, zihnim de hafifledi. Acınızı elleriyle dokunarak dindirebilen şifacılar vardır, ama bence, acınızı dinleyerek alıp götüren insanlar da, örneğin Derek, en az onlar kadar özel yeteneklere sahip.

Makası saçlarımı kırmaya devam ederken, nihayet ona dün geceyi, üstü kapalı imalar, göz kırpmaları ve fısıltılarla birlikte, her detayıyla anlattım. Bütün o biriktirdiğim acıların hâla zararsız ama yine de tehlikeli bir apandisit gibi vücudumda olduğunu hissediyordum. Onlardan kendimi kurtarabilmem için, mutluluğumu da bir başkasıyla paylaşmalıyım. Dün gece benim için, tıpkı çıplak gözle güneşe bakmak gibi, fazlasıyla parlaktı ve Derek’in kulakları, dün geceye gözlerimi kör etmeden bakmam için, bana güneş gözlüğü olarak yardım edecekti.

Ayakkabıma düşen saçları sallayarak, “Ee ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Ben’in çok şanslı bir çocuk olduğunu düşünüyorum.”

“Onun başına açtığım belaları bilsen böyle demezdin. Hayır, şanslı taraf benim. Ah, Derek, o kadar zeki, dengeli ve du-

yarlı biri ki. Daha önce hiç onun gibi biriyle tanışmadım. Onu çok iyi tanıdığımı hissediyorum. Yani geçmişini değil, karakterini. Geçmişiyse ilgili çok az detay biliyorum. Aslına bakarsan bir sır saklıyor galiba."

"Söylediği bir şeyden mi şüphelendin?"

"Daha çok söylemediklerinden şüphelendim. Kesin bir kanıt yok, sadece bir sırrı olduğunu hissediyorum. Ama —benimkilerin aksine— korkunç bir sır değil. Hayır, eminim ki bu sırrı çözdüğümde onu daha da çok seveceğim."

"Senin karanlık geçmişinden haberi var mı?"

"Ona Benjamin'le ilgili her şeyi anlattım, eğer sordugun buyrsa. Problem yok."

Derek, "Beni düğününe davet edeceğine söz ver," dedi, son kez birkaç tutam saçını keserken.

"Ne yazık ki travesti değilsin, seni nedimem yapardım! Boş ver, şahidım olursun."

"Zevkle."

Düğünüm hakkında konuştuğuma inanamıyordum! Daha önce evlilik hakkında düşündüğüm olmamıştı. Derek'in bayıldığım yönlerinden biri de hep böyle rümler olması. Onun yerinde kim olsa, şüpheli yaklaşıp bir sürü soru sorar, bu çocuğu tam olarak ne kadar zamandan beri tanıdığını öğrenmek ister, bana —on altı yaşın aklıyla on dördüncü bürmü gibi— geçmişteki hatalarımı zalimce hatırlatır. Ben'in geçmişiyse ilgili siktirir, onun erkeklerde sık rastlanan bağıllığa alerji testinden geçip geçmediğini büyük bir duygusuzlukla merak eder ve gerçek premsi bulmak için bir sürü kurbaga öpmem gerektiği kışısını işaret ederdi.

Derek'in aklından bunlar geçiyse bile —geçmiş olmayıydı— o anının keyfini kaçırmıyacak kadar düşünceliydi. Söz demişim, o yalnızca bir saç kesme uzmanı değildi.

Arkamı görebilmem için bir ayna tutarken, "Çok da kısa olmadı," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

"Bayıldım! Sen bir dâhisin!" Bir tutam perçem alnıma düşmüş, yanlarsa tam kulaklarımın hizasında kıvrılmıştı.

Derek, "Bence seni daha olgun, daha büyük gösterdi," dedi.

Daha büyük. Bunca zaman konuşmuş ama hâlâ her şeyi anlatmamıştım. Tüm hikâyeyi bilmeye hakkı vardı ve benim de onun fikrini duymaya ihtiyacım.

Önlüğü çıkardı ve yakamdaki saçları fırçayla temizledi.

"Bu kusursuz aşk hikâyesinde minicik bir leke var," diye itiraf ettim. "Söylemeye bile değmez aslında, ama diğer her şeyi bildiğine göre... Beni on sekiz yaşında sanıyor."

"Neden böyle sansın ki?"

"Çünkü öyle söyledim."

"Ah!"

Derek'ten duyduğum ilk onaylamama nidasıydı, hemen bahanelerimi sıraladım. "Biliyorsun, kendisi on sekiz yaşında olduğu için eğer hâlâ lisede olduğumu bilirse benimle ilgilenmez diye düşündüm. Olgun göründüğüm ve davrandığım için ve tabii ki herkesin yutacağı kadar başarılı bir sahte kimliğe sahip olduğum için, kendime on sekiz süsü verebildim. Ona Benjamin'i anlatmış olmanın verdiği travmayla, yaşımı da söylersem çok fazla olur diye düşündüm. Zaten yakında on sekiz olacağım – o benim kırkıma geldiğimi sanırken, yalnızca otuz sekiz olduğumu öğrenmek hoş bir sürpriz olacak. Beni daha genç bir kadınla aldatma ihtiyacı hissetmeyecek."

Derek'in sessizliğini bozacak makas gürültüsü yoktu, sadece arka plandaki diğer müşterilerin konuşma sesleri... Aynada onun hayal kırıklığını gizlemeye çalışmasını izledim. "Ona söylemem gerektiğini düşünüyorsun, değil mi? Ama ya kaçarsa? Her şey o kadar mükemmel ki, böyle teknik bir detay için

YILDIZ ÇARPMASI

bunları nasıl riske atabilirim? Bir şey söylemiyorsun. Gerçeği duymak istiyorum.”

Derek, “Sanırım kendi sorunu kendin yanıtladın,” dedi, makasını bir suç aletiymiş gibi çekmeceye saklarken. “Eğer sen gerçeği duymak istiyorsan, o neden istemesin?”

VENÜS TEKMEYİ YİYOR

Bir sonraki cuma, Ben siyah BMW'siyle bir şövalye gibi kapımda belirdi. Dışarıdaydım ve beni neredeyse tanıyamadı.

"Ben Christy'yim, hatırladın mı?"

"Bilemiyorum. Farklı görünüyorsun. Küpelerini mi değiştirdin?"

"Ne komik." Koltuğun ayarlarına baktım, değişmemişti. Artık benim koltuğum olmaya başlamıştı. "Benden sonra arabana binen oldu mu?"

"Hayır, niye?"

"Sadece sordum."

Kırmızıda durduğumuzda bana doğru eğilip öptü. "Eee?" dedim. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Neyle ilgili?"

"Beğenmedin." Ağlamak istiyordum. "Yazın serin tutacak bir model olacağını düşünmüştüm."

"O zaman neden başına bir buz torbası geçirmiyorsun?"

O anda ağlamaya başladım.

"Hey, şaka yapıyordum! Senin kadar alaycı biri için fazla-

sıyla hassassın."

"Sinirim bozuk, tamam mı? Hepsi senin suçun."

Bir süre, sanki çocukmuşum gibi alnımdaki perçemlerle oynadı. "Seni daha olgun göstermiş."

İşte! Eğer bu ona gerçek yaşımı söylemek için kusursuz bir zamanlama değilse, neydi? Ama hiçbir şey demedim, çünkü aslında söylemek için en iyi zaman değil, en kötüsü olduğunu fark ettim. Saçımı kestirmem hoşuna gitmemiştii, bir de yaşımı ortaya çıkarırsam bana arabadan inmemi emredebilir ve onu her gün yeni bir sürprizle şaşırtmayacak normal kızlara yönelebilirdi.

"Yeni saçını sevdim," dedi.

"Saçım hâlâ eski saçım, yenilemedim," diye hatırlatma yaptım.

"Yani kesimini beğendim. Çok tatlı olmuş. Bana sorsaydın ya Christy."

"Ah tabi ya, sanki sen kestirmeden önce bana sorardın, değil mi?"

"Sorardım."

Gerçekten mi? Evli çiftlerin çoğu, konu saç olduğunda birbirine danışmaz. Biz birbirimize her şeyimizle bağlanmışız. Elini tuttum. "Bundan sonra benim saç köklerim, senin saç köklerin."

Evanston alışveriş merkezinde park etti. Gözlerim bir restoran aradı, ama o beni süpermarkete sürükledi. Aklından geçenler hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Ne yemek istersin?" diye sordu.

"Yemek mi pişireceksin? Sen yemek yapabiliyor musun?"

"Biraz."

"Kız arkadaşlarım bile yapamıyor!" Nihayet evini göreceğimi anlamıştım, reyonlar arasında dolaşırken neye benzediğini

merak etmeye başladım.

Ben, "Ne yiyelim?" diye tekrar sordu.

"Sana bırakıyorum."

"İstakoza ne dersin?"

"Olur, yerim."

Deniz ürünleri reyonuna doğru gittik ve iki istakoz seçtik. Daha doğrusu Ben seçti, çünkü ben canlı gördüğüm hiçbir şeyi yiyemem – ağaçtan elma bile koparamam. Sonra biraz tereyağı, sarmısak, mısır ve kabak aldı. Midem guruldamaya devam ederken ben de –bir gurmeninkinden çok, 5 yaşında bir çocuğunkine yakın– yeme dürtülerime boyun eğdim ve alışveriş sepetini doldurmaya başladım: çikolatalı bisküvi, patates cipsi, kola, falan filan. Ben dilediğimi satın almama sesini çıkarmadı, ama kasada kuyrukta beklerken beni yalnızca akşam yemeğine davet ettiğini hatırladım. Oysa ben bir kamp dolusu çocuğa yetecek kadar abur cubur almıştım. Ayrıca bisküvi istakozla yenebilecek havalı bir tatlı sayılmazdı ve Ben'in onları beni kırmamak için aldığının farkındaydım. Bu yüzden aldıklarımı geri koymakta ısrar ettim ve yerlerine Pepperidge Çiftliği Milano kurabiyeleri –kulağıma züppe bir isim gibi geldi– ve limon aromalı soda aldım. Burada amacımın favori abur cuburlarla pisboğazlık etmek değil, Ben'i, evrim basamaklarında yediğim şeylerden daha aşağıda olmadığımı ikna etmektir. Ama manşeti "DÜŞMAN UZAYLILAR TARAFINDAN KAÇIRILAN UZAYLILAR!" olan ikinci sınıf gazeteyi de kaçırarak geçirdim herhalde. Zaten parasını ben ödedim...

Evanston medeniyetinin ikinci adımı: Gülen çocuklar, ıstımasız köpekler, dallarında çöp olmayan ağaçlar, grafitisiz duvarlar, demir parmaklıksız pencereler, otomobilsiz park yerleri. Evi, tertemiz bahçesi olan, üç katlı bir binaydı. Ön kapısı kilitli olmamasına rağmen merdiven aralığı sidik kokmuyordu

ve daire kapısı anahtarın tek bir hareketiyle açılıverdi. Galiba yaşadıkça buna alışılıyor.

İçerideki her şeyin nasıl temiz ve düzenli olduğunu görünce çok utandım. “Ne kadar düzenlisin. Sana *kendi* odamı gösterdiğime inanamıyorum.”

İşte yaşımı söylemek için bir başka fırsat. Eğer on altı yaşında olduğumu bilirse, dağınıklığım yüzünden beni suçlayamaz.

Ama, “Odanı sevdim,” dedi.

“Ciddi misin?”

“Senin içinde olduğun her odayı seviyorum.” Kollarını bana doladı ve o kadar uzun süre öpüştük ki neden süpermarkete gitme zahmetine girdiğimizi merak ettim. Ben rahatça kahvaltıya kadar bekleyebilirdim. Ama o sonunda beni bıraktı ve gidip ocağı yaktı.

Bir tencereye su doldururken, “Neden salona gidip oturmuyorsun?” dedi.

“Yardım etmek istiyorum.”

“Sofrayı hazırla öyleyse.”

Bir çekmeceyi açtım. İçinde tornavidalar, bilgisayar kullanım klavuzları, kurşunkalemler, fosforlu kalemler, piller ve bir pasaport vardı. Tam pasaporta uzanmışken, “Çatal bıçaklar burada,” diye seslendi.

Eşyalarını karıştırıyor gibi görünmek istemedim –bunun için daha çok zamanım olacaktı– o yüzden büyük bir özenle masayı hazırladım ve iki uzun, beyaz mum yaktım. Hangi erkeğin evinde mum vardır? Kesinlikle benim daha önce tanıdıklarımınkinde değil. Bir sürü kibrit, ama kesinlikle mum değil.

“Güzel kokuyor,” dedim mutfığa, yanına döndüğümde. Istakozlar bir tencerede, mısır da bir başkasındaydı ve Ben kendi elleriyle salata hazırlıyordu. Bu adam mükemmel değildi de neydi, söyleyin bana!

"Sırada ne var?" diye sordum.

"Neden salonda beklemiyorsun? Müzik koyabilirsin."

Dairesinin geri kalanını henüz görmediğim ve merak ettiğim için karşı çıkmadım. Yatak odasının kapısı kapalıydı ve onun da benim gibi çizgi film karakteri desenli çarşafları olup olmadığını merak ettim. Büyük ihtimalle yoktu.

Salonu, bir erkeğin evine göre fazlasıyla düzenliydi. Üzeri cam bir çalışma masası ve gerçek kitapların durduğu raflar, yüksek CD'likleri pencerenin yanındaki köşeye dayanmış golf sopaları, diğer köşede dostum teleskop, bir müzik seti, dev ekran bir TV, beyaz duvarlar. Dokunmamaya dikkat ederek çalışma masasının üstündeki kâğıtlara göz attım, ama ilginç bir şey yoktu. Yalnızca bir elektrik faturası, açılmamış önemsiz zarflar, Northwestern'deki bir kurs broşürü ve yönetimden gelen birkaç mektup.

Dikkatimi CD'lere yoğunlaştırdım: Pink Floyd, Smashing Pumpkins, Alice In Chains, Pearl Jam, Cranberries. Romantik bir şeyler aradım ve *Dark Side Of The Moon*'da karar kıldım. Sonra tuvalete gittim.

Gitmem gerek yoktu, ama ilaç dolabını görmek istiyordum. Şairin biri ilaç dolaplarını, ruhun derinliklerine açılan pencere olarak tarif etmemiş miydi? Belki de yanılıyorum. Ama size birinin vücuduyla ilgili çok fazla şey anlattığı gerçektir. En üst raftan, soldan sağa doğru bakmaya başladım: büyük bir şişede mide ilacı –herhalde bunu benimle tanıştıktan hemen sonra almıştır– Alka Seltzer,* mide ilacının yeteceğini mi düşünmüştü? Ağrı kesici, güneş kremi. Orta raf: Dr. Burnami diye birinin bir yıl kadar önce yazdığı bir şey – Misin adında bir ilacın boş şişesi, göz damlası, alerji ilacı, tarçınlı ağız garga-

* Alkolün vücuttaki etkilerini azalttığı düşünülen, baş ağrısı ve hazımsızlık gibi durumlarda da kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

rası, tıraş bıçakları. En alt raf: Tıraş losyonu, kulak pamukları, yara bantları. AZT* ya da siğil hapları yok. Oh be!

Merakım karnımı acıktırmıştı. Artık ıstakoz kabuğu parçalamaya hazır hissediyordum kendimi. Ben her şeyi getirmişti ve masa şehrin en lüks restoranına ait gibi görünüyordu.

Işıkları kapattı ve şarap bardaklarına soda doldurdu. Masanın üzerinden bardağını benimkine doğru uzatarak, "Venüs'e," dedi.

"Mars'a," dedim cevap olarak. "Oğlak'a ve Balık'a."

"Hayatımdaki tek Christy'ye," dedi.

"Ve benimkiindeki tek Ben'e."

Kendimi yemeğe verdim, o da ıstakozun kabuğuyla utanç verici bir şekilde başa çıkmaya çalışmamı izledi ve, "Nasıl olmuş?" diye sordu.

"Nefis!" dedim. "Umarım görgüsüz gibi davranmıyorumdur, bir anda çok acıktığımı fark ettim."

"Dur ben yapayım." Sandalyesini yanıma çekip ıstakozumu kırarak açtı ve minik ıstakoz çatalıyla içindeki beyaz eti çıkardı. Onu sarımsaklı tereyağı sosuna batırarak, gerçekten Venüs'müşüm gibi bana yedirdi. Size soruyorum, bundan daha iyisi olabilir mi?

Belki de her şey bu kadar kusursuz gittiği için kendimi suçlu hissettim. Her şeye rağmen, onun bana yönelttiği o hesapsız ilgiyi hak etmiyorum ve zamanını çalıyorum gibi geldi.

Limonlu sodadan bir yudum içtim ve derin bir nefes aldım. "Bebeğim," dedim, her ne kadar bu durumda söylenecek doğru kelime bu olmasa da, "sana anlatmam gereken bir şey var."

Galiba sesimin robot gibi çıkmasından, ona yeni bir teleskop falan hediye etmeyeceğimi, aksine ciddi bir konudan bahsedeceğimi anlamıştı. Gözlerini, ben karşısında yavaş yavaş

* AIDS tedavisinde kullanılan bir çeşit hap. (ç.n.)

yok oluyormuşum gibi kocaman açtı. Aslında bakarsanız hayatımın iki yılı gözünün önünde yok olmak üzereydi.

Bakışlarında korkuyu gördüm. Hayal kırıklığı ve sinir beklerdim belki, ama kesinlikle korku değil. Bir anda boğazım kuru, daha fazla suya ihtiyacım vardı.

“Yine o, değil mi?”

Kimden bahsediyor diye düşündüm.

“Katil,” dedi. “Geri geleceğini biliyordum!”

Ah evet, sanırım ona anlatmam gereken iki ayrı konu vardı. Benjamin sorununun unutulduğunu düşünmüştüm – üzerinden tam bir hafta geçmişti yani. Bakkaldaki güvenlik kamerası, talihsiz videonun üzerinden kaç kaset daha doldurmuştu, ama hâlâ hayattaydım. Şimdi Benjamin’i sorun etmek niyeydi?

Ama eğer Ben bunu bilmek istiyorsa –yaşım yerine Benjamin hakkında konuşmak istiyorsa– bana uyar.

“Evet, tekrar ortaya çıktı, ama bir hafta kadar önceydi. Onu sepetledim, merak etme.”

Ben arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak, “Biliyordum. Başına bela olacağını biliyordum!” dedi.

Elini tutarak, “Hayatı boyunca birilerinin başına bela olacak, ama bizim değil,” dedim.

“Onu tanımıyorsun.”

“Sen tanıyor musun? İnan bana onun kıskanılacak hiçbir tarafı yok. Umurumda bile değil o. Hiç olmadı. Asla seni umursadığım kadar değil.”

“Kıskanmıyorum. Güvenliğinden endişe duyuyorum.”

Güldüm. *Komikti* ama değil mi? “Bana harcayacağı kurşun kadar değerim yok ki,” dedim. “Ayrıca beni yere devirebilmek için bir şarjörü boşaltması lazım, üzerine de işimi tamamen bitirmek için filleri bayıltmakta kullandıkları silahlardan gerekebilir. Ama en parlak günlerinde bile Benjamin’in hiç böyle

bir ateş gücü olmadı.”

Ben ıstakoz çatalını sallayarak, “Komik değil Christy,” dedi. Istakoz çatalları karşındakini ikna etmeye çok uygun değil, sanırım Ben de bunu fark etmiş olacak ki çatalını sinirli bir şekilde bıraktı ve eline bıçağını aldı. “Orada kilitli kaldığı süre boyunca seni düşünmüş.”

“Bunu bilemezsin.”

“Sana kafayı taktığı çok belli. Kaç mektup yazmıştı?”

“Ben ona kaç mektup yazdım? Sıfır. Bitti. O bile bu kadar salak değil. Sayı saymayı biliyor.”

“O zaman geçen hafta istediği neydi?”

“Sigara parası.”

“Aklma gelen bütün şakaları yap, bu iş bitmeyecek.”

“Bitmeyecek olan ne? Senin kıskançlığın mı? Benjamin hayatımdan çıktı, sana söyledim, onu sepetledim ve geri gelmeyecek.”

Çok belliydi; Ben hikâyenin tamamını duymadan huzur bulmayacaktı, ben de ona o anda birazcık korku hissettiğim kısmı dışarıda tutarak, bütün gereksiz detaylarını anlattım.

Hikâyem biter bitmez Ben, “Sana dokunmadı değil mi?” diye sordu.

“Hayır!”

“Seni tehdit etti mi?”

“Tabii ki hayır. Bak, sadece bir adam öldürdü diye, bir kadını öldüreceğine inanabilmek çok anlamsız.”

Ben son söylediğim hakkında uzun uzun düşünmeye daldı.

“Hadi, bırakalım da akşam yemeğimizi berbat etmesin,” dedim. “Bak, eğer geri gelirse onu tıpkı böyle ikiye ayırırım,” dedim ve bir ıstakoz bacağı kırarak açtım.

“Dikkatli olmalısın.”

“On” – neredeyse “altı” diyordum ama itiraflarımın bir-

birine girmesini istemedim. Onun yerine, "Bu yaşıma kadar, Chicago'nun kalbinde büyüdüm. Bir zamanlar Al Capone ve çetesinin kurşun sıktığı bu eyalette hayatta kalmayı başardım. Kendimi korumayı biliyorum. Biber gazlı bir Amazon kadınıyım ben."

Sanki Benjamin sandalyemin arkasında durup kafama silah dayamış gibi, tereyağı bıçağını sinirle kavrayan Ben, ikna olmamıştı. "Bir daha karşına çıkarsa polis çağıracağına söz ver."

Polis mi? Bu şehirde kim polis çağırır? Chicago'lular sorunlarını kendi medeni yollarıyla çözmeyi sever, polisi ancak sokakta çöpçülerin toplayabileceğinden daha fazla ceset birikmişse çağırırdı. Benim tayfamda, eski erkek arkadaşı rahat bırakmıyor diye polise haber vermek, tırnağı kırılınca acil servise gitmek gibi bir şeydi. Kabul edilemez. Yine de Ben'i tereyağı bıçağını ölümüne sıkmaktan vazgeçirmek için söz verdim.

"Bana söyleyeceğine de söz vermeni istiyorum."

Hem polise *hem de* sana mı? "Kaç tane söz vermemi istiyorsun?" diye sesli düşündüm. Lafi uzatmamak için, "Tamam, eğer kendini iyi hissedeceksen Kanal 11'e bile haber veririm, ama akşam haberlerinde yer alabileceğini pek sanmıyorum."

Bu yeterli oldu. Midemin guruldadığını hissettim, fakat bu kez açlıktan değil, istakoz yüzündendi. Gerçek yaşım bekleyebilir. Bir yemek için bir itiraf yeterliydi ve biz hâlâ ana yemekteydik.

Ben konuşmamız üzerinde kafa patlatmayı sürdürürken, "Şimdi beni besliyor musun beslemiyor musun?" diye sordum.

Sonunda tereyağı bıçağını bırakıp istakoz çatalını aldı. Yemeğin geri kalanı boyunca, hatta sıra kahve ve çikolata kaplı kenarlarından başlayıp devamında birbirimizi yiyerek, birer birer paylaştığımız Milano bisküvilerine geldiğinde bile, ne

tehlikeli ilişkilerim ne de başka bir konu hakkında tek kelime etmedik.

Size tekrar soruyorum, bundan iyisi olabilir mi? Mum ışığıyla aydınlanan salonda, koltuğun ucunda oturuyorduk. Müzik setinde Fleetwood Mac vardı, biz birbirimizi okşuyor ve gözlerimizin içine bakıyorduk. Keşke bu an zamanda dondurulabilse, istenildiği zaman açılıp tekrar bakılmak üzere bir internet sayfası gibi kaydedilebilseydi. Keşke hayatımızın sakıncalı gerçekleri, kısa ama ebedi mutluluğumuzu bozmak için araya girmeseydi.

İkimizden birinin arada sırada da olsa konuşması gerekiyordu. Bence insanlar, ses telleri olmadan da gayet güzel iletişim kuran zürafalardan ders almalı. Yani, bir zürafanın psikiyatra gittiğini hiç gören oldu mu? Ama kader her zamanki gibi kartlarını oynuyordu ve arada papazlar olduğu kadar jokerler de vardı.

Artık yaşım hakkında düşünmüyordum. Biraz daha bekleyebilirdi – bu geceyi berbat etmek istemiyordum. Ama Ben öyle bir şey söyledi ki, buna mecbur kaldım. Tam kendimi zafer kazanmış hissederken, Ben, bozguna uğrattı beni.

Gayet masumca, “Hiç Brighton Korusu’na gittin mi?” diye sordu. Bu tıpkı, “Pittsburgh’a gittin mi?” gibi meraktan sorulmuş bir soruydu.

“Hayır.”

“Çok güzel bir yer. Minik tepeler, dereler ve bir göl var.”

“Burada da göl var.” Sorunun gideceği yeri anlamıştım, umutla o yöne doğru gitmemesini umuyordum ama belli ki çıkmazdaydım.

“Bir arkadaşımın çadırı var. Düşündüm de belki gelecek hafta sonu kampa gidebiliriz.”

Zar zor yutkunarak. "Bütün hafta sonunu mu kastediyorsun?" dedim.

"Başka planların mı var?"

"Bir sürü planım var ama belki bir günlüğüne falan gidebiliriz, yani akşamüzeri falan."

Sanki şehir çöplüğünde piknik yapmayı teklif etmişim gibi, neredeyse iğrenerek, "Günübirlik mi gidelim?" dedi. "İstersen hafta içi de gidebiliriz. Ne de olsa çalışmıyorsun."

"Aslında, markette tezgâhtar olarak işe girdim. Pazartesi başlıyorum."

"Öyle mi? Bana neden söylemedin? O zaman yarın gidelim, ne dersin?"

"Yarın mı?"

"Bu gece burada kalırsın, sabah Jimmy'e uğrar çadırı alırsın. Ertesi gece de ikinci akşam yemeğimizi, etrafımız çam ağaçlarıyla çevrili olarak ve senin favori yıldızlarının altında yeriz."

Beni öptü. Son öpüşmemiz olabilir mi? Ne demem gerekiyordu, annemlerin izni olmadan çadıra bile girmeyecek yaşta olduğumu mu söyleyecektim? Annemin beni bütün bir hafta sonu ormanda, bırakın cinsel dürtüleri doruğunda olan bir erkek arkadaşla, Chicago başpiskoposuyla bile yalnız bırakmayacağını mı söyleyecektim? Evet, hiç şüphesiz annemler Ben'e bayılıyordu, ama erken torun sahibi olma konusunda, kesin –ve bence abartılı– bir dehşete kapılıyorlardı.

Öpüşmemiz, ikimizin de nefes almaya ihtiyacı olduğunda bitti ve inanın benim oldukça derin bir nefes almaya ihtiyacım vardı. Gözlerine bakmadan, "Sana tamamen dürüst davranmadım," diye mırıldandım.

Ben, galiba beni daha iyi sorguya çekebilmek için, ışığı yaktı. "Ne demek istiyorsun?" Müziği kapattı. Tek başıma kalmıştım.

"Markette işe falan girmedim." Bu sadece başlangıcı.

"Tahmin etmiştim. Ama kampa gitmek istemiyorsan neden öyle söylemiyorsun? Neden yalan söylüyorsun?"

"Başka bir yalanımı örtbas etmek için." Koltuğun iyice kenarına doğru kaydım. Ben, lambanın önünde, bir savcı gibi duruyordu. "On sekiz yaşında değilim ben."

Ben yılları sayarmış gibi, gözlerini bana dikti.

"Kimliğim sahte ve uzun boylu olduğum için on sekiz, hat-ta daha büyükmüş gibi görünüyorum, davranışlarım da yaş-ma göre..."

"Yani on yedi yaşında mısın?"

"On yedi olacağım."

"On altı! Sadece on altı yaşında mısın!"

"Aylardır on altı yaşındayım, on yediye çok yaklaştım. On beş yaşım çok uzak bir hatıra artık."

Ben'in istakozu midemden dışarı çıkarıp, zamanı geri sa-rarak bu aşağılık ilişkimize bir son vermek istediğini görebili-yordum. Gazete manşetlerini şimdiden okuyor gibiydi: ASTRO-NOM, TELESKOBU SORUNLU ERGEN KIZA ÇEVİRDİ.

Ama o kadar da kötü olmamalıydı sanki?

Görünüşe bakılırsa öyleydi, çünkü Ben kapıyı açıp, "Dışa-rı!" dedi.

Çıkmak yerine ona yapıştım, reşit olmamış gözyaşlarım ti-şörtünü ıslatıyordu.

Ağlamam, işe yaramak yerine, henüz çocuk olduğumu ka-nıtlar gibiydi; beni itti. "Git buradan! Al, işte taksi parası. Hadi git şimdi."

Gidemedim. Kapıyı kapattım ve sırtımı yaslayarak dur-dum. Biliyordum, çıkarsam onu bir daha asla göremeyecektim, anlamasını sağlamalıydim, yoksa bizi bir araya getiren bütün her şey bir anda minik ve tanınması imkânsız parçalara ayrılıp

dağılacaktı. Onun beni unutmasına ya da istemediğim bir şekilde hatırlamasına izin veremezdim.

“Ne yapmamı bekliyordun?” diye bağırdım.

“Bana gerçeği söyleyebilirdin.”

“Şimdi söylüyorum işte ve bak neler oluyor. Böyle davranacağını biliyordum. Seni rahatsız eden yalan değil, beni bir gün affedersin. Sen de çoğu kişi gibi arada sırada yalan söylüyorsundur. Senden özür dilerim ve her şey düzelir. Ama yaşıma hakkında yapabileceğim bir şey yok.”

“Yine de bana söylemen lazımdı Christy.”

“O zaman benimle çıkar mıydın?”

Ben artık o kadar kızgın değildi, en azından bana karşı.

İlk şoku atlatmıştı, şimdi kendi duygularıyla savaş veriyordu.

Kabul etti, “Galiba hayır.”

“Gördün mü? Şimdi anlıyor musun? Seni ilk günden beri sevdim! Doktorun odasında seni düşündüm ve seninle biraz daha konuşmak için o kusmuk yeşili ameliyat önlüğüyle dışarı bile çıktım. Orada olmadığını gördüğümde yıkıldım. Unutmuş gibi davranmaya çalışsam da inkâr etme şansım yoktu artık. Bisiklet mağazasına girdiğini gördüğüm zaman, heyecandan altıma kaçırıyordum neredeyse. Ve acı dolu, uykusuz geceler boyunca seni kaybettiğimi, birbirimiz için yaratılmadığımızı düşünürken...”

“Birbirimiz için yaratılmamışız demek ki.”

“Yaşadıklarımızdan sonra nasıl böyle diyebiliyorsun? Kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim ve sevmeyeceğim de.”

“Nereden biliyorsun? Daha on altı yaşındasın.”

Gözlerini silerek, “Biliyorum. Ayrıca kadınlar her zaman yaşları hakkında yalan söyler,” dedim. “Bu takma kirpik takmak ya da dolgulu sutyen giymek gibi bir şey.”

“Sen kadın değilsin, kızsın.”

"Juliet yalnızca on üç yaşındaydı. Ben on üçümü epey geride bıraktım."

"Hâlâ reşit değilsin."

"Ne olmuş? Sen de sadece on sekiz yaşındasın. Bira bile alamıyorsun. Ben on altıysam, sen de elli yaşında falan değilsin ki? Bana kadınmışım gibi davranırken bir anda çocuk muamelesi yapman büyük haksızlık. Eminim sen on altı yaşındayken daha büyük sevgililerin olmuştur ya da olmasını istemiştir. Belki de ilk Christy sevgilin *senden* iki yaş büyüktü."

Ben, giderek yumuşayan sesiyle, "On altı yaşındayken üniversiteli kızlarla takılamıyordum," dedi.

"Belki *sen de* onlara yaşın hakkında yalan söylemeliydin! Ama bu üniversiteli kızların kaybı tabii..."

Onu omuzlarından sıkıca kavradım ve koltuğa doğru götürdüm. Artık ağlamıyordum ve elimde oynanacak son bir-iki kozum varmış gibi hissediyordum. Işığı kapattım ve parmaklarımı saçlarına daldırdım.

"Neden bütün o bağırışları ve ağlamaları unutup bu meseleyi iki yetişkin gibi halletmiyoruz?" Onu dudaklarından hafifçe, daha sonra o kadar da hafif olmayan bir şekilde öptüm.

Erimekte olan kötü kalpli cadının son sözleriymiş gibi, zar zor duyulur bir şekilde, "Ama on altı yaşındasın," dedi. Yeniden benimdi, kazanmıştım.

"Henüz reşit değilsin, bu kanuna aykırı."

"Bizi tutuklayacaklarını sanmıyorum," dedim ve uzun parmaklarımla ellerini tutarak onu esir aldım.

BEYAZ KASKETLİ TEHLİKE

Ucuz atlatmıştım ama tam da yırtmış sayılmazdım. Ben, kamp planını tekrar gündeme getirmedi ve gece orada kalmamı teklif etmedi – hiç şaşırmadım. Ama gece yarısı mumları söndürmesi de saçmaydı, altı değil on altı yaşındaydım ve cuma gecesiydi. Yeniden acıkmıştım. Bana abur cubur bir şeyler verse ve yerde oturup kablolu TV'deki ucuz korku filmlerinden birini izlerken bir yandan da birlikte atıştırsak iyi olurdu. Annemin endişelenmesini istemedi. Sanki annem, *kendi annesini endişelendirme konusunda doktora yapmamış gibi!*

Paranoyak oluyordum. Acaba tereddüt etmeye mi başladı diye düşündüm, beni evime doğru bırakırkenki uzun yolculuğumuz sırasında. Bu gece çok özeldi ve yıldızları izlediğimiz geceden sonra, hayatımın en büyüleyici ikinci gecesi bitmek üzereyken, hayal kırıklığı hissetmem çok doğaldı.

Tavan camıyla oynayarak, “Beni eve bu kadar erken bırakmana gerek yoktu,” dedim.

Yağmur çiselemeye başladığı için Ben yeniden kapadı. “Annen eve en geç birde gelmeni söylemişti.”

“Şaka yaptığını söylemiştim! Ayrıca o geçen haftaydı. Bir

dahaki sefere yazılı izin getiririm.” dedim, bir dahaki sefer olmasını umut ederek. “Umarım bundan böyle bana farklı davranmaya kalkmazsın. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Başka sırrım yok ve bundan sonra tamamen dürüst olacağım. Kanunları da kafaya takmıyorsundur herhalde.”

Ben itiraf etti, “Biraz. Hapse düşen ikinci sevgilin olmak istemiyorum. Pazartesi avukatımı arayacağım galiba.”

“Bir avukatın mı var? Etkilensem mi endişelensem mi bilemiyorum.”

“Aslında babamın avukatı, ona soracağım.”

“Bence sana keyfine bak ya da tadını çıkar falan diyecektir. Burada bisiklet hırsızlarına bile dava açmıyorlar. Senin peşine düşeceklerini sanmam.”

“Ben de. Eğer annenle baban karşı çıksa durum çok daha farklı olurdu, ama beni seviyor gibiler ve on sekiz olduğumu biliyorlar. Herhalde senin yaşını da biliyorlardır, değil mi?”

“Bana nasıl davrandıklarına bakılırsa, on yaşında olduğumu sanıyorlar galiba.”

“Bence sen daha büyük olmanın getirdiği tüm avantajlara sahip olmak istiyor ama sorumluluklarının hepsinden de kaçyorsun. Annenle babana iyi davranmalısın. Çok şanslı birisin.”

“Onlara yeterince iyi davranıyorum. Ne olup bittiğinden haberin yok; sana iyi yüzlerini gösterdiler. Sorumluluk demişken, evet, belki bir sene önce söylesen haklı olabilirdin, ama kendime epey çekidüzen verdim. Mesela benim yaşımda kaç kız vardır sigara içmeyen? Benim bildiğim, tek ben varım. Ot içmiyorum. Ders kırmayalı bile yıl oluyor.”

Ben silecekleri çalıştırırken sordu: “Geçen sene kaç tane A almıştın?”

“Bir tane Beden Eğitimi dersinde. Voleybolda dehşet smaçlarım vardır. Bu sene de basketbol takımına gireceğim. Dışı

Kaplanlar. Neden sadece Kaplanlar demiyorlarsa... Sanki dışı olduğumuz dışarıdan belli olmuyor."

"Peki kaç tane F aldın?"

"İlk dönemden sonra, sıfır tane."

"Kaç D?"

"Beden Eğitimi'nden A aldığımı söylemiş miydin?"

Ben, "Demek istediğim," diye devam etti. "Senin kadar zeki biri, iftihar listesinde olmalı."

"On üç yaşındayken iftihar listesindeydim."

"Sonra ne oldu?"

Sonra olan şey Benjamin'di, ama bu konuyu açmaya niyetim yoktu. "Benim on sekiz olduğumu düşünürken neden bu konuyu açmadın?"

"Bilmem, yeri gelmedi herhalde. Ayrıca yeni mezun olduğumu ve bir süre kafa dinlemek istediğini düşünmüştüm. Dediğin gibi, bir yılı gezmeye ayıracağını. Ama şimdi hiç mezun olamayabilir ya da iyi bir üniversiteye girecek kadar yüksek bir not ortalaması tutturamayabilirsin."

"Belki de üniversiteye gitmek istemiyordumdur," dedim karşı çıkarcasına. Yağmur yine durmuştu, ben de tavan camını yeniden açtım. Keşke bir zürafa olsaydım da kafamı camdan çıkarıp sorularını hiç yanıtlamasaydım.

"Ne yapacaksın o zaman?"

"Belki de sakız tadicısı olurum," dedim sakız paketini açarken. "İster misin?"

"Nasıl olduğunu bilirim Christy."

"Tabii."

"Ben de son dakikaya kadar Northwestern'e başvurmadım."

"Ama girdin, değil mi?"

"Neredeyse liseden ayrılıyordum."

"Elbette."

"Tüm dersleri bir yaz tatilinde toparladım."

"Öyle mi? Sebebi neydi?"

Yeniden yağmur başladı, ama Ben tavan camını kapatmadı, yola odaklanmıştı ya da belki o yaz tatiline Camı kendim kapattım

"Neden ayrılmak istedin?" diye sordum. "Senin kötü not aldığını hayal bile edemiyorum."

"Boş ver, önemi yok." Elimi tuttu. "Daha önce hiç senin gibi biriyle tanışmadım, ister on altı, ister on sekiz, istersen seksen yaşında ol. O kadar hayat dolusun ki. Hayatın seni üzmesini istemiyorum."

Haydaaa! Bunun üzerine ne diyebilirdim ki? Tartışmamız tıpkı başladığı gibi aniden bitmişti. Son cümlesinde, benden olduğu kadar biraz da kendinden bahsettiğini bir an bile düşünmemiştim.

Mucizeler mucizesi – evimin karşısında park yeri buldu. Aslında yalnızca hoşça kal deyip beni bırakabilir ya da bana bahçe kapısını açtırıp garajın önüne de park edebilirdi. Ama tam bir Jedi Savaşçısı olduğundan, kapımı açıp bana evin kapısına kadar eşlik etmek zorundaydı.

Bu gece bunu yapmak söylemekten de kolaydı. Arabası ve randaya o kadar yakındı ki bir voleybol topu fırlatsam ulaşırdı, ama o daracık alanda bile bir galaksi dolusu kötülük gizleniyordu. Siyah maske yerine beyaz şapka takmış olan Benjamin "Vader," kapımın hemen dışındaki bir sokak lambasına dayanmış, gelişimi bekliyordu.

İlk ben onu gördüm, ama korkudan çektiğim derin bir nefes yüzünden o da beni fark etti. O evimin önünde bir canavar gibi dikiliyorken ya ne yapsaydım?

Ben elimi tutuyordu ve olup bitenlerin en son farkına varan

* Wozniak Star Wars'ın kötü karakteri (Darth Vader'a gönderme yapayan) (4 n.)

o oldu. Bundan sonra olaylar çok hızlı gelişti. Benjamin lambanın aydınlığından ayrılıp bana doğru geldi ve Ben hiç orada değilmiş gibi yüzüme deli deli baktı.

Bağırdı. "İşte buradasın!"

Her an ısırabilecek, korkutulduğu takdirde ise koşarak kaçabilecek bir köpekle baş ediyormuşçasına, bir adım geriye giderek sakince, "Uzak dur," dedim.

"Bütün gece burada bekledim," dedi, bana doğru bir adım yaklaşırken. Fazla yakın...

"Burada olmaya hakkın yok! Polis çağırırım."

"Sadece seninle konuşmak istiyorum."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

Kolumu yakaladı, Ben de onunkini. "Ne dediğini duydun!"

Benjamin ilk kez Ben'e baktı. Benjamin'in o anda hissettiği kıskançlık, muhtemelen Ben'in kızgınlığıyla aynıydı ama Ben ondan daha uzun boylu olmasına rağmen, iş şiddet göstermeye geldiğinde Benjamin ondan bir gömlek üstündü. İki eliyle birden Ben'i itti, Ben dengesini kaybedip yere düştü.

Bir saniye bile düşünmeksizin çantamı açtım ve göz yaşartıcı spreyimi çıkardım. Benjamin bana doğru baktığı anda iki kere sıktım. İlk sefer tamamen boşa gitti, ama galiba Benjamin ona göz yaşartıcı sprey sıktığıma o kadar şaşırdı ki kıpırdamadı. İkinci sefer gözüne sıkmayı başardım ya da en azından onun çığlık atarak kendi etrafında dönmesini sağladım.

Elim o kadar titriyordu ki, üçüncü seferde hedefi tutturmayı başaramayabilirdim, neyse ki Benjamin çekip gitmişti.

Onu kovalamak ister gibi duran Ben'e, "İyi misin?" diye sordum.

Spreyi çantama geri koyup ona sarıldım.

"Polis çağırmalıyız," dedi.

"Eve gitsen iyi olacak," diye cevap verdim. "Ben icabına ba-

karım.” Onu öptüm. “Bana kusursuz bir gece yaşattın, Benjamin bile bunu bozamaz.”

Bahçe kapısını açıp içeriden kilitleyene kadar beni bekledi. Süslü demir kapının ardından fısıldadım, “Seni seviyorum.”

Son bir dokunuş için elini parmaklıkların arasından bana doğru uzattı.

Eve vardığımda, arabasının uzaklaşma sesini duyana kadar kapıda bekledim. Benjamin’in ortaya çıkmasının şokundan dolayı kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu, ama kendim için korkmuyordum. Asıl tehlikede olan Ben’di, onu tehlikeye atansa kendi siniri ve Benjamin’in kıskançlığıydı. Ben’i daha önce böyle gözü dönmüş görmemiştim, ama haklı olduğu kesindi.

Tabii ki hâlâ uyanık olan annem, “Yağmura yakalandın mı?” diye sordu. Başkalarının paralarını kaybetmekle uğraştığı uzun bir günden sonra yorgun düşen babamsa koltukta uyukluyordu.

Mutfığa girip otururken, “Sadece serpiştirdi,” dedim.

“Kahve içer misin?”

Buzdolabındaki artakalan yemeklere bakarken, “Tabii,” dedim.

“Yemek yemedin mi?”

“Tüm zamanların en iyi yemeğini yedim,” dedim.

Annem bana kahve doldurdu ve, “Bana her şeyi anlat” bakişlerinden biriyle baktı. Neden olmasın – hatırlamaya değer bir geceydi ve bir sonraki saç kesimime kadar bekleyemezdim, değil mi yani?

Ben de ona her şeyi anlattım ya da neredeyse her şeyi. Sonra fark ettim ki ona en önemli detayı anlatmayı unutmuşum. “Benimle çok gurur duyacaksın,” dedim. “Yaşımı itiraf ettim.”

“Ah, Christina, o kadar rahatladım ki! Bu yapacağın en olgun şeydi, zaten öyle ya da böyle gerçeği öğrenecekti. Şimdi

karım.” Onu öptüm. “Bana kusursuz bir gece yaşattın, Benjamin bile bunu bozamaz.”

Bahçe kapısını açıp içeriden kilitleyene kadar beni bekledi. Süslü demir kapının ardından fısıldadım, “Seni seviyorum.”

Son bir dokunuş için elini parmaklıkların arasından bana doğru uzattı.

Eve vardığımda, arabasının uzaklaşma sesini duyana kadar kapıda bekledim. Benjamin’in ortaya çıkmasının şokundan dolayı kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu, ama kendim için korkmuyordum. Asıl tehlikede olan Ben’di, onu tehlikeye atansa kendi siniri ve Benjamin’in kıskançlığıydı. Ben’i daha önce böyle gözü dönmüş görmemiştim, ama haklı olduğu kesindi.

Tabii ki hâlâ uyanık olan annem, “Yağmura yakalandın mı?” diye sordu. Başkalarının paralarını kaybetmekle uğraştığı uzun bir günden sonra yorgun düşen babamsa koltukta uyukluyordu.

Mutfağa girip otururken, “Sadece serpiştirdi,” dedim.

“Kahve içer misin?”

Buzdolabındaki artakalan yemeklere bakarken, “Tabii,” dedim.

“Yemek yemedin mi?”

“Tüm zamanların en iyi yemeğini yedim,” dedim.

Annem bana kahve doldurdu ve, “Bana her şeyi anlat” bakışlarından biriyle baktı. Neden olmasın – hatırlamaya değer bir geceydi ve bir sonraki saç kesimime kadar bekleyemezdim, değil mi yani?

Ben de ona her şeyi anlattım ya da neredeyse her şeyi. Sonra fark ettim ki ona en önemli detayı anlatmayı unutmuşum. “Benimle çok gurur duyacaksın,” dedim. “Yaşımı itiraf ettim.”

“Ah, Christina, o kadar rahatladım ki! Bu yapacağın en olgun şeydi, zaten öyle ya da böyle gerçeği öğrenecekti. Şimdi

ilişkinizi karşılıklı güven üzerine kurabilirsiniz. Sana anlayış göstereceğimi söylemiştim.”

“Ama anlayış göstermedi ki, beni kapı dışarı etmeye çalıştı!”

“Sonradan fikrini değiştirdi herhalde değil mi?”

“Hayır, ben kapıya barikat kurdum!”

Ve gülüşmemiz o gece yaşanan bütün her şeyin üzerini sıcak bir parlaklıkla kapladı; kötü anısı yavaş yavaş yok olan o talihsiz karşılaşma hariç...

KOCA ADAMLA İŞ YAPMAK

Yeni okul yılının ilk günü, zil çalıyor. Sırama oturmuş tam hiç kitap ya da kâğıt getirmemiş olduğumu fark ederken, öğretmen habersiz sınav yapacağını söylüyor... Çalan zilin aslında oda kapıma vurulma sesi olduğunu fark edince korkunç kâbusum da yanda kesildi. Annemin melodik sesiyle kendime geldim ama hâlâ haziran ayında olduğumuzu anlamam birkaç saniye sürdü.

“Christina, Ben geldi!”

Ben mi? Aman Tanrım. Genelde tam tersi olur, gerçek hayat grençken rüyalar harikadır. Saate baktım, henüz ondu. Üstelik günlerden pazartesiydi. Neler oluyor?

Işık hızıyla giyindim, yüzümü yıkadım ve artık daha kısa olan saçlarımı şöyle bir taradım. Salona ulaştığımda bir an için aslında hâlâ rüya görmeye devam ettiğimi düşündüm. Tamam, ev halindeki annem yeterince gerçekti, ama Ben! Ceket, kravat, atkuyruğu biçiminde toplanmış saçları ve mokasen ayak-kabılarıyla sanki dergilerden fırlamış gibi harika görünüyordu. Küpesini bile çıkarmıştı, ortada biraz şüpheli bir durum vardı.

“Kim öldü?”

“Christina, bu kadar kaba olma,” dedi annem. “Ben seni alışverişe çıkarmak için geldi.” Sonra da ona göz kırptı. Neden her şeyi en son ben öğreniyorum?

Koltuktaki plastik torbayı fark ederek, “İçinde ne var?” diye sordum.

“Külotlu çorabım ve topuklu siyah ayakkabılarım,” dedi annem.

Kafam oldukça karışmış bir şekilde Ben’e baktım. Bir de onu tanıdığımı sanmıştım!

Bir eline torbayı aldı, diğeriyle elimi tuttu ve, “Soru sorma,” dedi.

Annem, “Bugün fuarda gönüllüyüm,” dedi. “Yani yemekte kendi başınızın çaresine bakacaksınız. Haydi, iyi günler ve iyi şanslar,” deyip Ben’e yeniden göz kırptı.

Bu işten hiç hoşlanmadım. Normalde mutlu olmam gerekir; Ben dün gecedan sonra beni terk etmemiş ve görmeye gelmiş. Arabasına bindiğimde –koltuğum bıraktığım gibiydi– parano-yak hislerim galip geldi ve paniklemeğe başladım. Ya benden dün gecenin intikamını alacak ve beni vahşi bir ayinle birlikte kurban edecekse? Satanistlerin genç kız katliamı. Anneme aklına eseni söylemiş olabilirdi. Alışveriş, tabii ya. Ben bu adamı ne kadar iyi tanıyordum ki?

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum. “Ve neden şef garson gibi giyindin?”

“Çok yakında öğreneceksin.”

“Peki, annemin giysilerini ne yapacaksın? Bana oldukça sapıkça göründü.”

Ne inkâr etti ne de onayladı. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama gerçekten panik yapmaya başlamıştım. Günlük falımı bile okumamıştım. Kapının kolunu sıkıca kavradım, bir

sonraki trafik ışıklarında durduğumuzda neredeyse dışarı atılıyordum. Kanal 11'de izlediğim suç belgesellerinde, bir Spice Girls videosundan daha çok genç vardı, ama ne yazık ki çoğu ölmüştü. Ben de bir katil sevgiliyi bırakıp, diğerini mi bulmuştum? Öyle düşünmeye başlamıştım artık. Beni ıssız bir ormana götürecek, kendimi büyük göstermeye çalıştığım için ceza olarak annemin topuklu ayakkabılarını giydirecek ve beni külotlu çorapla boğacaktı. Ama beni öldürmek için kendisinin böyle giyinmesine ne gerek vardı? Hele de küpeyi çıkarmasına?

Işık yeşile döndü ve bir an fazlasıyla paranoyaklaştığımı fark ettim. Evanston'a doğru değil, şehir merkezine gidiyorduk. "Gazete almak için duralım mı?" diye sordum.

"Gazete mi?"

"Bugün burç yorumumu okuyamadım da. Bazıları güne bir fincan kahve içmeden başlayamaz ya, ben de önce mutlaka yıldız falımı okumalıyım."

"Bugün sizi büyük değişiklikler bekliyor olabilir. Eski ilişkileriniz daha da güçlenecek ve beklemediğiniz sorumluluklar alacaksınız."

Oyunu anlamıştım. Benden intikamını öldürerek –zaten bundan ne kadar zevk alabilirdi ki?– değil, daha sadistçe bir işkenceyle, yani beni toplum içinde utandırarak alacaktı. Zaten annem de işin içindeydi; dersimi aldığımı görmeyi ne çok istiyordu kim bilir. Ben beni topuklu ayakkabı giymenin zorunlu olduğu, sosyetik bir bara götürecek. Medya ve polisler de orada olacak. Sonra ben girer girmez sahte kimliğim yüzünden tutuklanacağım. Utançtan perişan olacağımı düşünmek, öldürüleceğimi düşünmekten bile kötüydü.

Ama o, annemin de dediği gibi beni alışverişe götürdü. Hem de Saks'a!

"Beğendiğin bir şey var mı?" diye sordu, beni etek ve elbise-

lerin asılı durduğu reyonların arasında dolaştırırken.

"Her şeyi ve hiçbir şeyi. Yani hepsi çok güzel, ama benim tarzım değil. Ayrıca bunlar bütçemin çok çok ötesinde."

"Sen ödemeyeceksin."

"O zaman beni Rita'nın Butiği'ne götür. Orada ölüp bittiğim mavi vinilden bir mini elbise var!"

"Düşündüğüm şey tam olarak bu değil..."

Satış elemanı yanımıza geldiğinde ona, yaz için gündelik bir iş elbisesi aradığımızı söyledi.

"Siyah kauçuk düğmeleri olan, mavi vinil bir elbise arıyoruz," diye düzelttim.

Ama onlar çoktan ipek ve polyestere dokunarak, rafların derinliklerinde kaybolup gitmişlerdi. "Bence bu somon rengi elbise ona çok yakışacak," dedi satıcı kadın, ben orada değilmişim gibi.

Ben, "Somon," dedi, elbiseyi önümde sallayarak. "Tam Balık burcuna uygun."

"O zaman sen giy!"

"Hadi, neden denemiyorsun?"

"İş elbisesini ne yapayım? Bir işim yok, çalışmıyorum ben."

"Henüz değil, ama bugün bir iş görüşmemiz var."

"İş görüşmesi mi? Bizim mi? Benim daimi tatilcilerden olduğumu bilmiyor musun?"

"Sen dalganı geç."

Satıcı kadını, tıpkı onun bana yaptığı gibi yok sayarak, "Bunu giymeyi kabul etsem bile, bir iş görüşmesinde giymem!" diye bağırdım.

"Yaz için bir iş bulabileceğimi ve bunun bizi birbirimize daha fazla yakınlaştıracakını düşünmüştüm."

Yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

"En başta neden böyle söylemedin?" Somon elbiseyi, fiyat

etiketine şöyle bir bakarak, elime aldım. “Ne tür bir iş bu?”

“Fark eder mi?”

“Sanırım hayır, ama bu elbise bisikletimden daha pahalı, sana borcumu asla ödeyemem.”

“Bana bir şey ödemene gerek yok.”

“Anlamıyorum. Bu deneyimsizlik ve bilgisizliğimle ne kadar kazanabilirim ki? Kendime yeni bir dolap düzecek kadar değil elbet...”

Ben, “Demek istediğim bu değil,” dedi.

Askıdaki elbise elimde sallanırken, somonları, Balıkları ve suyu düşündüm. “Cankurtaran falan olsaydık ya!”

Aynadaki görüntümü dikkatle inceledim –topuklu ayakkabılar, ince külotlu çorap, somon rengi elbise, kısalttırdığım saçlarım– orada duran her kimse, hiç fena görünmediğini itiraf etmem gerekir. Ama o kişini ben olmadığı kesin. Sanki aynaya değil de başka bir odaya açılan kapıdan bakıyor gibiydim.

Satıcı kadına, “Elbise üzerimde kalsın,” dedim. Ben kredi kartını çıkarırken o da elbisenin etiketlerini kesti. Yanağına minik bir öpücük kondururken Ben’e, “Bir teşekkürü hak ettin sanırım,” dedim. “Ama bunun bana neye mal olacağını hâlâ bilemiyorum.”

Arabaya geri döndüğümüzde, bana nereye gittiğimizi, ne tür bir iş olduğunu ve neler söylemem gerektiğini artık açıklayacağını düşündüm, ama tamamen alakasız bir konudan konuşmaya başladı.

“Geri döndü mü?”

“Kim?” Kafam yeni kimliğim ve özgürlüğümü kaybediyor olma fikriyle o kadar meşguldü ki, kimden bahsettiğini gerçekten anlayamamıştım.

“Sence kim?” Sesindeki o nefret, kimden bahsettiği hakkın-

da en ufak bir şüphe bırakmamıştı.

“Hayır, tabii ki geri gelmedi. O kadar da aptal değil. Eğer cuma gecesinden önce aramızdaki her şeyin bittiğini anlamamış olsa bile, artık anladığına eminim.”

“Polis ne dedi?”

“Sadece işin içinde kan varsa karışacaklarını söyledi.”

“Onları aramadın değil mi?”

“Hayır.”

“Annenle babana da anlatmadın?”

“Onları endişelendirmek istemedim.”

“Onları sürekli endişelendiriyorsun ama.”

“Ama bu seferki ciddi bir konu.”

“Biliyorum. Sana anlatmaya çalıştığım da bu.”

“Ona bu şekilde kafa tutmamalıydın.”

“Ben mi? Seni kolundan yakalamıştı. Ne yapmamı bekliyordun? Onu öldürmediğim için şanslısın.”

“Sen bir karıncaya bile zarar veremezsin. Neyse ki durum kontrolüm altındaydı. Unutma, ben ondan daha iriyim. Asıl zarar görebilecek olan kişi sensin. Hiç karışmaman gerekirdi.”

“Evet, hepsi benim hatam! Sen de beni suçla.”

“Senin hatan demiyorum. Sadece böyle serserilerle daha önce karşılaşmadığını söylüyorum. Evanston’dan geliyorsun, bizim buranın Benjaminleriyle nasıl baş edileceğini bilemezsin.”

“Bana asıl panik olan sensin gibi geldi. Adama göz yaşartıcı spreyi ben sıkmadım. Ya silahı olsaydı?”

“Nişan alamayacak hale gelmişti. Ayrıca tetiği çekebilecek halde değildi, çok acı çekiyordu. Gözlerini yağmur suyuyla yıkamaya çalışırken düştüğü hali görmedin mi?”

Gülmeye başladım ama bunun nedeni, bu sahneyi tehlike-

li değil de komik olarak düşünmek daha kolay olduğu içindi. Ben de gülmeye başladı.

“Yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördün mü?” dedi.

“Biberlenmiş yüzünün! Bence beni tanıdığı güne lanet ediyor. Asıl polis çağırması gereken o!” Bir kahkaha daha patlattım.

“Tamam ama bırak da bir dahaki sefere onunla kendi yöntemlerimle savaşıyım.”

“Olur ama bu senin savaşın değil.”

Ben, bagajdan ince bir evrak çantası çıkarırken, “Çantada ne var?” diye sordum.

“Özgeçmişim.”

“Bakabilir miyim?”

Çıkardı ve bir yandan yürürken bir yandan okudum. “Vay canına! Çok etkileyici. Benimkini görmek ister misin? Al.” Kâğıdın bembeyaz arka yüzünü çevirip, ona geri verdim.

Beni Hancock Binası'na doğru götürdü. Hancock Binası! “Görüşme burada mı?” diye sordum. Hèy, belki çıkışta babama da uğrarız. Burada çalıştığını söylemiştim.”

Asansörde kırk dördüncü katın düğmesine bastığında kalbim duracak gibi oldu. “Ne olur bunu yapmadığını söyle!”

Beni asansörden çıkarmak için kolumdan çekmesi gerekti. “Eşek şakalarından hoşlanmam,” dedim.

Koridorda durup, bana az önce üzerine bahis oynadığı bir atmışım gibi baktı. “Sakızını bana ver lütfen.”

“Ama ona ihtiyacım var!”

Sakızımı kül tablasına tükürmeye zorladı. Sonra elbisemi düzeltti. “Muhteşem görünüyorsun.”

“Seni burada beklerim.”

Beni, kendi çıkarları doğrultusunda varlıkları yeniden da-

ğitan borsacıların oturduğu, bölünmüş masalarla dolu büyük oda boyunca çekiştirip, kapısında babamın isminin yazdığı ofise getirdi. Sophie, babamın sekreteri beni zar zor tanıdı.

"Christy, sana inanamıyorum! Ne kadar farklı görünüyorsun. Çok uzun zaman oldu, ne var ne yok? Hangi okula devam ediyorsun? Saçını ne zaman kestirdin?" Sordukça sordu...

Ben görüşmeyi ayarlamıştı, ama yalnızca kendisi için, bunu sonradan anladım. Babam masasından kafasını kaldırıp beni gördüğünde sadece elbise giymeme şaşırmadı, orada olmam bile yeterince büyük bir sürpriz oldu. Eğer telefonda olmasaydı, sanırım şaşkınlıktan bağırabilirdi. Beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı, aslında beni daha önce hiç böyle görmediği kesindi.

Aylardır ofisine uğramamıştım ve yine, her zaman yaptığım gibi, ilk iş masasının arkasına geçip pencereden Michigan Gölü'nün büyüleyici manzarasına bakmak istedim. Fakat Ben elimi tuttu ve çekerek beni yanına oturttu.

Babam telefonda konuşurken beni süzmeye devam etti; sanki kendimi yeterince huzursuz hissetmiyormuşum gibi!

Ben'in kulağına, "Ama benim borsa hakkında en ufak bir bilgim yok!" diye fısıldadım.

"Endişelenme, rahatla biraz."

"Nasıl rahatlayabilirim? Pencereden bakmama bile izin vermiyorsun!"

Babam nihayet telefonu kapattı ve Ben'in elini sıkamak için ayağa kalktı. Benim elimi -Tanrı'ya şükür ki- sıkmaya kalkışmadı. Onun da bu durumda kendisini en az benim kadar uygunsuz hissettiğini bilmek işimi kolaylaştırmıyordu. Aramızdaki tek fark bunun ona güzel bir sürpriz, bana ise yalnızca sürpriz olmasıydı.

"Bir şeyler içer misiniz?"

“Hayır, teşekkürler,” dedi Ben.

“Bir votka martini alabilirim,” dedim.

Hepimiz oturduk, babam öne doğru eğilip Ben’e odaklanmaya çalışsa da bakışlarını benden tam olarak kaçırmayı beceremedi.

“Anladığım kadarıyla burada stajyer olmak istiyorsun?”

Görünen o ki, Ben görüşmeyi ayarlarken babama yalnızca bu kadarından bahsetmişti, hatta belki de benim hakkımda soru sormamasını özellikle rica etmişti. Ama büyük bir ihtimalle benim sinsi Ben’im, bu sabah anneme aklındakilerin hepsini anlatmış olmalıydı. Bu da bütün o göz kırpmaları açıklıyordu

Ben cevap verdi. “Her ikimiz de istiyoruz.”

“İkiniz de mi?” Babam bana öyle bir şok ifadesiyle baktı ki, bu neredeyse ellinci doğum gününde annemin organize ettiği sürpriz parti sırasında, striptizci kadının onu tüylü ipiyle bağladığı zamanki ifadesiyle aynıydı.

“İşte özgeçmişim,” dedi Ben, babamla hiç tanışmamış, kıızıyla sevgili olmamış, evine gitmemiş ve birlikte puro içmemiş gibi profesyonelce. Kabul etmem gerekir ki performansıyla beni etkilemişti. Eğer iş dünyası böyle bir yerse, o zaman hayal gücü ve rol yapmaya tahmin ettiğimden çok daha fazla yer var demekti. “Bu da lise not dökümüm, Northwestern’e kabul belgem ve planetaryumdan referans kâğıdım.”

Babam Ben’in ne kadar parlak biri olduğunun somut kanıtlarına bakarken, “Planetaryumda mı çalıştın?” diye sordu.

“Geçen yaz gönüllü olarak çalıştım.”

Babam kâğıtları geri verdi, oldukça hoşnut görünüyordu. Bir anda kendimi cırılçıplak hissettim. Benim niteliklerimi de çok iyi biliyordu. “Neden bizim şirkette çalışmak istediğini öğrenebilir miyim?”

Ben, "Borsaya her zaman ilgi duydum," dedi. "Asıl ilgi alanım bilim olsa da bu sektörde de biraz deneyim kazanmak istiyorum. Matematikte çok iyiyimdir ve metin işleme, elektronik çizelge programları kullanabiliyorum. Christy'nin de bilgisayar bilgisi var. Ayrıca bisikleti olduğu için ofis dışındaki getir götür işlerini yapabilir. Her ikimiz de elimizden geleni yapmaya hazırız."

Babam bana baktı, hiç soru sormadı ama hâlâ orada olduğumdan emin olmak istiyor gibiydi. Ben, profesyonel davranmamı istese de gülümsememe engel olamadım. Babam tek kelime edemiyordu. Hatta sanki bu yaşlı çocuğun gözünde bir damla yaş görür gibi oldum.

Hemen işe başladık. Patron köşede, masası ve sandalyesi olan iki bölme ayarladı ve ertesi gün bize telefon ve bağlantı temin edeceğinin sözünü verdi. Tabii henüz bana bilgisayar işi verecek kadar güveneceklerini düşünmüyorum.

"Göl manzaralı masa yok muydu?" diye sordum.

Patron bize ofisi dolaştırdı. Bu işi Sophie'ye de bırakabilirdi, ama bize bizzat rehberlik etti; bu da galiba Ben'in Koca Adam üzerindeki etkisinin bir kanıtı. Daha önce hiç görmediğim ofisler ve yeni ortaklar vardı. Yeni stajyerler olarak tanıştırıldığımız herkes bize kibarca gülümsüyor, patronlarının ağzından "kızım" sözcüğünü duyanlarsa yüzlerindeki gülümsemeyi gereğinden fazla uzatıyordu. Bundan böyle bana, kutsal bir eşyaymışım gibi, çok özenli davranmaya başladılar. Ortakların bile bana bakışı, "Eğer yönetici tuvaletini kullanmak istersen kapımı çalıp anahtarı istemekten sakın çekinme," der gibiydi.

Bu tanıştırmalar sırasında, onu şimdiden gözleriyle benden çalan kadın çalışanlar hariç, Ben'le fazla ilgilenen olmadı. Neyse ki yapılması gereken tonla iş vardı -herkes bir nükleer

savaşın eşiğindeymişiz gibi birbirine bağırarak emir veriyor ve telefonda telefona koşturuyordu— yani Ben'in su içmeye git-
tiğinde beni aldatacak vakti olmayacaktı.

Koca Adam bizi maaşa bağlayacağına söz verse de iyi bir astronom ama kötü bir arabulucu olan Ben, gönüllü çalışabileceğimizi söyledi. “Kendi adına konuş,” dedim. “Ben hisse sene-
di opsiyonları da içeren bir paket istiyorum.”

Koca Adam yaptığım blöfү görerek, “Onların ne olduğunu öğrendiğinde sana opsiyon vermekten çok mutlu olurum,” dedi. “Şimdi burada haftada 40 saat çalışacaksınız, ama sizin giriş çıkış saatlerinizi denetlemeyeceğiz. Öğlen yemeğі için bir saat aranız var, toplantım olmadığı sürece, benimle birlikte parktaki sosisli sandviç stantlarında birinci sınıf bir yemek yemeye gelebilirsiniz. Görevlerinizi benden ya da ortaklarımdan alacaksınız ve size başka bir konuda eğitim vermedikçe, ço-
gunlukla yazı işleri yapacaksınız.”

Ağzıma bir sakız atarken, “Yazı yazmak için eğitim almama gerek yok,” diye belirttim.

Koca Adam, “Ben,” dedi, elini omzuna babacan bir tavırla koyarak, “kapım sana daima açık.”

“Ya bana?”

“Bu arada Bayan Marlowe, size bu binada sakız çiğnemenin yasak olduğunu hatırlatırım.”

Ne adam! Bazen baba-kız olduğumuza ben bile şaşıyorum!

Dosyaların bulunduğu odada fiş, yani iş dünyasındaki yeni öğrendiğim isimleriyle hesap pusulası yığınlarını düzenlerken milli oldum. Neden bunca zaman işgücüne dahil olmadığımı hatırlamam fazla zamanımı almadı. Kendi hızımda gelişim göstermeme olanak tanıyan, özgür bir anne babaya sahip olduğum için şanslıydım. Bu da sık sık duraklayan bir ağır çekim

hızı demekti. Dün biri bana gelip babamın ofisinde, kendi iş-teğimle faturaları düzenleyeceğimi söylese, epey gülerdim. Za-ten Ben de planını bu nedenle benden gizlemiş olmalıydı. Yaz mevsimindeki paha biçilmez özgürlüğümü, uyku düzenimi ve bisiklete binme keyfimi, birkaç kuruş kazanmak uğruna ağır iş yapmaya değişeceğim, düşünülmesi imkânsız bir durumdu. Gerçeği söylemek gerekirse, dosya odasında hapis kalsam da mutluydum, çünkü Ben yakınlarda ya da görüş alanımda hat-ta bazen de yanı başımdaydı. İlk iş günümün sonunda, artık benim de elim ekmek tutuyordu, Ben'le birlikte asansöre binip medeni dünyaya doğru aşağı inerken elini tutup iyice sıktım, sanki sinemadan çıkıyor gibiydik.

Ben, beni eve bıraktığında kimsecikler yoktu, bu da işime geldi çünkü bitik durumdaydım. Dosyalama işi sizden çok şey götü-rüyor, üstelik normal saatimden erken uyanmıştım. Bu yüzden annem beni büyük bir heyecanla uyandırana kadar biraz kes-tirdim. Tüm detayları hemen duymak istiyordu. Ona elbiseyi göstermem yeterli olmadı, yeniden giymek zorunda kaldım. Anlattıklarım bittiğinde beni ağlayarak kucakladı.

"Anne, elbisem!" dedim, geri çekilerek. "Sadece birkaç fatu-rayı düzene soktum, tıp fakültesini bitirmedim!"

Geç saatlere kadar uzayan bir toplantısını bitirdikten sonra babam geldi ve bu kez, annem her şeyi bir de onun bakış açı-sıyla dinlemek istedi. Neyse ki babam günü olabildiğince az kelime kullanarak anlattı. Hikâyesi boyunca sıırıtsa da gözleri her an dolacak gibiydi. Bir kızın işteki ilk gününün bu kadar dramatik olacağını asla tahmin edemezdim, bu galiba tekerlek-li sandalyedeki birinin ilk adımını atması gibiydi.

Babam konuşmasını, "Ben bambaşka biri," diyerek bitirdi.

"Ve benimle ne işi var, değil mi?"

Babam, beni şaşırtan bir iltifatla cevap verdi. "Bugün çok profesyonel davrandın," dedi.

Şimdi yaşlar benim gözümünden dökülüyordu. İyi geceler öpücükleri havada uçuştı. Onları uyardım: "Bunun sonu ne-reye varacak ben de bilmiyorum."

Ertesi gün, yani maaşlı çalışma hayatımın ilk tam günü, Koca Adam, bizi öğlen yemeğine çıkardı. Lincoln Park'ta, Hancock Binası'nın gölgesinde kalan, beton bir masaya oturduk. Acı sos-lu soslisli sandviç yiyip, plastik pipetlerle gazoz içiyorduk. "Bü-tün önemli müşterilerini buraya mı getirirsin?" diye sordum.

Babam bir yandan kravatını gevşetirken, "Sadece birini özel olarak etkilemek istersem," diye cevapladı. "Sen gölden süzülen tekneleri izlerken, serin bir esinti saçından geriye kalanı yala-yıp geçiyor, beyaz masa örtülerini ve şarap mönülerini kim ne yapsın?"

Hâlâ kime çektiğimi merak ediyor musunuz?

"Hem bu yaz hava çoğunlukla kapalıydı. Bulutsuz günler-den birini boşa geçirmek büyük kayıp olurdu, öyle değil mi?" Çenesinde kalan hardalı temizledi. "Şimdiye kadar işi nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Burada herkes çok iyi," dedim. "Ama iş biraz sıkıcı. Müzik sistemi kurmaya ne dersiniz?"

Babam Ben'e dönüp, "Burada sadece bir gün çalıştı ama şimdiden yöneticilik yapmaya hazır," dedi.

"Ayrıca dekorasyona da el atabilirim. Ana ofisin duvarla-rına ilgi çekici resimler iyi gider. Tabii bir de masaların üze-rindeki onca iş yaşamı dergisi var. Buranın bir borsa şirketi olduğunu biliyorum ama bir-iki Rolling Stone sizi batırmaz ya!"

Babam gülümsedi. "Başka?"

"Herkes stres seviyesinin doruğunda gibi görünüyor. Belki

birkaç meditasyon seansı yapmayı düşünebilirsiniz.”

Ben güldü ama babam gayet ciddi bir ses tonuyla, “Biliyor musun, bazı şirketler bunu gerçekten yapıyor,” dedi.

Ben, “Christy bu gidişle kendini her an yönetici koltuğunda bulabilir!” dedi.

“Güzel. Tabii bunun maaşıma da yansımısını beklerim.”

“Birinci dereceden akrabalara zam yok.”

“Bu arada, baba, sana ne diye hitap etmeliyim?”

“Bana her zaman nasıl hitap ediyorsun?”

“Hayır, baba diyemem. Yani, burada hepimiz profesyoneliz. Bir takma adın var mı? Büyük Şef, Koca Adam, falan gibi?”

Babam, “Bay iş görür,” dedi ve ekmeğinin geri kalanını martılara doğru fırlattı.

Masamda asla bir telefonum ve bilgisayarım olmadı, görevlerim de hiçbir zaman babamdan ya da diğer ortaklardan gelmedi. Yalnızca kahve molasını biraz daha uzatabildikleri için minnettar kalan, fazlasıyla meşgul sekreterlere yardım ettim. İlk haftanın sonunda, ofisteki her rafı ve sekreterlerin masalarında, telefonlara baktığım sırada karıştırdığım her kilitli çekmeceyi bilir olmuştum.

Ben’e bir bilgisayar vermişlerdi ve bütün günü köşesinde, Tanrı bilir hangi işle uğraşarak geçiriyordu. Bana açıklamaya çalıştığında başıma ağrı girdi, ama yaptığı iş onun ilgisini çekiyordu, önemli olan da buydu zaten.

Daha da önemli olan, işini her zaman öpücük menzilimden çıkmadan yapmasıydı. Gün boyu ona cam kapıların ardından öpücük yolluyor ya da o numara dizilerine bakarken ona arkadan sinsice yaklaşıyordum. Hatta bir seferinde, iş çıkışı bindiğimiz kalabalık asansörde, onu elimle sıkıştırarak taciz bile ettim. Sekreterler hakkında söylenenler doğruymuş. Bütün gün san-

dalyelerinde dönerek, tutkularını bastırmaya çalışıyorlar.

Yine de genellikle, olabildiğince profesyonel davrandım – çok yüksek sesle konuşmadım, sakızımıla balon patlatmadım, Bay ve Bayan dedim, telefonda küfür etmedim. Tabii ki her gün somon rengi elbisemi giyemedim, bunun yerine ilk maaşımla Field's'ten siyah topuklu ayakkabı, ciddi görünümlü etekler, kumaş pantolonlar ve bluzlar aldım. Babamı ve tabii Ben'i utan-dırmamak için elimden geleni yapıyordum. Aslında istesem su çeşmesi başındaki sekreter dedikodusu seanslarında, sanki yeterince bilmiyormuşum gibi, erkeklerin ihancıleri konusun-daki tüm detayları öğrenebilirdim; ama kendimi tuttum.

Tüm günümü Ben'in yakınında geçirmekten hoşlanaca-ğımı biliyordum, ne de olsa en başından beri onun planına dahil olma sebebim buydu. Babam için çalışmanın daha önce tahmin edemediğim bir başka avantajıysa, onu iş başında gör-menin verdiği heyecandı. Aslanın yuvasındaydım. İşin gerçe-ği, onun sakince emirler verdiğini görmek, insanların ona Bay diye hitap ettiğini duymak, koyu takım elbiseler giymiş, zen-gin görünümlü yaşlı müşterilerin sanki yeğeniymiş gibi onun omzunu okşamasını izlemek, babamla gurur duymamı sağlı-yordu. Elinde cep telefonu ya da bir deste kâğıtla veya yanında hızına yetismeye çalışan bir elemanıyla birlikte oradan oraya koşturarak arı gibi çalışıyordu. Bir zamanlar tanıyıp sevdiğim tembel tenekeyle tamamen zıt biri gibi... Birkaç gün onu izle-dikten sonra, artık evde kişisel hizmetçimmiş gibi davranma-nın zor olacağını fark ettim. İmkânsız değil, ama zor...

En iyi günlerim, ayak işi yaptığım günlerdi. Bisikletimle şehir merkezine gidiyor ve trafikte hızla pedal çevirerek acil mek-tupları dağıtıyordum. Özgürdüm, açık havadaydım ve hayati bir görevim vardı. Önemli insanların yatırımlarının bir anda

uçup gitmemesi bana bağlıydı. Geri döndüğümde Ben daima oradaydı.

Getir götür işi yapmadığım günlerdeyse, bir espressoyu gövdeme indiriyor ve dünyanın en güzel sesli kornasını –benim için çalan kornayı– duyana kadar yıldız falımı okuyordum. Ben motoru çalışır halde olan arabasıyla beni dışarıda bekliyor, akşam bıraktığım koltuğum hâlâ aynı şekilde duruyordu. Her zaman. Öpücükler ve “Seni seviyorum”larla dolu, birbirimizin gözünün içine bakarak pizza ya da sosisli sandviç yediğimiz büyümlü bir günün ardından, akşamın çoğunu da birlikte geçiriyorduk. Benim ya da onun evinde yemek yiyor, sinemaya veya konsere gidiyor, video-kaset kiralayıp izliyor, saatlerce önemsiz şeyler hakkında çene çalıyorduk. Ondan asla sıkılmıyordum. Benden asla sıkılmıyordu.

Gerçek olmak için fazla iyiydi ama tümüyle gerçektir.

Ve herkes sonsuza dek birlikte, mutlu yaşadı.

Mutlu Son.

Hikâyenin sonu.

İKİNCİ BÖLÜM

KARANLIK GÖKYÜZÜ

Başka bir bulutlu gün daha. Hava durumu fırtına olduğunu söylüyor, burç yorumum ise, "Bugün bir cinayete kurban gideceksiniz. siyah giyin." diyordu. Hayatım bu kadar mükemmel giderken, bu kadar mutluyken, neden böyle uyarıları dikkate alayım ki? Yani, sabah yataktan çalar saatimi bir defa bile ertelemeden kalkıyordum. Bazı geceler yatakta, transa geçmiş gibi uyanık vaziyette yatıyordum. Yüzde yüz mutlu ama uyumak için fazla gergin oluyordum, çünkü Ben'in kornasının beni çağıracağı ve başka bir kusursuz gün için şehre doğru yol alacağımız ertesi günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Meraklı Miranda'yı kapımın eşğinde havayı koklar halde bulduğum an, işlerin karanlıklaşacağını bilmem gerekirdi. Ayrılmaz iş arkadaşları, babam ve Ben, golf oynamaya gitmişti ve annemle ben spor salonundan yeni dönmüştük. Miranda'ya sıkı sıkı sarıldım. Neden olmasın? Her şeye rağmen o benim en yakın arkadaşım.

"Nerelerdesin kızım sen?" diye sordum

"Ben mi? Kayıplara karışan sensin. Seni aradığımda asla

KARANLIK GÖKYÜZÜ

Başka bir bulutlu gün daha. Hava durumu fırtına olduğunu söylüyor, burç yorumum ise, "Bugün bir cinayete kurban gideceksiniz, siyah giyin," diyordu. Hayatım bu kadar mükemmel giderken, bu kadar mutluysen, neden böyle uyarıları dikkate alayım ki? Yani, sabah yataktan çalar saatımı bir defa bile ertelemeden kalkıyordum. Bazı geceler yatakta, transa geçmiş gibi uyanık vaziyette yatıyordum. Yüzde yüz mutlu ama uyumak için fazla gergin oluyordum, çünkü Ben'im kornasının beni çağıracağı ve başka bir kusursuz gün için şehre doğru yol alacağımız ertesi günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Meraklı Miranda'yı kapımın eşğinde havayı koklar halde bulduğum an, işlerin karanlıklaşacağını bilmem gerekirdi. Ayrılmaz iş arkadaşları, babam ve Ben, golf oynamaya gitmişti ve annemle ben spor salonundan yeni dönmüştük. Miranda'ya sıkı sıkı sarıldım. Neden olmasın? Her şeye rağmen o benim en yakın arkadaşımdı.

"Nerelerdesin kızım sen?" diye sordum.

"Kim mi? Kayıplara karışan sensin. Seni aradığımda asla

evde bulamıyorum.”

“Çalışıyorum. Kariyer basamaklarını tırmanıyorum.”

Bir sigara yakarak, “Annen de öyle dedi. Ya iş çıkışları? Hafta sonları? Her dakikanı aşkınla mı geçiriyorsun?” dedi. “Umarım en azından beni düğüne davet edersin.”

“Eğer bir gün evlenirsem, başnedimem sen olacaksın ve sana Chicago sınırları içindeki en çirkin elbiseyi aldirtacağım!”

Sanki o an fark etmiş gibi, “Saçını beğendim,” dedi. “Çok değişmişsin.”

“Değişmesi gereken çok şey vardı.”

“Sence ben de saçımı kestirsem mi?”

“Evet, burnunu da yaptırsan iyi olur.”

“Sadece saçımı sormuştum! Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzel. Beni içeri davet edecek misin, yoksa yatağının altında nişanlın mı gizleniyor?”

Sigarasını alıp attım ve onu içeri aldım.

Kapıyı arkasından kapatırken, “Ee sende ne var ne yok?” diye sordum.

Miranda, Ben’in başucumdaki çerçeveli fotoğrafını alıp, “Bu o mu?” diye sordu. “Çok tatlı! Beni ne zaman tanıştıracaksın?”

“Bilmem ki. On altı yaşındakilerle takılmayı pek sevmiyor.”

“O zaman seninle ne işi var? Kaç yaşında olduğunu bilmiyor mu?”

“Tabii ki biliyor, ilişkimizi yalanlar üzerine kuracak değilim ya!”

“Arkadaşları nasıl tipler? Benim için gözüne kestirdiğin birisi var mı?”

“Arkadaşlarını pek tanımıyorum. Sahnede kalabalık olmayı sevmiyoruz, anlarsın ya.” Sigarasını kavrır gibi kavradığı fotoğrafı elinden söküp aldım ve masaya koydum, başka bir bağımlılığı daha olsun istemiyordum.

“Ayrıca,” dedim, “sen avlanmıyorsun ki?”

“Yanlış. Mike’la geçen gece ayrıldık.” Yatağa yerleşti ve bir sigara çıkardı. El alışkanlığı böyle bir şey işte.

“Ciddi misin?” Yanına oturdum, ne de olsa iki dişiydik. Ben’i ne kadar seversem seveyim, aramızda bir barış antlaşması olsa da cinsiyetler çatışmasının hâlâ bir savaş olduğunu asla unutmamak ve ayakta kalanların yaralılara yardım etmesi, dünyadaki tüm kadınlar için bir onur meselesiydi.

“Ee neler oldu?”

“Bitiren taraf bendim,” diye belirtti Miranda. “Bir kere, çok fazla uyuşturucu kullanıyordu.”

Herkesin standartları var tabii.

Sonraki iki saat boyunca, sahne Miranda Calipano’ya aitti. Biricik ev sahibeniz, sahnede belirlediği kısa sürelerde, teselli etmek, avutmak ve gözyaşlarını silmesi için mendil vermek gibi roller üstlendi. Aslında, Mike’in iki saatlik bu monologu ve gözyaşlarını hak ettiği hiç söylenemezdi. Eğer bir de Miranda değil de o terk etseydi, arkadaşımın alacağı hali düşünmek beni korkuttu. Her halükârda, şu anda Mike’in kendi arkadaşlarıyla bütün akşamüzeri bunu konuştuğunu hiç sanmıyorum. Kızlar hassas yaratıklar, ama ne olursa olsun, iki saat boyunca salya sümük ağlamak mı daha kötü yoksa hepsini içine atıp bir gün bir alışveriş merkezini silahla basmak mı?

Yine de o ağlarken daha iyi bir dert ortağı olabilirdim. Fark etti mi bilmiyorum, ama kıvranıp durdum, hatta bir-iki kere elim kapıya bile gitti – bu ipucunu görmedi bile. Dikkatimi ona veremiyordum. Aklım, daha ilgi çekici konulara kayıp gidiyordu, çünkü doğruya doğru, Ben’le birlikte vakit geçirmeye başladıktan sonra, onun kadar olgun ve zeki olmayan insanlarla olmak zordu. Ben iki saat boyunca konuşacak olsa, anlatacak çok ilginç hikâyeleri olurdu, Miranda gibi dönüp dolaşıp aynı

şeyleri anlatıp durmazdı. Böyle kendine odaklanmış biri değildi.

Tabii ki bu, Miranda için sarsıcı bir dönemdi. Ama sarsıntı var, sarsıntı var. Birbirlerine âşık falan değillerdi. Ben ve benim gibi aynı gezegende de değillerdi. Miranda'nın kaç sevgilisi oldu? Onu tanıdığımdan beri en az dört. Hem de onunla tanışalı bir yıl bile olmadı! Her ayrılığını pembe diziye çevirmesine gerek var mı?

Galiba ben de biraz bencil davranıyordum. Kendini zavallı hissettiğinde ya da hayatla başın dertte olduğunda, Miranda gibi arkadaşlara sahip olmak iyiydi. Şimdi benim gibi mutluyken, aldığın her nefeste sanki havadaki görünmez saadet zerreciklerini içine çekiyormuş gibi hissederken, diğer insanların çektiği acılar, soluduğun bu büyümlü havayı kirleten bir duman gibi geliyor ve onu üfleyerek dağıtmak istiyorsun. Bu, sigara dumanıyla dolu bir kulübe girdiğinde içeriği kaplayan sisin farkında bile olmamamla, Miranda'nın odamda bir sigara yakması ve benim de dumanı dağıtmak için anında pencereyi açıp vantilatörü çalıştırmam arasındaki fark gibiydi. Onun halinden anlamaya çalışıyordum, ama aramızda mesafe vardı, ışık yılları boyunca uzanan bir mesafe. Çünkü kendin yalnız değilsen, başka birinin yalnızlığını hissedebilmen zordur.

Neyse ki Miranda anlamadı. Yatağa dökülmüş yanmamış tütün parçalarını eliyle süpürerek, sanki kendimi yeterince kötü hissetmiyormuşum gibi, "Sen gerçek bir dostsun," dedi. "Bu akşam dans etmeye gidelim mi?"

"Ben'i görmem lazım."

"Ah, üç ikiden iyidir."

Çok zavallı görünüyordu. Acaba onu da davet etsem kötü mü etmiş olurdum? Ama bazı düşünceler dile getirilmemelidir, bu nedenle sessiz kaldım.

Miranda fotoğrafa bakıyordu. "Yeniden aşık olduğuna sevindim."

"Yeniden mi!"

"Evet. Ah, tüm bu başıma gelenler yüzünden söylemeyi unuttum tabii. Geçen gün Benjamin uğradı."

Şimdi ilgi ve şefkat bekleme sırası bendeydi. "Benjamin mi! Nereye uğradı?"

"Evime."

"Evine mi geldi? Seni tanımıyor bile!"

"Hapisten yolladığı mektuplar benim adresime geliyordu, hatırladın mı?"

"Kahretsin!" İşte şimdi dikkatimi veriyordum, o Ben'in fotoğrafını parmağıyla okşarken ben de ayağa kalktım. "Neden bana söylemedin?"

"Hiç evde değilsin ki! Hem sadece bir-iki gün oldu. En azından sen bana hapisten çıktığını söyleyebilirdin."

"Anneme bir şey söylemedin değil mi?"

"O bilmiyor mu ki? Bana pek katil gibi görünmedi."

"Ne bekliyordun? Vampir dişi mi? Katiller nasıl görünür ki?"

"Çok çekingendi, hatta bana iyi biri gibi geldi. Tipi de fena değildi, ama görünen o ki sen bayağı bir seviye atlamışsın," dedi, örnek insan Ben'in fotoğrafına bakarak.

Miranda fotoğrafa bakarken bir süre bekledim. "Söylesene senden ne istedi? Seni tehdit etti mi?"

"Hayır, söyledim ya gayet nazikti. Onunla konuşmadığını söyledi ve sana bir mesaj iletmemi istedi. Seni affediyormuş."

"Beni affediyor muymuş? Ne cüretle!"

"Neden? Aranızda ne geçti?"

"Onu bilek güreşinde yendim. Ne utanç verici ama!"

"Sana karşı olan duygularının değişmediğini söyledi. Şehir merkezine taşınmış ve bir işe girmiş."

"Bu aralar herkes işe giriyor! Salgın hastalık gibi."

Miranda şimdi bana, sanki içimi okumaya çalışır gibi, daha yakından bakıyordu. "Göğsüne ismini dövme yaptırdığını söyledi," diye fısıldadı.

"Öyle mi dedi!" diye haykırdım. "Onu öldüreceğim! Geber-teceğim!"

"Yani doğru mu?"

"Tabii ki doğru değil! Salak mısın? Sence cahil bir serse-rinin ismini göğsümde sonsuza dek taşımak isteyecek kadar dibe batmış olabilir miyim? Bir gün masum bir bebeği emzire-ceğim bir göğse!"

"Bil... bilmiyorum."

Bana hâlâ tamamen inanmadığını görebiliyordum, ben de atletimi sinirli bir şekilde kaldırdım. Bak! İnanmıyorsan kendi gözlerinle gör!" İkinci seanstan sonra cildimdeki mürekkep sa-dece parlak ışıktaki çok yakından bakınca belli oluyordu. Harfler silinmişti ve Dr. Dobrovski bana birkaç hafta içinde gençlik deliliğimin tüm izlerinin tamamen yok olacağını garantisini vermişti.

Göğsümü hızlıca kapattım.

Miranda, "Sana inanmıyorum dememiştin," dedi. "Geri ge-lirsen ne yapayım?"

"Ona çıkma teklif et. Onay veriyorum."

"Tabii. O zaman seni gerçekten bir daha göremem işte."

Erkekler eve döndüğünde yağmur yağmaya başlamıştı, ama onlar hiç ıslanmış gibi durmuyordu. Bana minik bir öpücük vererek, "Şanslıyız," dedi Ben. "On yedinci deliğe kadar yağmur başlamadı."

"Kim kazandı?"

Babam, "Neyse ki hafta sonları bahse girmiyorum," dedi.

“Annen nerede?”

“Bu akşam evsizlerle yemek yiyor olacak. Seni yalnız bırakmamızın bir mahsuru var mı? Ne de olsa Ben’i bütün öğleden sonra sana bıraktım.”

Babam formalite icabı, “Çok geç kalmayın,” dedi.

Evden çıktığımızda Ben’e, “Bu akşam bisiklete binemeyecek olmamız ne kötü,” dedim. Onun evine gidip Evanston’un hayat dolu sokaklarında pedal çevirmeyi planlamıştık.

“Neden olmasın? Azıcık bir yağmur sadece.”

“Fırtına çıkacağını söylediler.”

“Büyük ihtimalle, biz yemeğimizi bitirene kadar geçmiş olur. Hava da serinler. Bisiklete binmek için güzel bir hava olur.”

Bisikletimi arabasına koyduk ve Evanston’a doğru yola çıktık. Bugünün daha da kötüye gideceğini, durup akşam yemeğimizi aldığımız Çin lokantasında, tavuklu eriştemi yanlışıyla sebzeli olarak vermelerinden ve şans kurabiyemden, “Kaderin çarkları seni ezecek” çıkmasından anlamam gerekirdi.

Bisiklete binmeye başladığımızda hava kararmıştı, yağmur hâlâ çiseliyordu, ikimiz de yağmurluklarımızı giymiştik, ama hava açıktı ve sokak lambaları korku filmlerindeki gibi parlıyordu. Bir planı olup olmadığını ya da ne kadar uzağa gideceğimizi sormadan Ben’in peşinden gittim.

Bir golf sahasına vardığımızda henüz yola çıkalı fazla olmamıştı. Bisikletlerimizi bıraktık ve bataklığa dönmüş bir çimenlikten, minik bir tepenin üzerindeki çardağa doğru yürüdük.

“Bugün yeterince golf oynamadın mı?” diye sordum.

Ben elimi tutarak, “Burası favori yerim,” dedi. Yağmur hızlanmıştı ve çatıya düşen damlalar, huzur veren bir ses çıkarıyordu, tıpkı şu mağazalarda satılan doğa sesleri CD’lerindeki gibi. “Gündüzleri sahanın tümünü buradan izleyebilirsin. Ge-

celeriye sanki hiçliğin ortasında gibi oluyorsun. Işık yok, insan yok. Dinle.”

Bir dakikalığına sessiz kaldık. Sadece çatıya vuran yağmur duyuyordum. “Bir sürprizim var,” dedim. “Gözlerini kapat ve elini bana ver.”

“Sürprizlerden pek hoşlanmam.”

“Seni zehirlemeyeceğime söz veriyorum. Yani, en azından seni hemen öldürmeyecek.”

Avucuna bir puro bıraktım, diğerini de kendim için ayırdım.

“Bu ne için?”

“Babamın masasından çaldım. Daha doğrusu ödünç aldım, çünkü yarın yerlerine yenilerini koymayı planlıyorum.”

“Puro içtiğini bilmiyordum.”

“İçmiyorum ama hep denemek istemişimdir. Ayrıca, babamla birlikte puro içmenizi de kısıkanıyorum.”

“Golf oynamayı da öğrenmek istiyor musun?”

“Hepsi sırayla.” Kibrit çıkardım ve kendiminkini yakmaya çalıştım.

Ben güldü. “Bekle, önce kesmen gerekiyor.”

“Nasil yani? Hemen yakıp içemiyor musun?”

“Nasil içine çekmeyi düşünüyorsun?”

Puroma baktım. Daha önce bir puroya dikkatle bakmamıştım. “Yok artık! Bıçağın var mı?”

“Hayır, ısırpı koparman gerek.”

Şimdiden kokusu burnuma geliyordu ve henüz yanmamıştı bile. Bu puro işinden her geçen saniye daha fazla soğumaya başlamıştım.

“Hadi!” Ben kendininkinin ucunu ustalıkla ısırdı, bense bir denizaltıya kapatılmış klostrofobik gibi endişeliydim. “Seninle ilk tanıştığımızda çok daha maceracıydın!”

“O zaman iki yaş daha büyüktüm!”

“Benim yapmamı ister misin?”

Ona bu zevki tattırmak istemiyordum. Derin bir nefes çekip sağlam bir ısırık aldım. Ağzıma Miranda’nın bir sigarasını dolduracak kadar tütün doldu ve dilime yapıştı. Öğürerek birkaç defa tükürdüm. Çok eğlenmiş görünen Ben, kahkaha attı.

Bir kibrit çaktı ve, “Daha yakmadan boğulacak gibi oldun!” dedi. “Belki de sakızla idare etsen iyi olacak.”

Tabii ya sakız! Çabucak bir tanesini paketinden çıkardım ve ağzımdaki acı tadı yok etmesi için çiğnemeye başladım. “Tamam, artık hazırım.”

“Sakız çiğnerken puro içemezsin.”

“Bu kadar fazla kural olduğunu bilmiyordum!” Sakızımı kâğıdına geri koydum –tekrar ihtiyacım olabilir– ve Ben bir kibrit daha çakarken ona doğru eğildim. Puro tutuştu, tüm aromasını yakalamak için derin bir nefes çektim ama bu yalnızca midemi altüst etti ve deli gibi öksürmeye başladım.

Ben histerik bir şekilde gülüyordu, bu yüzden kendi purosunu bile içemiyordu. “Bu marihuana değil!” dedi. “İçine çekmeyeceksin!”

“Bunu neden daha önce söylemedin?” dedim hırıldayarak.

“Purunun içine çekilmeyeceğini herkes bilir!”

“O zaman amacı ne?”

“Tadından keyif alman gerekiyor.”

“Bu duyduğum en saçma şey. O zaman şarabı da içmeyip tükürelim!”

“Şarap tadımcıları öyle yapar zaten!”

“Tabii, spagetti de ağaçta yetişiyor!”

Cesaretimi toplayıp bir nefes daha aldım, bu seferki o kadar minik bir nefesti ki neredeyse duman bile çıkmadı. “Tadı bok gibi.”

Kendi purosunu sanki çikolatadan yapılmış gibi büyük bir keyifle içen Ben, “Sndr o zaman,” dedi.

“Hayır, bu bizi birbirimize bağlayan özel bir an, bu yüzden sonuna kadar yapacağım. Zaten bu son puro iişim.” Uzaklardan gök gürültüsü sesi geldi. “Gitsek mi?”

“Daha yeni geldik.”

“Fırtına geldiğinde burada kalmak tehlikeli olmaz mı?”

“Eğer korkuyorsan...”

“Tabii ki korkmuyorum! Sadece sana bir şey olma ihtimalinden nefret ediyorum. Eve dönüş yolunu bildiğimden emin değilim.”

Bana sarıldı. “ardağın tabanı çimentodan yapılmış, yani yeterince güvenli. Tabii yıldırım çatıya düşürüp yıkarsa bilemiyorum, ama o zaman vücudumu sana siper ederim. İstersen minik bir tatbikat yapabiliriz.”

“Bilemiyorum, elimizdeki yanan puolarla sanki yıldırım-dan daha tehlikeli olur gibi geldi. Ama istersen bir öpücük tatbikatı yapabiliriz.”

Beni öptü ve kollarımız birbirine dolanmış halde, birbirimizin puolarını içtik.

“Umarım *bunu* babamla da yapmıyorsundur!”

“Merak etme, seninle yaptığım şeylerin çoğunu babanla yapmıyorum.”

“Baş başa kalınca çok konuştuğunuza eminim. Genelde hangi konulardan bahsediyorsunuz? Bugün sana ne anlattı mesela?”

“Sopalardan bahsettik.”

“Hangi sopalardan?”

“Bilirsin işte, metal sopa mı yoksa ahşap sopa mı daha iyi, loft açısı ve golfle ilgili daha bir sürü şeyden konuştuk.”

“Benden bahsetmediniz mi?”

“Niye senden bahsedelim?”

Kollarımı öne doğru uzattım ve yağın yağmuru izledim. Gerçeği kabullenmeliydim, “Kadınlar ve erkekler çok farklı,” dedim. “Miranda eski sevgilisi hakkında tüm gün boyunca bana bütün içeri döküyor. Hormonları, ailesi, regl dönemi, kahvaltıda ne yediği... Her şeyi anlatıyor. Bu sırada siz, hayatımdaki en önemli iki erkek, golf sopalarının loft açıları hakkında konuşuyorsunuz!”

“Senin hakkında konuşmamızı istediğini nereden bileyim!”

“Aklıma gelmişken, bir gün Miranda’yla tanıştırsan, ki yakın zamanda tanışacağına eminim, onun elini sıkman bile yasak! Sana resmen vuruldu!”

“Ama onu hayatımda hiç görmedim ki?”

“O seni, yani yatak odamda duran fotoğrafını gördü. Sevgilisinden de yeni ayrılmış. Kısacası, seni uyarıyorum...” Boğazıma kaçan puro dumanından kurtulmak için hafifçe öksürdüm. “Konu arkadaşlardan açılmışken, neden daha fazla arkadaşın yok?”

“Kaç tane arkadaşım olmalı?”

“Yani, birkaç isimden bahsediyorsun, ama onlarla hiçbir şey yapmıyoruz.”

“Senin arkadaşlarınla da bir şey yapmadık ki.”

“Sen benim arkadaşlarımdan pek hoşlanmazsın. Ama senin daha popüler olman gerek.”

“Başkanlık seçimlerine aday olmamı falan mı istiyorsun?”

“Hayır, demek istediğim bu değil. Neredeyse her günü birlikte geçiriyoruz, ama bir bakıma seni gerçekten tanımadığımı hissediyorum. Çok gizemli birisin.”

Güldü. “Baban da mı gizemli olduğumu düşünüyor?”

“Babam sadece senin nasıl golf oynadığınla ve sabıka kaydınla ilgilenir. Ama ben daha fazlasını istiyorum.”

Puromun yarısından fazlasını içmiştim ve bu kadarın yeterli olduğuna karar verdim. Yerde söndürüp ileriye, çimenliğe doğru fırlattım.

"Hey, ne yapıyorsun!" Ben yağan yağmura rağmen koştu, izmariti yerden alıp kendisinininkiyle birlikte çöp tenekesine attı.

"Ne olacak ki? Toprakta çözünebilir."

"Ama yarın sabah golf oynamak için gelenler burada olduğunda çözülmüş olmayacak. Bir golf sahasında yapılmayacak hareketler vardır."

"Gerçekten mi? Başka neler yapamam, göster bana. Şurada bizi çağıran bir kum tümseği görüyorum."

"Az önce yağmurdan korkuyordun, şimdi çamura bulanmak mı istiyorsun?"

"Belki de çamura bulan ben olmam."

Tam o anda şimşek çaktı ve yerimde sıçradım. Ben, beni kendine doğru çekti.

"Korunmaya hazırım," dedim.

Ama yalnızca dudaklarıma özel ilgi gösterdi. "Gizemli olan sensin," dedi.

"Artık değilim. Bütün sırlarımı biliyorsun."

"Hepsini mi?"

Evet, dövmemi hâlâ söylememiştim ama o artık sırdan sayılır mı?

"Herhangi bir suçluyla görüştün mü?"

"Hayır, yemin ederim." Bir suçluyla görüşen ben değildim, değil mi?

"Hiç kimseye göz yaşartıcı sprey sıktın mı?"

"Beni öpmeye devam etmezsen sana sıkacağım."

Şiddetli bir gök gürültüsü koptu, arkasından bir dizi gök gürültüsü daha duyuldu. "Eğer birbirimize dokunurken birimizi yıldırım çarparsa ne olur? Her ikimiz de çarpılır mıyız?"

diye çığlık attım.

"Yıldırım falan düşmeyecek."

"Ama ya düşerse diyorum?"

"Evet, büyük bir ihtimalle ikimiz de çarpılırız."

"O zaman beni bırakma. Seni kızarıırken izlemektense birlikte kızarmayı tercih ederim."

Bir şimşek Ben'in gülümseyen yüzünü aydınlattı ve onu yine bir dizi korkunç gök gürlemesi takip etti.

"Korkma. Tehlikede değiliz."

Gerçekten korkmuş bir şekilde bağırdım, "Fırtına tam üzerimizde!"

"Gündüz saha golfçülerle dopdoluyken, fırtına çıktığında ne yaptıklarını sanıyorsun?"

"İnsanlar kızarmış tavuğa dönüyordur herhalde. Golfçülere sürekli yıldırım çarptığını biliyorum."

"Büyük metal şeyler taşımadığımıza göre korkmana gerek yok."

"Ayrıca şimdi gece, yani havada negatif iyonlar var."

Biraz daha öpüştük, ama felaket bulutları tepemizde toplanırken, romantizme konsantre olamıyordum. "Parayı nereden buldun?" diye sordum.

Sorduğum soruya şaşırان Ben, "Hangi parayı?" dedi.

"Sahip olduğun parayı işte. BMW, okul, ev ve diğer her şey için gereken parayı."

"Babamdan kalma bir kredim var. Tüm parasını bana bırakmıştı. Neden bunu sordun şimdi?"

"Uzun zamandır meraktan ölüyordum, ama ne kadar kibar olduğumu bilirsin."

"Kanundışı bir iş yaparak kazanmış olmamdan korkuyordun."

"Çevreyi kirletmediğin, zehirli atık üretmediğin ve soyu

tükenmekte olan canlı türlerinin kaçakçılığını yapmadığın sürece benim için problem yok.”

“Ne kadar geniş bir hayal gücün var.”

“Böyle bir işe kalkışmayacağını biliyorum. Yani, seni tanıyorum, ama henüz bilmediğim birçok yönün var. Bu gece burada kızarıp ölmeden önce belki birkaç soru işaretini gideririm diye düşündüm.”

Gök gürültüsü o kadar hızlı ve şiddetli geldi ki, bir süre konuşamadım. Nihayet gök gürlemeye kısa bir ara verdi ve sordum: “Babanı nasıl kaybettin?”

“İntihar etti.”

İrkildim. Artık sarılmıyorduk ve Ben şaka yapmıyordu. Çakan şimşek yüzündeki acılı ifadeyi gözler önüne serdi. Nasıl olduğunu sormak, bütün o karanlık detayları öğrenmek için ölüp bitiyordum, ama benim bile ara sıra düşünceli davrandığım oluyordu.

Bir süre sustuktan sonra ağzımdan çıkan yalnızca, “Ah,” oldu, Ben de daha fazlasını söylemek için gönüllü görünmüyordu.

Bir anda Lincoln Park’ta yaptığımız ilk yürüyüşü hatırladım. Yıldırımları nasıl izlediğini düşününce fark ettim ki, onları izleyişinde büyük bir hayranlık vardı. Sakinliği ve ettiği o garip sözler o gün kafamı karıştırmıştı, şimdiyse hepsini anlıyordum. Bu gece dikkatini fırtınaya yöneltmemişti.

Gergin bir biçimde, “Hiç kendini öldürmeye çalıştın mı?” diye sordum.

Hemen savunmaya geçti ve sinirli bir ses tonuyla, “Neden böyle bir soru soruyorsun?” dedi.

Ama ne bileklerinde yara izi ne de ilaç dolabında uyku hapı vardı. İntihara kalkışmış birine benzemiyordu.

Çakan bir şimşegin parlak ışığında yüzünü gördüm ve

bana her şeyi anlatmadığını anladım. Bir anda onu kaybetmek üzereymişim gibi geldi, sanki bir saniye sonra kendini yağan yağmurun altına atarak, hayatını benden daha çok sevdiği ve uzun zamandır özlemini çektiği bir güce teslim edecekti.

Ona sarılıp, kollarımla hapsettim ve fırtına geçene kadar da bırakmamaya karar verdim.

EKİN ÇEMBERLERİNİN MERKEZİNDE

Bir sonraki cumartesi, annemle spor salonundaydık ve ben hiçbir yere doğru pedal çeviriyordum. İş koşturmacasına kapıldığımdan beri anneciğimle fazla zaman geçiremez olmuştum, bu nedenle o sabah birlikte ter atmak hoşuma gitmişti. Ayrıca konuşmaya da ihtiyacım vardı. Kendine zarar verme konusunda, beni bu çivisi çıkmış dünyaya getiren bu deli kadından daha uzman kimi bulabilirdim?

“Anne?”

“Evet?”

Konuya balıklama dalarak, “Hiç... Hiç kendini öldürmeye çalıştın mı?” dedim.

“Nasıl bir soru bu böyle? Hem neden soruyorsun?”

“Neden bana herkes neden sorduğumu soruyor? Söyle işte...”

“Bir keresinde minik bir aşırı doz vakası yaşadım, ama sadece bir kazaydı.”

“Minik bir aşırı doz öyle mi?”

“Christina...” Annem pedal çevirmeyi bırakmıştı ve bana o

endişeli bakışıyla bakıyordu.

"Arkadaşlarımdan intihar etmeye çalışan oldu ama değil mi? Bir ara Alo İntihar Hattı'nda gönüllü olarak çalıştığımı söylemiştin."

"Christina, depresyona mı girdin?"

"Depresyona falan girmedim. Neden gireyim? Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Tüm hızımla pedal çevirmeye devam ettim. Bunun derin bir konuşma olmasını istemiyordum.

"O zaman neden?."

"Bazı şeyleri merak ediyorum, hepsi bu. Burada soruları ben soruyorum." Ama annemin giyeceğim deli gömleğinin hangi beden olacağını ölçüp biçer gibi bir hali vardı. "Yemin ederim, ölmek istemiyorum. Sadece bir arkadaşım hakkında endişeliyim," dedim hedef şaşırtmak için.

"Hangi arkadaşmış bu?"

"Tuttuğum sırta ihanet etmemi mi istiyorsun?"

"Bu ciddi bir konu Christina. Eğer biri intiharı düşünüyorsa yardıma, belki de profesyonel müdahaleye ihtiyacı var demektir."

Şüpheli kadın, hala bahsi geçen ben olduğumu düşünüyordu. "Miranda ve sevgilisi ayrılmış," dedim. Onu tamamen yanlış yönlendirmek istiyordum, çünkü Miranda'nın her şeyi yapabileceğine kolayca inanabilirdi. "Ama dahası var."

Çok rahatlamış olduğunu düşündüğüm annem, anlayışlı bir şekilde, "Tabii ya," dedi. "Sana intiharı düşündüğünü mü söyledi?"

"Hayır, öyle değil. Konunun etrafında dönüp duruyor, ama anlıyorsun."

"Nasıl yani?"

"Mesela yıldırım çarpmasıyla ölmenin nasıl bir his olacağını soruyor."

endişeli bakışıyla bakıyordu.

“Arkadaşlarından intihar etmeye çalışan oldu ama değil mi? Bir ara Alo İntihar Hattı’nda gönüllü olarak çalıştığını söylemiştin.”

“Christina, depresyona mı girdin?”

“Depresyona falan girmedim. Neden gireyim? Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.” Tüm hızımla pedal çevirmeye devam ettim. Bunun derin bir konuşma olmasını istemiyordum.

“O zaman neden?..”

“Bazı şeyleri merak ediyorum, hepsi bu. Burada soruları ben soruyorum.” Ama annemin giyeceğim deli gömleğinin hangi beden olacağını ölçüp biçer gibi bir hali vardı. “Yemin ederim, ölmek istemiyorum. Sadece bir arkadaşım hakkında endişeliyim,” dedim hedef şaşırtmak için.

“Hangi arkadaşmış bu?”

“Tuttuğum sırra ihanet etmemi mi istiyorsun?”

“Bu ciddi bir konu Christina. Eğer biri intiharı düşünüyorsa yardıma, belki de profesyonel müdahaleye ihtiyacı var demektir.”

Şüpheli kadın, hâlâ bahsi geçen ben olduğumu düşünüyordu. “Miranda ve sevgilisi ayrılmış,” dedim. Onu tamamen yanlış yönlendirmek istiyordum, çünkü Miranda’nın her şeyi yapabileceğine kolayca inanabilirdi. “Ama dahası var.”

Çok rahatlamış olduğunu düşündüğüm annem, anlayışlı bir şekilde, “Tabii ya,” dedi. “Sana intiharı düşündüğünü mü söyledi?”

“Hayır, öyle değil. Konunun etrafında dönüp duruyor, ama anlıyorsun.”

“Nasıl yani?”

“Mesela yıldırım çarpmasıyla ölmenin nasıl bir his olacağını soruyor.”

"Anlıyorum."

"Ve babası da kendini öldürmüştü."

"Ah." Annemin bindiği bisikletin tekerlekleri artık dönmüyordu, onun yerine beynindeki çarklar tüm hızıyla dönmeye başlamıştı. "Bunu bilmiyordum."

"Bu önemli mi sence; yani babasının kendini öldürmüş olması? İntihar genetik bir şey mi?"

"Depresyon genetik olabilir. Bunun dışında, ebeveynlerden birinin intiharı çocuğun üzerinde hayatı boyunca sürecektir bir etki bırakır ve intiharın sarsıntıyı atlatmak için kabul edilebilir bir çözüm olduğu mesajını verir. Nasıl bazı ailelerde kanser yaygınsa, bazılarında da intihar öyledir."

Yavaşladım. Duymak istediğim bu değildi. "Ama ya çocuk dengeli biriyse ve her türlü sorundan uzak, güzel bir hayat sürüyorsa?"

Annem karşı çıktı. "Babası intihar eden hiçbir çocuğun hayatı güzel olamaz. Anne ya da babanın intiharını, kolayca reddedilme olarak görebilir ve diğer insanlara göre diğer reddedilişlere karşı çok daha hassas olurlar. Mesela Miranda ve sevgilisi örneğindeki gibi..."

"Miranda mı? Hah evet, ama ya başka reddedilme yoksa? Demek istediğim çocuktan Miranda ayrıldı. Ciddi olup olmadığını nereden anlarım, tehlike uyarıları nedir?"

"En önemli tehlike uyarısı gerçek bir uyarı ya da tehdittir. Çünkü çoğu kişi intihara intikam ya da ilgi çekme amacıyla başvurur. Bunun haricinde, davranışlarındaki, özellikle de risk alma ve kendi içine kapanma gibi ani değişikliklere dikkat etmelisin. Tıpkı senin arkadaşın gibi, bu durumdaki herkes, kriz zamanlarında desteğe ihtiyaç duyar. Çoğu kez intihar girişimi anlık bir dürtüyle olur. Eğer o anda yanında avutacak biri, bir arkadaşı ya da telefonun ucundaki bir danışmanın sesi varsa..."

“Ama eğer bu intihar fikrine takmış biriye?”

“Miranda’nın intiharla ilgili tek kelime etmediğini söylemiş miydin?”

“Doğru ama sanki anlatmaya çalıştığı bir şey var gibi. Eski sevgilisini unutalı çok olsa da sürekli garip laflar edip duruyor.”

“Belki de hâlâ bunalımdadır?”

“Hayır, bunalımda değil. Hatta yeniden âşık oldu; enerji dolu ve üniversiteye girmek ya da kariyer yapmak gibi planları var. Söylediği garip şeyler daha çok bir deneyden bahseder gibi, neredeyse bilimsel.”

“Birçok sanatçı, yazar ve filozof da intihara aynen bu şekilde tutkundur.”

“Ama sadece düşünürler değil mi? Yani intihar etmeye kalkmazlar.”

“Aslında sanatçı tiplerin birçoğu bunu dener.”

Pedal çevirmeyi bıraktım. “Peki ya bilimle ilgilenenler? Diyelim ki daha önce kendini öldürmeye kalkışmamışsa, sadece intihar hakkında konuşuyorsa, ama bunu da dolaylı bir biçimde yapıyorsa ve ecza dolabında da tehlikeli görünen herhangi bir ilaç yoksa?”

“Miranda’yla konuşmalısın. Sana açılmasını ve onun senin için ne kadar değerli olduğunu bilmesini sağla.”

“Bu imkânsız.”

“Konu hayat kurtarmaksa eğer, imkânsız diye bir şey yoktur.”

“Ama diyelim ki günün sonunda hâlâ bana içini dökmedi ve niyeti hâlâ gizemini koruyor?”

“Büyük bir ihtimalle riskte olmadığını söyleyebilirim, ama bir sonraki krize dek... Unutma, intihar eden birçok kişi bunu gerçekten ölmek istedikleri için yapmıyor. Kriz anlarında yanlarında biri olursa...”

Yeniden pedal çevirmeye başladım. "Peki ya ölmek isteyenler?"

Annem başını salladı. "Onlar fark edilmesi en zor olanlardır. Genelde kendileri için tehlikeli olduğunun uyarısını vermezler ve girişimleri çoğunlukla başarıyla sonuçlanır."

Pedal çevirmeyi bıraktım.

O gece Ben beni almaya geldiğinde onu bilinmeyen bir canlı türünün bir üyesiymiş gibi gördüm. Soyunun tükenip tükenmeyeceği bana bağlı bir canlı...

Benjamin'den sonra kendimi özellikle oyunun dışında tutmuştum, çünkü yine tehlikeli birine, özellikle de bir katile denk gelmek istemiyordum. Tam da flört oyuna girmemin artık güvenli olduğunu düşünmüşken, tam da âşık olmuşken, yine öldürme dürtüsüne sahip bir sevgili edindiğimi fark ettim. Bu kez silahı kendi kafasına dayamış bir sevgili.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır, neden?"

"Gözlerini bana dikmişsin."

Eğer ölmek isteseydi, zaten bunu ona bakarak anlayabilecek değildim. Belki geniş hayal gücüm haddinden fazla çalışıyordu. Ayrıca bu gece cumartesiydi.

"Nereye gidiyoruz bakalım?"

Dışarı çıktığımızda, "Gökyüzü harika," dedi.

"En sonunda! Minyatür golfe ne dersin?"

"Minyatür golf mü? Ekin çemberlerinin sırrını çözeceğimizi sanıyordum!"

Ekin çemberleri, bir çiftçinin tarlasında gizemli bir şekilde beliren, ezilerek düzleştirilmiş mısır ya da buğday ekinlerinin oluşturduğu kusursuz çemberlerdi. Onların uzaylılar tarafından yapıldığını düşünüyordum. Bir gün, içinde ekin çember-

leriyle ilgili bir haber olan gazete satın aldığımı gören Ben'le, onların kaynağı hakkında tartışmıştık. Onların uzaylılar tarafından yapılmış olduklarına inanıyordum, ne de olsa insanlar kusursuz çemberler çizemez. Ben ise, onların aldatmaca olduğunda ısrarcıydı. Sizce de birkaç serserinin böylesine gelişmiş bir mühendislik eseri ortaya çıkarması ihtimal dışı değil mi? Nihayet, tam da kusursuz olmayan çemberlerin gerçek uzaylı çemberlerini taklit etmeye kalkanların işi olabileceğini kabul ettim.

Şimdi, yine uzaylı macerası yaşamak üzere, şehirlerarası yollarda ilerliyorduk. Bu kez planı yapan Ben'di ve fikir beni heyecanlandırırsa da, şüphelenmekten kendimi alamıyordum. Yani, gecenin bir yarısı, ekin çemberlerini nasıl görecektik? Gün ışığında bile yoldan görülmeleri imkânsızdı, çemberleri en iyi havadan izleyebilirdik. Ayrıca Ben onlara inanmıyorsa ne anlamı vardı? Acaba birkaç hilebazı suçüstü yakalamak mı istiyordu?

Sorularımın hiçbirini yanıtlamadı, ben de radyoyu açtım ve yolculuğa yıldızları izleyerek devam ettim.

Sonunda, yıldızlara baktığımız ilk geceğine benzeyen, karanlık, çift yönlü bir yolda durduk. "Umarım teleskopunu getirmişsindir."

Ben buğday ekinleriyle kendi boyunu karşılaştırarak, "Bu gece değil," dedi. Ekinler ondan biraz daha uzundu. Sonra aceleyle arabaya doğru geldi ve bagajı açtı. İçerisi bir yapı marketin bahçe reyonundan farksızdı.

Bagajdan bir ip, halat, tuğla, kereste ve metal çubuklar çıkarırken, "Akıldan ne geçiyor?" diye sordum. "Teras mı inşa edeceksin?"

"Hayır, bir ekin çemberi, yapacağız. Etraftan gözünü ayırma." Tuğla ve tahtaları tarlaya taşıdı.

“Bu tam bir çılgınlık! Bunu yapamayız!”

“Sesini yükseltme,” dedi, daha fazla tuğla almak için geri dönerken.

“Bu başkasının arazine izinsiz girmemiz demek. Tutuklanabiliriz.”

“Bakıyorum da bir anda dürüstlük timsali oldun.”

Arabaya doğru eğilerek, “Amacını anlayamıyorum,” dedim. “Yıldızları izleyebiliriz. Başka şeyler de yapabiliriz!”

“Ayakkabılarını çıkar.”

Tabii ki şikâyet etmeye başladım ama dediğini yaptım ve tarlaya doğru giderken onu takip ettim. Tarlanın etrafındaki dikenli telin arasından geçmemiz zor olmadı. Buğdaylar birbirine çok yakın ekilmiş olsalar da, kolayca eğildikleri için hiçbir sapı kırmadan ilerlemeyi başardık.

Tarlanın içine doğru attığımız birkaç adım bile, yoldan gizlenmemiz için yeterliydi. Ben, ekin çemberi makinesinin parçalarını bir araya getirdi. Gerçek ekin çemberlerinin en gelişmiş uzaylı teknolojisinin yanında, Ben’inki son derece uyduruk kalıyordu. Üç sıra tuğlayla birbirine bağlanmış bir çift kereste ve Ben’in çekmesi için iki ucuna bağlanmış halat. Tamamlamak için, ayaklı halojen lambalara benzeyen iki metal çubuğun uçlarına bir öncekine göre çok daha uzun bir halat daha bağladı. Çubuklardan birini tahtaya vidaladı, diğeriniyse bana verdi.

“Çubuğu dik, halat yukarıdaki ekinlere değmesin, bir tanesinin bile kırılmaması gerekiyor. Yürüyebildiğin kadar uzağa git. Halat gözle görünür bir şekilde gerginleştğinde, çubuğu yapabildiğin kadar derine sapla. Sonra ben çemberi yaparken çubuğu sıkıca tut.”

İşte şimdi ne yapacağını anlamıştım! Bununla kimseyi kandıramayacak, üstelik şehirden uzakta böyle büyülmüş bir ge-

ceyi, çiftçinin birinin tarlasında, aptal bir metal çubuğu tutarak harcayacaktım. Ama Ben'in yüzündeki kararlı ifadeyi görünce itiraz etmeden yürüdüm.

Halat iyice gerginleştğinde durdum ve itaatkâr bir asistan olarak, çubuğu toprağa saptırdım. "Tamam, şimdi ne yapacağım?"

"Bağırma. Çubuğu tutuyor musun?"

"Tutmak ne kelime, adeta bütünleştik."

"Dümdüz durduğuna emin ol. Eğer eğilmeye başlarsa bana haber ver."

"İlk duyan sen olacaksın. Ne yapıyorsun şimdi?"

Cevap vermedi, ama ip çok çok yavaş bir şekilde hareket etmeye başladı. Metal çubuktaki baskı oldukça güçlüydü, bu yüzden destek için vücudumun tüm ağırlığımı verdim. Şarkı söylemeye başladım, ama bana sessiz olmamı söyledi. "Ne yapıyorsun? En azından konuşabiliriz!"

Etrafımı sarmış olan, benden biraz yüksek buğday sapları yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Korkutucuydu. Kendimi kapalı bir yerde kalmış gibi hissettim, biraz rahatlamak için başımı kaldırıp gökyüzüne baktım.

"Yorulmaya başladım!"

"Şimdiden mi? Uzun sürmez."

Halatın çok fazla hareket etmemiş olduğunu görebiliyordum. Saatin ters yönünde ilerliyordu ve henüz saat on ikiden ona gelmişti.

"Dinlenmem lazım!"

"Asıl işi yapan benim!"

O da yorulmuş olmalıydı, çünkü bir dakika kadar durdu. Bir sarsıntı hissedip halatın yeniden hareket etmeye başladığını görünce, "Ne kadar uzaktasın?" diye sordum.

Ben'in yumuşak sesi, sanki kilometrelerce uzaktan geliyor-

du. "On sekiz metre, kırk beş santim."

"Kesin konuştun!"

Rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. Önce sağ elimi yukarıya koydum, sonra solu. Bir ara sanki incecik metal bir Ben'e sarılıyormuş gibi kollarımı çubuğa doladım. Rüzgâr estikçe buğday sapları yüzüme değiyor, kokuları burnuma kadar geliyordu. Buğdayın bir kokusu olduğunu bilmiyordum.

"Bir anda canım koca bir kâse buğday gevreği istedi!"

Saat altı buçuk civarında yeniden durdu. Yıldızlara baktım, ama beni rahatlatmaktan çok uzaklardı.

"Korkuyorum."

Halat hareket etmeye başladı.

"Bizi kimse göremez. Sessiz olursan duyamaz da."

"İnsanlardan korkmuyorum ki. Yani, ya eğer ekin çemberleri bir tür yok etme işareti falansa? Ölü ağaçların kesilmesi için sarıyla çizilen çemberlerle işaretlenmesi gibi meşela... Belki de sen çemberi bitirdiğin anda buharlaşıp yok olacağız!"

Yıldızlar, evrenin karanlık sırlarıyla dalga geçen iki hileciye kızmış gibi görünüyordu, kutsal şeylerle dalga geçiyor gibiydik.

Ama Ben'le birbirimize bağlıydık, hatta şu anda gerçekten birbirimize bağlıydık, değil mi? Aramızda tam on sekiz metre kırk beş santimlik bir halat vardı. Pes eden ben olmayacaktım. Eğer kozmik güçler bize kızgınsa, beni, sadık öğrencileri çarpıp, onlara gerçekte inanmayan, masum Ben'i rahat bırakabilirlerdi.

Saat on ikinin nerede olduğunu unutmuştum. "Daha ne kadar var?" diye sordum.

"Nereden bileyim? Sen halatı takip etmiyor musun?"

"Saat altıdan sonra takip etmeyi unuttum. Yaklaşmış olduğunu umuyorum!"

"Asıl ben umuyorum!"

Nefes nefese kalmış olduğunu duyabiliyordum. Ayrıca buğday ekinlerinin tepesini yalayıp geçen ve yıldızların ışığını kapatan bulutları getiren rüzgârın uğultusunu da duyabiliyordum.”

“Yağmur yağmasa bari.”

“Bence yağsın ki bütün ayak izlerimizi ortadan kaldırsın.”

“Ne kadar ciddiye alıyorsun böyle. Bence babam sana daha fazla iş vermeli. Belli ki fazla boş vaktin var. Ama düşünmediğin bir şey var. Bu tarlanın sahibi muhtemelen buraya aylar boyu uğramayacak ve o zamana kadar buğdaylar yeniden büyümüş olacak.”

“Belki ama biri mutlaka havadan görecektir. O da olmazsa Kanal 11’i arayıp tüyo veririm.”

Halat durdu. “Artık dinlenebilir miyim?”

“Bitirdik! Başardık! Başladığım yere ulaştım ve hiç hata yok! Çubuğu topraktan çıkardıktan sonra deliği yeniden doldur ve üzerini iyice düzelt. Geri dönerken ayak izlerini silmeyi de unutma.”

Çubuğu yukarıda tutup, halatı takip ederek ona doğru ilerledim. Ben yaptığı çemberden o kadar gurur duyuyordu ki küçük bir oğlan gibiydi. Ama tepemizde toplanan bulutlar yünden eserimizi görmek çok kolay değildi.”

Tuğlaları arabaya taşımasına yardım ettim. Terlemişti ve yorgun görünüyordu, ama bana zaferle gülümsedi. Mükemmeliyetçi olduğu için son bir kez olay yerini incelemek ve çemberin tam merkezine son derece dünyevi görünüşlü çiğnenmiş bir sakız bırakmadığıma emin olmak amacıyla geri döndü. Arabada ona bir kez daha zaman kaybettiğimizi, bunun yerine, el ele tutuşup patlamış mısır atıştırırken kamyonetlerin köprüden geçişini izlemiş; vanilyalı malt içerken, yıldızların altında bir gece yarısı pikniği yapmış olmayı tercih edeceğimi söyledim.

Bana ne kadar iyi bir iş çıkardığımı söylediğinde gülümseme engel olamadım ve bu deneyinde ona eşlik edebildiğim için kendimi iyi hissettim.

Tabii ki ertesi gün ve daha sonrasında, haberlerde eserimizden bahsetmediler. Ben bütün kanalları izledi, bütün gazeteleri okudu. Bense çok yardımcı olamadım. Zaten bahsetmelerini beklemiyordum, hatta başımıza iş açılmadığı için memnundum bile. Ben'in Kanal 11'e yaptığı isimsiz aramalar da sonuç vermedi. Bana kalırsa, sahte ekin çemberimiz tarihe karışmıştı bile.

Önce içimden, "Oh olsun!" dedim. Sonra onu kızdırmaya başladım. Biraz zaman geçince, onun adına gerçekten üzuldüm ve fark edilme ihtimali daha yüksek olsun diye Wrigley Stadyumu'na bir ekin çemberi yapmayı teklif ettim. Sonunda ikimiz de bu konuyu tamamen unuttuk.

Ofisteki öneri kutusunu düzenlediğim uzun bir iş günü sonrası duşta kendime gelmeye çalışırken, annem kapıyı çaldı. "Ben telefonda. Ekin çemberinizin Kanal 7'de olduğunu söylüyor!"

Kanal 7! Kimin aklına gelirdi? Üzerimden hâlâ sular damlar vaziyette, hızlıca duştan çıktım, annem endişeli bir şekilde beceriksizce uzaktan kumandayı tuşluyordu. "Bu Kanal 5!" diye bağırdım. "Çabuk bana ver kumandayı!"

Elinden kaptım ama reklama girmişti bile. Hemen telefonu aldım ve tüm detayları sordum. Ben sadece sonunu yakalamıştı, ama bu akşam tekrar yayınlanacağından emindi.

Akşam saat onda hepimiz -annem, babam, Ben ve ben- endişeli bir şekilde televizyonun karşısında geçtik. Sanki bir filmde rol almıştık ve sahnemiz çıkmak üzereydi. Her zaman işleri dramatikleştirmeye bayılan annem, az yağlı patlamış mısır bile hazırlamıştı.

Ve nihayet, yerel skandalların ve trafik kazalarının hemen ardından, muhteşem ekin çemberimizin, Kanal 7'nin hava durumu helikopteri tarafından güpegündüz çekilen görüntüleri ekranda belirdi. Büyüleyiciydi! Önce, bir hata olduğunu, bizim ekin çemberimizin haberini verirken, uzaylılar tarafından yapılmış gerçek bir ekin çemberini gösterdiklerini sandım. Yolun ve eyaletin adını söylediklerinde bizimki olduğunu anladım. Güneşle dünya arasındaki mesafeyle bir ilişkisi olan yarıçapı da aynıydı. Ben Kanal 7'nin bu detayı kaçırmamasına özellikle memnun oldum. O kadar güzeldi ki çiftçiyle yapılan röportajı duymadım bile. Bir çemberin sadece bir çember olduğunu düşünebilirsiniz. Onu yaparken, bu kadar büyük, etkileyici ve nasıl desem, tam bir çember gibi görüneceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yıldızların ışığı altında, metal çubuğu dik tutarken bunu hayal etmek zordu. Böylesine mükemmel bir şekli yaratmakta yardımım dokunduğuna inanmıyordum.

"Ayak izi yok, delik yok, alet izi yok," dedi Kanal 7 muhabiri. "Bu yukarıdaki güçlerin işi olabilir mi? Bir mesaj mı, yoksa bir iniş sahası mı? Buna cevap vermek zor, ama kesin olan bir şey var ki o da bu ekin çemberinin, ileri teknoloji ekipmanlar ve çok gelişmiş bir canlı türünün bilimsel birikimi olmadan yapılamayacağı."

Vay canına! Bir saniyeliğine bile olsa kendimi Tanrı gibi hissettim. Eğer kendinize güveniniz yoksa dışarı çıkıp bir ekin çemberi yapın ve aptal bir çubuğu tuttuğunuz için sizden çok gelişmiş bir canlı türü olarak bahsedilmesini dinleyin! Bundan sonra ofisteki arşiv odasına mı gideceğim bir de?

Ben, gülmekten yerlere yatmıştı. Onu daha önce böylesine gülerken görmemiştim. Annem heyecanlı ve gururluydu. Sahtecilik ve araziye izinsiz girme kısımlarını görmezden gelmişti

ve –her ne demekse– organik sanatın müthiş bir örneği olduğunu söyleyip duruyordu. Babamsa sadece başını sallamakla yetiniyordu.

Galiba, ufacak bir bilinç kırıntısına sahip olan tek kişi bendim. Bastaki coşkum, şaşkınlığım ve tanrısal hislerim geçtikten sonra, koca bir şehri kandırdığımızı fark ettim.

“Bu çok yanlış,” dedim. “Şimdi binlerce insan, tuğla ve tah-talarla bir-iki saat içinde yaptığımız ekin çemberimizin uzaylı-ların varlığının kanıtı zannediyor!”

Ben zafer dolu bir dudak büküşle, “Evet!” dedi. “Şimdi sen de konu doğaüstü iddialar ve uzaylılar olunca insanların ne kadar kolayca kandırıldığını anlıyor musun?”

Telefona koştum. “Onlara anlatmam gerek!” Danışma ce-vap verdiğinde telefonu kapadım, çünkü Kanal 7’nin telefonu arayan numarayı gösteriyor olabilirdi. Tarlaya izinsiz girdiği-miz, buğdaylara zarar verdiğimiz ve uzaylıları taklit ettiğimiz için tutuklanabilirdik. “Yarın bir telefon kulübesinden arayıp isimsiz bir mesaj bırakırım.”

Ben, “Boşa zaman kaybedersin,” dedi. “Kendi yaptıkları haberi yalanlamayacaklardır. Muhabiri düşün, gerçek ortaya çıkarsa işini kaybedebilir, hatta daha da kötüsü ona komik hayvan haberleri yaptırabilirler.”

“Ama şimdi bütün şehir halkı bizim tarafımızdan aptal ye-rine kondu.”

“Eğer sana bir şeyler öğretebileceksem tüm dünyayı aptal yerine koymaya razıyım.”

“Bana bir şeyler öğretmek de ne demek?”

“Şu an kendini eskisinden daha zeki hissetmiyor musun? Bir gizemi çözmekten memnun değil misin?”

Karşı çıkarak, “Hayır! Her zamanki kadar – hatta daha da fazla inanıyorum!” dedim. “Ekin çemberlerine, uzaylılara,

YILDIZ ÇARPMASI

astrologlara ve ruh çağırma tahtalarına! Eğer inanmasam ne olurdu?”

“Benim gibi olurdun,” dedi, artık gülmüyordu.

“Yıldırımları arzulayan biri olurdum,” diye düşündüm zalimce.

TEHDİT BOMBARDIMANI

Yine gökyüzüne bakıyorduk, bu defa gündüzdü ve yalnız olmaktan çok uzaktık. Lincoln Parkı'nda plaj havlularının üzerine oturmuş, yarım milyondan fazla en yakın arkadaşımızla beraber her yıl yapılan Hava ve Su Gösterisi'ni izliyorduk. Şansımıza bu sefer güzel bir gündü; gökyüzünde tombul bulutlar vardı ve hava, bikini üstüyle şort giyecek kadar sıcaktı. Ben'le bütün gösteriyi babamın klimalı ofisinin konforunda izleme şansımız olsa da ben kalabalığın heyecanını paylaşmak, uçak motorlarının homurtusunu duymak ve her şeyden önemlisi, uçaklar gökyüzünde vınlarken onları sırtüstü yatarak izlemek istiyordum.

Yer kapabilmek için güneşin doğmasından hemen sonra gelmiş ve parkın güney ucundaki, Hancock binasına yakın, her zamanki noktamda, bir çift plaj havlusunun üzerine yayılmıştık. Yanımızda gazoz ve sandviçle dolu bir soğutucu, radyo, güneş kremi ve Ben için, ölmüş bilimadamlarıyla ilgili kalın bir kitap vardı.

Şimdi akşamüzeri olmuştu ve gökyüzü Mavi Melekler, çift

kanatlı uçaklar, B52'ler ve akrobasi uçaklarıyla doluydu. Olanları anlatan sunucunun sesi hoparlörlerden duyulsa da dikkatimi ona vermiyordum. Yavaş yavaş sinirlenmeye başlayan ve bana sunucuyu dinlememi söyleyen Ben'e sormak çok daha eğlenceliydi. Savaş uçakları onun ukalalık yapabileceği bir konu değildi, bu da galiba, iyi bir şeydi.

Gölün üzeri de pek hareketliydi – keyif yapma amaçlı sandallardan donanmaya ait gemilere kadar çeşit çeşit deniz taşıtıyla doluydu, neredeyse tek eksik bir uçak gemisiydi.

Birkaç jet uçağı, birbirinin ardına dizilmiş bir şekilde göl kıyısı üzerinden uçarken, “Bir istila olsa, nasıl olurdu acaba?” dedim. Soğutucuyu açıp sandviçlere baktım. Avokado ve nane jöleli sandviçleri ben hazırlamıştım ve iğrençlerdi. Babamın ofisinde servis edilen karides kokteyli ve nefis pizzaları düşündüm.

“Umarım bu kadar kalabalık bir insan topluluğuyla birlikte oturmak seni rahatsız etmiyordur,” dedim. “Biliyorsun, aslında kırk ikinci katta beyaz yakalılarla parti yapabiliriz.”

“O zaman nasıl bronzlaşacağız?”

“Haklısın!” Birlikte yatıp güneşlenebileceğimiz sayılı günün kaldığını düşünmek beni üzdü. Ağustosun sonuna gelmiştik ve yarın Akademi'nin karanlık koridorlarında sürünüyor olacaktım. Yarın!

“Babamın ofisindeki yemeklerin daha iyi olduğuna bahse girerim,” dedim.

Bir sandviçe doğru bakarak, “Bilmiyorum. Bu da fena görünmüyor,” dedi. “Neli?”

“Avokado ve nane jölesi. Haydi bir ısırmak al.”

Sözümü dinledi ve yüzünü buruşturmamaya çalışarak bir ısırmak aldı.

“Korkunç değil mi?” dedim.

"Fena değil."

"Kibarlık ediyorsun. Duygularımı incitmek istemiyorsun çünkü onları hazırlamamın saatler aldığını biliyorsun. Eğer Hancock'a gidip pizza ziyafeti çekmek istersen alınmam. Havlulara da göz kulak olurum."

İpucunu anlamadı, bunun yerine sandviçleri soğutucunun içine koydu ve birkaç yamaç paraşütü gölün üzerinde süzülürken, geriye doğru uzanıp ellerini başının altına yerleştirdi.

Gökyüzünde yavaşça yok olan duman izlerine bakarak yanına uzandım ve, "Yazın bittiğine inanamıyorum," dedim. "Doktor Dobrowski'nin ofisinde tanışmamız daha dün gibi."

"Bana yıllar olmuş gibi geliyor."

"Sağ ol!"

"Onu kastetmedim. Demek istediğim birlikte çok şey yaşadık ve ikimiz de çok değiştik."

"Yani *ben* değiştim, değil mi?"

"Sadece sen değil, ben de değiştim."

"Nasıl?"

Ama cevap vermedi ve konuyu okula getirdi.

"Şanslısın," dedim. "Daha haftalarca okulun yok."

"Keşke ben de yarın başlasaydım."

"Şimdiden okulla ilgili kâbus görmeye başladım."

"Sınav günü gelip çatıyor ve sen hiç çalışmadığını fark ediyorsun, öyle değil mi?"

"Bu bir rüya değil ki! Hayır, benim gördüğüm kâbuslar senin okul çıkışına gelip beni almanla ilgili."

"Bunun nesi bu kadar kötü?"

"Çıkış yolumu bulamıyorum. Bir kapıyı açıyorum ama başka bir sınıfa giriyorum. Sonunda dışarı çıktığımda, arabanda başka bir kız olduğunu görüyorum. Benim yerimde oturuyor ve koltuğun ayarlarıyla oynuyor."

Ben güldü. "Bu kadar güvensiz olduğunu bilmiyordum."

"Sadece kâbuslarımda..."

"Peki, kız kim?"

Miranda'ydı ama ona bunu söyleyemezdim değil mi? Bu nedenle, "Tanıdığım biri değildi," dedim. Gördüğüm daha kötü bir kâbus vardı ama ona bundan bahsedemedim. Tepesini göremeyeceğim kadar devasa bir kum tepecığının ardındaydım ve golf topuna vurmaya çalışıyordum. Fırtına çıkmıştı ama topa vurana kadar buradan kurtulamıyordum. Topa vurdukça top geriye doğru yuvarlanıyor, yıldırımlar çok yakınımaya düşmeye başlıyordu. Ben'i arıyordum ama cevap vermiyordu.

"En azından stajın bitti," dedi.

İş hakkında kâbus değil, aksine gayet hoş rüyalar görüyordum. İtiraf ettim, "Özleyeceğim."

"Dosyaları arşivlemeyi ve telefonlara bakmayı mı?"

"Bir yaz mevsimini geçirmenin çok daha kötü yolları var."

"Birlikte çalışmak eğlenceliydi, değil mi?"

Ben ona birlikte çalışmak demezdim, çünkü o kendini genellikle bilgisayara kaptırmışken ben bambaşka bir odadaydım. Aynı ofiste bulunmak, işe birlikte gitmek, öğlen yemeklerimiz, eve birlikte dönmek ama en güzeli de sarılmaya ya da bir öpücüğe ihtiyacım olduğunda, onun yalnızca birkaç metre uzağımda olduğunu bilmektir. Böylece saatler su gibi akıp geçiyordu. "Keşke okula birlikte gidebilseydik," dedim.

"İstersen yalan söyleyip liseye geri dönebilirim."

"Harika olmaz mı? Tıpkı şimdiki gibi olur, beni arabayla okula bırakırsın, öğlen yemegim birlikte yeriz ve sınavlarda senden kopya çekerim."

"Hayır, sanmıyorum, bunun yerine sana ders çalışmada yardım etsem?"

"Üniversite yüzünden çok yoğun olacaksın, birlikte zaman

geçiremeyeceğiz.”

Bir casus uçağı çok yukarıımızdan geçti; uzun kanatlarıyla uğursuz bir yırtıcı kuşu andırıyordu. Belki ağzından laf almamı sağlar diye, “Uçak gösterilerinin çok tehlikeli olduğunu biliyor musun?” dedim. “Hep bir uçak insanların üzerine düşer ve onları öldürür.”

“Korkuyor musun?”

“Daha bir dakika önce korkmuyordum.” Bir hayalet uçak büyük bir gürültüyle, hemen yakınımızdan uçarak gölgesini üzerimize düşürdü. “Bir savaşta olsaydık ve bu uçak bizi bombalıyor olsaydı ne yapardın?” diye sordum.

“Başka ülkenin hayalet uçağı yok ki.”

“Tamam, o zaman başka bir ülkedeyiz ve Amerikan bir hayalet uçak tam şimdiki gibi yakınımızdan geçiyor ve üzerimize bomba yağıdırıyor. Ne yaparsın?”

“Herhalde kendimi sana siper ederim.”

“Beni kurtarmak için kendini feda mı edersin yani?”

“Senin de kurtulabileceğini pek sanmam. Bu yüzden yarasız bir hareket olurdu.”

“Peki ya uçak vurulsa ve üzerimize doğru geliyor olsa?”

“Hayalet uçakların vurulacağını sanmıyorum.”

“Bu sadece bir soru! Bize doğru dimdik düştüğünü hayal et, kaçacak hiç zamanımız yok... Korkar mıydın yoksa tam bir aşık gibi onu mu izledin?”

“Neden bombalardan ya da düşen uçaklardan bahsediyorsun? Bugünkü falında savaş çıkacağı mı yazıyor?”

“Uçak gösterilerinin tehlikeli olduğunu söyleyerek konuyu sen açtın.”

“Hayır, sen açtın!”

“Her neyse.” Gizemli hayalet uçak bizi bombalamadan, kafamıza çakılmadan ve Ben'i ölüm hakkında konuşturamadan

uzaklaştı. Belki de karanlık bir hayal gücüne sahip olan *bendim*.

Soğutucuyu açtım ve, "Tehlikeden bahsetmişken," dedim, "avokado ve nane jöleli bir sandviçe ne dersin? Altı tane yapmıştım." Ben piknik komşularımızın yediklerine özenerek bakıyordu. "Bir fikrim var! Neden bir koşu babamın ofisine gidip yenebilecek bir şeyler getirmiyorsun? Eminim ki bir ton yiyecek artmıştır. Ben yerimizi tutarım."

"Ama giriş kartın olmadan Hancock'a giremezsin ki?"

"Bende var." Cebimden kartı çıkarıp Ben'e verdim. Çok mutlu görünüyordu. Sanırım oldukça acıkmıştı.

"Uzun sürmez," diye söz verdi. "Ne istiyorsun?"

"Bir torbayı doldur yeter."

Ona bir öpücükle veda ettim ve sırtüstü uzandım. Dev bir uçak gölün üzerinde çemberler çizerek uçuyordu. Gözlerimi kapadım. Bir dakika geçmemişti ki üzerime karanlık bir gölge düştü, ama bu gölgenin kanatları yoktu.

"Hey," dedi.

Yukarı baktım. Benjamin!

"Bakıyorum eski yerimizi tutmuşsun."

Uçakların gürültüsünü bile bastırarak, "Burası benim yerim!" diye bağırdım ve alanımı korumak için ayağa kalktım. Buraya -yarım milyon insanın içinde beni bulabileceği tek yere- gelmem büyük bir aptallıktı, ama açıkçası uzun zamandır Benjamin'i tamamen unutmuştum. Beni ya da Miranda'yı takip etmemişti, nihayet mesajı aldığını düşünmüştüm.

Ama aynen ilk günkü gibi davranıyordu. Hatta Ben'in havlusuna oturdu.

"Hey! Kalk git! Burada olmaya hakkın yok!"

Soğutucuyu açtı. Belki onu sandviçlerimle zehirleyebilirdim, ama Benjamin bile benim hazırladığım yemekleri yiyecek kadar salak değildi. Kavgaya ararcasına, "O nerede?" diye sordu,

soğutucuyu kapatırken.

“Derhal buradan defolup gideceksin!”

Gitmek yerine Ben’in havlusuna iyice yerleşti. “Bekleyeceğim.”

Ben’in geri gelip Benjamin’i havlusunun üzerinde oturur halde gördüğünü düşündüm ve etrafımızdaki yarım milyon insana rağmen kendimi oldukça güvensiz hissettim. Onu buradan uzaklaştırmalıyım, kolundan çektim ve bu işe yaramayınca bir polis bulmak üzere yürümeye başladım.

Benjamin arkamdan koştu, neyse ki artık kalabalığın içindeydik. Ben geri gelse bile tuvalete gittiğimi düşünürdü. Yürüyebildiğim kadar uzağa yürüdüm, sonunda Benjamin yolumu kesti ve kolumu yakaladı.

Her ne kadar uçakların ve kalabalığın gürültüsünden kimse fark etmeyeceğini düşünsem de, “Çığlık atarım,” diye tehdit savurdum.

“Neden benden korkuyorsun? Sana ne yaptım?”

Ama aksine bakışları şiddet doluydu, ben de gözlerimi kaçırdım. Etraftaki kalabalığa rağmen kendimi çaresiz hissediyordum. Çalınmasın diye çantamı evde bırakmıştım, yani göz yaşartıcı spreyim yanımda değildi.

“Ne istiyorsun? Neden beni rahat bırakmıyorsun?”

“Haydi, söyle bana. Aramızda hiçbir şey yaşanmadığını söyle!” Tişörtünü çıkardı ve kalbini, isminin yazdığı mavi renkli dövmeyle işaret etti. “Sana hiçbir şey ifade etmediğimi söyle!”

Jet uçakları üzerimizden gürültüyle uçarken ona baktım. Gözleri bedenimi delip geçiyor gibiydi, ama bakışları aşağı doğru kayınca şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Nerede?” dedi, duyulması güç bir sesle. Bana doğru uzandı, geri çekildim. “Dövmen nerede?”

Lanet olsun! Neden bikiniliydim? Neden oturmak için her zamanki noktayı seçmiştim? Kader, bugünü tam bir işkenceye dönüştürmek için bana komplo kuruyordu.

“Sildirmişsin!”

Bir an inkâr etmeyi düşündüm, ama kanıt –ya da kanıt yokluğu– kıskançlığı kadar belirgindi. Ben de gerçi çekilmedim. “Evet, sildirdiysem ne olmuş?” Ama gözlerindeki çılgın öfke beni korkuttu ve ekledim: “Annemle babam zorladı!”

Bunu duydu mu bilemiyordum. Bunun önemli olup olmadığını da bilemiyordum. Bildiğim tek şey beni buracıkta, güpegündüz, yarım milyon insanın ortasında boğmaya çalıştığıydı ve gökyüzündeki savaş uçakları bile beni kurtaramıyordu.

“Seni öldürürüm!” dedi. “Öldürürüm!”

Sonra beni bıraktı ve koşarak kalabalığa karıştı.

Bir süre orada durdum, nefes nefeseydim. Canım fazla acı-mamıştı, ama şoktaydım, ağlayabilmek, kendimi çaresiz ve kızgın hissetmek için fazlasıyla şaşkındım. Bana daha önce hiç böyle davranmamıştı, kavga ettiğimiz zamanlarda bile. Beni asla boğmaya çalışmamıştı.

Boynumu ovaladım, parmak izleri etime damgalanmıştı ve herkes bunu görüyordu. Çevrem hemcinslerimle doluydu, ne sırtımı sıvazlayan vardı, ne de anlayışlı bir şekilde gülümseyen. Kimse acı çektiğimin farkında değildi. Hepsi iyi vakit geçirmekle meşguldü.

Gözlerimi sildim ve yoga tekniğiyle birkaç nefes aldım. En azından Ben görmemişti. Sonra savaştı tavrımı takındım. Eğer burada ne yaşandığını bilse, Benjamin’in beni boğması fikrini sindirmesi birkaç saniyesini alır ve akşama kalmadan hepimiz morgda yatıyor olurduk. Bunu düşünerek cesur bir ifade takınıp oturduğumuz yere geri döndüm.

Neyse ki Ben henüz gelmemişti, ama soğutucu ve radyo

da yerinde yoktu. Hırsızın tekinin midesi sabaha karşı epey bozulacaktı anlaşılan. Sanırım Road Runner ve Coyote'li plaj havluları da şu anda onun altında seriliydi.

Uçaklara, deniz kuvvetlerine ait bir gemi filosuna konsantre olmaya çalıştım. Ben yanında bir ziyafetle geri döndüğünde, uçakları izliyordum. Lezzetli pizza neşemi yerine getirdi ve asıl endişelerim Ben'le ilgili olsa da, o yanımdayken kendimi çok daha güçlü hissettim.

“Soğutucu nerede?”

“Evsiz birine verdim.”

“Radyoyu da mı?”

“Avokado ve nane jölesinin yetmeyeceğini düşündüm. Tuvalete gitmem gerekiyordu.”

“Ve her şeyi burada mı bıraktın?”

“Rahatla biraz, giden sadece bir radyo...”

Onu üzümle beslemeye başladım. Her şeye rağmen, neden cinayete meyilli eski sevgilimin, Chicago Hava ve Su Gösterisi'ni izlediğimiz, bu kartpostal gibi güzel günde beni üzmesine izin verecektim ki?

Tipik bir Yay burcu gibi anı yaşıyordum. Gezegenim İnkâr Evi'ne geçmişti.

YILDIZI SÖNÜK SEVGİLİLER

Dediğim gibi, gezegenim İnkâr Evi'ndeydi. Fazlasıyla gergin davranıp Ben'i huzursuz ederek eşyalarımızı toplayıp oradan gitmemizi sağlayacağımı düşünmüş olabilirsiniz. Ne de olsa Benjamin her an elinde bir silahla geri dönebilirdi. Hem Benjamin'in beni bulduğu noktadan bir santim bile kıpırdamış olmak, şu ana kadar yaptığım en aptalca şey olmaz mıydı? Bu kadar kolay lokma mı olacaktık?

Kalabalığın bana güven verdiğini düşünüyor olabilirsiniz, ama kalabalık onun boğazımı sıkmasını engellememişti, değil mi? Her şeyi yapabileceğini biliyordum. Her şeyi. Bu kadar serinkanlı davranmamın tek sebebi olanları tamamen inkâr etmemdi. İlk şoku atlattıktan sonra artık kendimi tedirgin bile hissetmiyordum. Eğer durup biraz olsun durumumuz hakkında düşünseydim, geri dönme ihtimalinin olduğu aklıma gelirdi. Bir silahla geri dönebileceği aklıma gelirdi. Ben'in de en az benim kadar tehlikede olduğu aklıma gelirdi... Ama düşünmedim. Hem de hiç. Pizzamı yedim, Ben'e sırtımı kremlemesini söyledim ve uçakların gökyüzünde bıraktığı duman izlerinin

yok olup gitmesini izledim.

Âşık olduğum zaman işler farklıydı. Örneğin Ben'le birlikte olmaya başladığımızda, onu aklımdan kesinlikle çıkaramıyordum, onun hayalini kurmaktan gözüme uyku girmiyordu. Ama söz konusu korktuğum ya da nefret ettiğim insanlar –kötü insanlar– ise, tıpkı televizyondaki açlık haberleri ya da bisiklete binerken yanından geçtiğim trafik kazaları gibi, aklımdan uçup gidiveriyorlardı.

Zaten Benjamin gibi insanları düşünmeye ayırabileceğim boş vaktim yoktu. Zihnimi canlı tutmaya yetecek çok daha net ve gerçek tehlikeler vardı. Yarın muhteşem özgürlüğümün bitmesiyle Akademi yollarını tutacak olmam gibi.

Yeni öğretmenler, eski arkadaşlar, açılıp kapanan kilitli dolap kapaklarının koridorda yankılanan tüyler ürpertici sesi... Miranda sınıfın en arka sırasına oturmak istedi, ancak ben kendimi, az sonra köprüden *bungee jumping* yaparak atlayacak biri gibi sabitledim ve en öne oturdum. Miranda beni takip etti ve sol yanımdaki sıraya oturdu.

"Ön sırada kopya çekmek zor olacak," dedi.

"Zoru başarmaya çalışmasak, hayat çok sıkıcı olmaz mıydı?" diye itiraz ettim. "Hem kimden kopya çekeceğim, senden mi?"

Miranda, "Bu yıl öğretmenin kuzusu olmayı hedeflediğini bilmiyordum," dedi ve boynuzu olmayan bir gergedanı andıran sınıf öğretmenimiz Bay Crump'a pis bir bakış attı. "Bu kadar yakın durursak ter kokusundan burnumuzun direği kırılabilir."

"Gençliğimin tamamını bu lisede geçirmeye niyetim yok. İftihar listesi beni bekliyor. Benimle gelmek istiyorsan buyur, ama istemiyorsan çamurda debelenmeye devam edebilirsin."

"Bunların hepsini onun için yapıyorsun, biliyorum."

"Hey, ben bir bireyim. Kimsenin bana ne yapacağımı söylemesine gerek yok."

"Tabii."

Bıraktım, istediğine inansın, çünkü aslında Ben'e bir söz verdiğim doğrudur. Yoksa böyle olağanüstü bir dönüşümün nasıl bir açıklaması olabilirdi? Saçıma kestirdim, eskiden hiç tarzım olmayan elbiseler giydim, maaş aldım, anneme –sadece perşembe ve hafta sonları olsa da– küfretmeyi bıraktım, neden Bay Crump'ın dersinde en önde oturmayayım ki? Ayrıca, Ben eğer iftihar listesine girebilirsem arabasını bana kullandırtacağına söz verdi.

İstesem bile o hafta Benjamin hakkında düşünecek vakit bulma ihtimalim yoktu. Bütün konsantrasyonumu derse zamanında gitmeye ve not aldığım defterleri düzenli tutmaya harcıyordum. Organize olmayalı yıllar olmuştu ve kendimi öğlen uykusu vakti olmayan bir anaokulunda gibi hissediyordum.

Yine de o günkü olayı tamamen unutmuş sayılmazdım, ara sıra aklıma geliyordu. Ama sadece tehlikeyi küçümsemekle kalmamış, kendimi olaya iyi tarafından bakmaya ikna etmiştim. Başta buna gerçek bir *şiddet* gösterisi denemeyeceğine karar verdim. Evet, boğazımı sıkımişti, ama daha sonra bırakmıştı, değil mi? Hem de kendi isteğiyle, yani yüzüne göz yaşartıcı sprey sıkıttığım için falan değil. Bu önemli bir noktaydı. O gece, aynada boynumu incelediğimde, herhangi bir morluk ya da iz göremedim, yani beni *gerçekten* boğmaya çalışıyor olamazdı, haksız mıyım? Gözümü korkutmaya çalışmış olmalıydı. Ya o benim adımı göğsünden sildirmiş olsaydı ve ben hâlâ onu aklımdan çıkaramamış olsaydım ne yapardım? Muhtemelen aynı şeyi, ama tek farkla: ben onun boynunu bu kadar çabuk bırakmazdım.

İkincisi, beni öldüreceğini söylemesi sadece basit bir tep-

kiydi ve bunu ciddiye almak için aptal olmam gerekirdi. Biz beraberken bunu onun ağzından bir milyon defa duymamış mıydım? “Geç kalırsan seni öldürürüm!” “Bana yine sigara almayı unutursan seni öldürürüm!” İnsanlar her gün, trafikte, barlarda, ofislerdeki bölmelerin ardında, sürekli birbirlerini ölümle tehdit ediyordu. Wrigley Stadyumu’ndaki neredeyse hiçbir atış, sadık fanların koçlara, topu atan ve yakalayan oyunculara yönelik savurdıkları ölüm tehditleri olmadan yapılmazdı.

Üçüncü olarak, kendi kendime bu olayın kötü değil, aksine, başıma gelebilecek en iyi şeylerden biri olduğunu söyledim. Ne de olsa bunca zamandır Benjamin’e artık onunla ilgilenmediğimi anlatmaya çalışıyordum. Bana inanmadığı için beni takip etmeye devam etmemiş miydi? Bunu kendisi söylememiş miydi? Benjamin gibi bir insan karşısında kelimelerin ne kadar anlamı olabiliirdi? Şimdi hayatımdaki rolünü, daha doğrusu artık bir rolü olmadığını, kendi gözleriyle görmüştü. Keşke biraz aklımı kullanıp bunun kanıtını, yani artık olmayan dövmemi, ona gecikmeden gösterseydim.

Dördüncüsü, hâlâ geri gelmemiştii, değil mi?

Ben de kendimi Benjamin’in artık benim için tehlike oluşturmadığına ikna ettim. Aksine hayatımdan tamamen çıkmıştı. Nihayet! Sonsuza kadar... İşte dört maddelik inkâr hikâyesi.

Günlerden cumaydı ve Ben’e gitmek üzere giyiniyordum. Okuldan eve henüz gelmiştim ve Evanston’a giden otobüsü yakalamadan önce biraz atıştırmak istiyordum. Tüm hafta Ben’i görememiştim ve özleminden ölmek üzereydim. Her gece telefonda konuşuyorduk, ama beni Saks’a götürdüğü o efsane sabahdan bu yana, onu görmeden geçirdiğim en uzun süreydi bu.

Tam kapıdan dışarı adım atacaktım ki babam eve geldi. “Okul nasıldı?” diye sordu.

“Cezalı değilim,” yanağına bir öpücük kondurdum. “Annem barınakta, ben de Evanston’a gidiyorum.”

Kolumu yakaladı. “Christina, seninle konuşmam lazım.”

Bu ses tonu ve bu cümle! Onun işyerinde çalıştığım haftalar boyunca, onu bana bu kelimeleri söylerken duymamıştım. Oysa eskiden bunları bana, duruma göre kızgın ya da üzgün bakışlarla birlikte, lafı ağzında Clint Eastwood gibi geveleyerek, sürekli söylerdi. Mesela kanuna karşı geldiysem, anneme bağırıdıysam ya da tabak kırdıysam... Bu sözleri genellikle can sıkıcı bir nutuk takip eder, onun hemen ardındansa zalim ve alışıldık bir ceza gelirdi.

“Umarım beni azarlamayacaksınız,” dedim, odama doğru geri çekilerek. Yatağıma oturdum ve bu sefer işlediğim suç ne diye kafa patlatmaya başladım. Ama aklıma gelen hiçbir şey yoktu, adeta örnek bir vatandaştım.

Babam oturmadı ve evde sadece ikimiz olmamıza rağmen kapıyı kapattı. Bana yakından baktı, sanki yüzümde suçumu ele verecek bir şey arar gibiydi. Bense pelüş hayvanlarım kadar masumdum. Yoksa değil miydim?

“Bugün savcıyla konuştum,” dedi. “Bana Benjamin’in iki aydan fazladır serbest olduğunu söyledi.”

Sesinde herhangi bir duygu belirtisi yoktu. Annem olsa bu haberi çılgınlık atarak verirdi, ama babamın tarzı çok daha korkutucuydu. Ben de hiçbir duygumu ele vermemeye çalışarak geleceği kesin olan o soruyu bekledim.

“Onu salmadan önce beni haberdar edeceklerine söz vermişlerdi... Christina, seninle temasa geçti mi? Onu hiç gördün mü?”

Bana böyle bakmasına dayanamıyordum, ama ben de bütün iyi yalancıların yaptığı gibi, bakışlarımı ondan kaçırmadım ve ona Benjamin’i görmediğimi söyledim.

“Telefon etmedi mi?”

“Burayı arayamaz, zaten arasa haberin olurdu.”

“Ama sen onu görmüş olsaydın bana söylerdin, değil mi?”

“Tabii ki! Neden söylemeyeyim?”

Babam iç geçirdi ve gerginliği yüzünü –neredeyse tamamen– terk etti. Kapıyı açtı. Artık özgür bir kadındım.

“Eğer onu etrafta görürsen bana haber vereceğine söz verir misin?”

Ona sevecen bir şekilde sarılarak, “Koca Adam’dan sır saklayacak değilim!” dedim. “Eğer Benjamin’in biraz akli varsa, koskoca bir çete peşindeyken, Chicago’dan birkaç ışık yılı uzakta olmalı.”

Babam parmaklarını saçımda gezdirerek, “Umarım haklısındır,” dedi.

Bu adamın uluslararası mal alım-satımlarımdaki gizemli metotları tahmin etmekte olağanüstü bir yeteneği vardı, ama biricik kızı onu sürekli kandırmayı başarıyordu.

Ben, üniversite hazırlık sınıfında, ileriki yıllara hazırlık için her ne yapıyorsa, yorgunluktan bitik durumdaydı, biz de evde yemeye karar verdik. O ocağın üzerine makarna koyarken, ben de defterlerine göz attım – *Fiziğe Giriş, İngilizce Kompozisyon, Fransız Devrimi’nin Kısa Tarihi, Kültürel Antropoloji Rehberi*.

“Astronomi dersi almayacak mısın?” diye sordum.

“İlk dönem değil.”

“Ne saçma. Her iddiasına girerim ki astroloji dersleri bile yoktur.”

“Hayır ama Nostradamus’la ilgili güzel bir ders var. Herkes cevapları en başta veriyorlarmış.”

“Eğer bir gün üniversiteye gidersem, gerçekten ilgilendiğim konularda dersler alabileceğim bir yere giderim. Ayrıca, emi-

nim bir astrolog olursam, senin planetaryumda alacağından çok daha iyi para kazanırım,” dedim, bir yandan *Fiziğe Giriş*’in karmaşık formüllerle dolu sayfalarını çeviriyordum.

Ben mutfaktan oturma odasına geldi ve kollarını bana doladı. “Bir planetaryumda çalışmayacağım. Hawaii, Arizona, hatta eğer istediğimi yapabilirsem belki de Avustralya’daki ıssız bir gözlemevinde olacağım ve istediğimi yapabilirsem sen de yanımda olacaksın. Düşünsene, Hawaii’de Maunea Kea’da, yani dünyanın zirvesinde yaşamak ne romantik olurdu! Sadece ikimize ait koskoca bir dağ.”

İç geçirdim. “Her gece sana kahve getirirsem teleskoptan bakmama izin verir misin?”

“Astronomlar artık teleskoptan bakmıyor,” dedi. “Her şey bilgisayarla yapılıyor.”

“O halde ben her gece sana kahve getiririm, sen de monitörüne bakmama izin verirsin.”

“Anlaştık,” dedi ve tek vücut olmuş halde mutfağa doğru yürüdük.

Spagetti sosunu açacak bir konserve açacağı bulmak için çekmeceye bakarken pasaportu fark ettim. İlk akşam yemeğimizde gördükten sonra tamamen unutmuştum, ama şimdi onu çıkardım ve sayfalarını karıştırdım. İngiltere, Fransa, İtalya, Japonya ve Avustralya damgaları vardı.

“Vay canına! Japonya’ya gitmişsin ve Avustralya’ya! Bana hiç anlatmadın. Sen dünyayı gezmişsin ve ben bunu bilmiyorum! Ne zaman gittin bu kadar yere? Ben sadece Kanada’yı gördüm. Ayers Rock’a da tırmandın mı? Onun o mistik gücünü hissettin mi? Tüm bu ülkelere gitmeyi nasıl becerdin? Annelerle mi gittin?”

Fotoğrafına bakmak için en ön sayfayı açtım ve en fazla beş yaşlarında bir çocukla yüz yüze gelip şaşırdım. Kısa sarı

saçları ve tombul yanaklarıyla gerçekten çok şirindi. Ben'in bu kadar küçükken çektiği bir fotoğrafını ilk defa görüyordum. Hatta bana şimdiye kadar hiç çocukluğuna ait fotoğraf albümü göstermiş değildi. Öte yandan ben de ona kendi fotoğraflarımı göstermemiştim, galiba aklımıza bile gelmemişti.

"Neden daha yeni fotoğrafın yok?" diye sordum.

"Ne? Ah, pasaportlar on yıla kadar geçerli galiba. Uzun zamandır kullanmadım onu."

"Annenle baban öldüğünden beri mi?"

Pasaportun bitiş tarihine baktım, doğru söylüyordu; üç yıl önce geçerliliğini kaybetmişti. "Birlikte Avrupa'ya gitsek güzel olmaz mı?"

"Tabii, haftaya gideriz."

"Neden olmasın? Ben pasaport alırım, sen kendininkini yenilersin ve hafta sonu için Londra'ya ucuz uçak bileti alıp parti yapmaya gideriz!"

"Sen bütün paranı dergilere ve giysiye harcamış olmasaydın belki..."

"Babama sorar, gelecek yazki maaşımdan avans isterim. Noel tatilinde de çalışırım. Stonehenge'e kutsal bir yolculuk bile yapabiliriz!"

"Kulağa süper geliyor. Ama Stonehenge'e gitmeden önce, sosu ısıtır mısın?"

Pasaportu yerine koyarken, beynimin içinde ayin yapan Druid rahibi görüntüleri uçuşuyordu. Tam pasaportu kapatacakken başka bir görüntü bunları dağıttı – hatta beyinimi dağıttı da diyebiliriz. Doğum tarihi.

"Christy..."

"Şuna bak..." Bir tür şok geçiriyor ve inkâr etmekte ısrar ediyordum. "Aşkı, baksana, doğum tarihini yanlış yazmışlar!" Ama ben bile bu korkunç gerçeği daha fazla inkâr ede-

mezdim. Yani, pasaport memurları, doğum tarihi gibi küçük detaylar konusunda oldukça iyidir. Yıl olması gerektiği gibiydi. Ay hatalıydı. Sersemlemiş bir şekilde bakmaya devam ettim. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bildiğim tek şey Balık burcu olmadığıydı.

Ben, "Öyleyse kendim yaparım," dedi konserve açacağına uzanarak.

Kolunu yakaladım. "Şubatta doğduğunu söylemiştin."

"Efendim?" Pasaporta şöyle bir baktı ve elimden aldı. Yeniden çekmeceye koydu.

"Kasımda doğmuşsun. Sen Balık değilsin."

"Ah, evet, Yay'ım," dedi gülerek. "Ama en az eskisi kadar uyumlu olduğumuza eminim."

"Neden yalan söyledin?" diye bağırdım.

"Astroloji hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. İnsanların burç sormasına katlanamıyorum. Onlara Yay ya da Yengeç ya da İkizler olduğunu söylüyorsun 'Evet, tahmin etmiştim,' diyorlar. Seninle oyun oynadım, ama işin Svetlana'ya kadar gideceğini düşünmemiştim! Ve artık çok geçti çünkü sana bağlanmışım. Sana söyleyecektim, ama bu tip şeylere senin gibi takılmadığım için unuttum gitti."

"Unuttun!"

Ellerini omzuma koydu. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim."

Onu ittim ve, "Bana yalan söylemen umurumda değil!" diye bağırdım. "Ama Balık burcu olmaman umurumda!"

Bana sarılmaya çalıştı. "Gerçekten çok üzgünüm. Sana çok uzun zaman önce söylemem gerekirdi. Çok düşüncesizce davrandım ama yalnızca bir şakaydı."

"Bana dokunma!" Ona yeniden bağırdım ve iterek onu uzaklaştırdım.

"Hey!" dedi bu kez eskisinden yüksek bir sesle. "Doğum tarihi konusunda yalan söyleyen bir tek ben değilim!"

"Ama bu farklı! Sen burcun hakkında yalan söyledin! Kahretsin bunun ne anlama geldiğini göremiyor musun?"

"Bana şubat yerine kasımda hediye alacak olman mı?"

"Al sana hediye," dedim ve şarap kadehini duvara fırlattım. Kaynar su dolu spagetti tenceresini alıp yüzüne fırlatmayı istiyordum ama gücüm yoktu.

Bana doğru geldi, kollarımı tuttu ve beni salladı. "Aramızda olanların senin yıldız falında okuduklarından çok daha gerçek olduğuna inanmıyor musun? Eğer beni gerçekten sevseydin burcumu da umursamazdın."

Kendimi ondan kurtardım, hâlâ ağlıyordum, koşarak kapıdan çıktım. Peşimden koştu ve beni bahçede durdurdu, ama ondan tekrar kurtuldum ve sokaktan aşağı doğru koştum. Arkama baktığımda gitmişti.

Evin kapısından hızla girdim, annemle babama tek kelime etmeden doğrudan odama koştum ve kapıyı çarptım. Işığı bile açmadan kendimi yatağıma attım ve hıçkırıklara boğuldum.

Annem hafifçe kapıyı çaldı. "Christina? İyi misin?"

Kapıyı kilitlemek aklıma gelmemiştir. İçeri süzülerek ışığı yaktı. "Sorun nedir canım?"

Gözyaşlarımı silmeye çalıştım. "Git başımdan!"

Gitmek yerine yanıma oturdu ve elimi tuttu. "Ne oldu canım?"

"Konuşmak istemiyorum."

"Ben'le kavga mı ettiniz?"

"Konuşmak istemiyorum dedim sana!"

"Hadi ama," dedi en neşeli sesiyle. "Bu kadar kötü olamaz."

"Olabilecek en kötü şey!"

“Seni başkasıyla mı aldatıyormuş?”

“Düşünebildiğin bir tek bu mu? Yay burcuymuş!” diye bağırdım.

Annem bir süre hiçbir şey söylemedi. “Yayların nesi var? Baban da Yay.”

“Ama bana Balık olduğunu söylemişti. Bu her şeyi mahvediyor.”

Annem gereğinden fazla tepki verdiğime inanarak güldü. O da astrolojiye inanırdı, ama sadece iyi kısımları dinleyip kasvetli kısımları duymazdan gelirdi. “Eminim Yay’ı da, Balık’ı sevdiğin kadar sevebilirsin.”

“Anlamıyorsun!” diye çılgık attım. “Yay benim için olabilecek en kötü burç! Birbirimiz için yaratıldığımızı düşünüyordum, meğer yıldızlar bizi lanetlemiş!”

Annemin omzuna kapanarak yeniden ağlamaya başladım.

“Tatlım, Ben’i düşünsene, o hâlâ aynı kişi. Sana Balık burcu olduğunu söylediğinde eminim seni üzme için yapmamıştır. Haydi, ağlamayı bırak. Sana çay yapayım. Ne istersin, papatya mı, kediotu mu?”

Fısıltıyla, “Papatya,” dedim.

Bir çaydanlık ve tepsiyle geri döndü. “Yarın Svetlana’yı arayacaksın ve o da sana her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek.”

“Onu aramama gerek yok. Zaten biliyorum.”

“Saçmalama!”

“Bana Yaylardan uzak durmamı söyledi! Benjamin de Yay!” Gözümden yaşlar akmaya başladı.

Annem böyle özel durumların olabileceğini söyledi. Ben’i aramam için ısrar etti. Sonra telefon çaldı, arayan Ben’di. Onunla konuşmayı reddettim. Annemin onu rahatlatmaya çalıştığını duyabiliyordum, anlamıyordu. Bu işin kökten yanlış olduğunu anlayamıyordu.

Annem bana şefkat göstermek ve kendime zarar verip vermediğimi görmek için geri geldi. İntihar etmemi engellemek için yanımda durmaktan yorulunca, “Haydi biraz dinlen tatlım,” dedi. “Eminim her şey düzelecek.”

Gidince bilgisayarı açtım ve Tamarind Elbree’nin *Her Yönüyle Oğlak* sitesine girdim. Uyumluluk tablosuna ve daha sonra Yay’a tıkladım. İşte uyarı oradaydı, tıpkı korktuğum gibi:

“Uzun vadede sorun çıkabilir.”

Sümbül kokulu mumumu yaktım ve sanki ölmüş gibi, büyük bir üzüntüyle, Ben’in fotoğrafını aldım. Onu yüzlerce parçaya ayırdım, hepsini tek tek mumun alevinde yaktım. Daha sonra mumu, gözyaşım ile ıslanmış parmaklarımla söndürdüm.

Tavanımdaki takımyıldızlar acı çeken ruhlar gibi ışıldıyordu. Tüm gece uyanık şekilde, ölü gibi sırtüstü yattım ve hatalarla dolu yıldızlarımı, hatalarla dolu aşkımla ve hatalarla dolu hayatımı düşündüm.

AİLEYLE ROCK TERAPİSİ

Nihayet, öğleden sonra gibi uyandığımda annem de babam da gitmişti ve buzdolabını bile açacak enerjim yoktu. Kendim için üzülerek, Ben'e ve evrene kızarak yatakta yattım. Acımla baş edebilmek için biraz mutluluk hormonuna ihtiyacım olduğuna karar verdim. Kendimi zorlayarak üzerime pasaklı giysiler geçirdim ve iç karartıcı sokaklarda öfkeli bir şekilde pedal çevirdim. Mutluluk hormonları benden uzak durmayı sürdürdü ve dönen tekerleklerimin sesi bana yalnızca Ben'le bisiklet mağazasında karşılaştığımız o büyüü gününü hatırlattı.

Akşam yemeğinde annem beni açmaya çalıştı ama sessizliğimi korudum. Babamdan bana biraz mantıklı davranmamı söylemesini istediye de, çevremi saran öfke bulutu yüzünden babamın benden parmesanı uzatmamı rica etmesi bile imkânsızdı.

Ben olabilir korkusuyla telefona bakmayı reddettim. Annemi, "Ona birkaç gün ver," derken duymam ise son nokta oldu. Kapıyı çarpıp odama girdim ve radyoyu açtım. Çok yanılıyordu! Bu minik bir yaranın iyileşmesini beklemek gibi değildi, bu kaderin en zalim oyunlarından biriydi.

Bana kalsa asla okula dönmezdim – ne anlamı vardı ki? Ama annem kapıdan çıktığımdan emin olmak için evden bir yere gitmedi. Pazartesi günü kapıdan çıktım ve doğru yöne ilerledim. Sanırım duygularımı pek saklayamıyordum çünkü Miranda'nın bana söylediği ilk şey, ne kadar berbat göründüğüm oldu.

"Hastaydım," dedim.

"Hamile misin?"

"Aklına gelen bir tek bu mu yani?"

"Ayrıldınız, değil mi?"

Arkadaşım olmaktan çok, iyi bir dedektif olan Miranda... Canım konuşmak istemiyordu ve ben de sadece en delici bakışlarıyla ona baktım. Sınıfta, bir ara bünyemde bulunan tüm o sahte iyimserliği protesto etmek için sıramı en arkaya taşıdım. Yıldızım kara deliğe girmişti ve evrenin kuralları orada işlemiyordu.

Ben'le birlikte buğday tarlasında çemberler çizerek dans ediyorduk. Vücudu ruha –hatta belki ruh eşine de– bağlayan gümüş ip, tarlada bizi birbirimize bağlıyordu. Daha sonra Stonehenge'de saklambaç oynuyorduk. Sonsuzluğa uzanan bir plajda yatmış, güneşte eriyip birbirimize karışırken, üzerimizden martılar ve hayalet uçaklar geçiyordu. Karanlık odamda huzurlu bir gülümsemeyle uyandım ama hissettiğim mutluluk yalnızca bir yanılgıdan ibaretti. En iyi rüyalar en kötü kâbuslardan bile kötüdür. O gerçekçi görüntüler kısa bir zaman içinde soldu; komodinime, bir zamanlar fotoğrafının durduğu boş yere baktım. Gözyaşlarımı nasıl tutabilirdim ki?

Hard Rock Cafe'de, bir aile grup terapisi gecesindeydik. Elimde hamburgerle çikolatalı milkshake olursa, gözlerimin mutluluk-

tan ışıldayacağını ve yaklaşan felaketten kurtulacağımı düşünen annemin bir başka kötü fikri... Burası yerine golf sahasında olmak istediği her halinden belli olan babamın ağzını da bıçak açmıyordu. Buradaki yemekleri ve Simple Minds'ın mega hoparlörlerden yükselen sesini sevmiyordu. Annemle aramızdaki konuşmalardan da huzursuz olduğu ortadaydı.

"Christina, mantıksız davranıyorsun," dedi annem – yani galiba.

"Ne dedin?" diye bağırdım.

"Dedim ki bu burç olayını fazla ciddiye alıyorsun. Emin ol çok başka faktörler de var."

"Ne? Seni duyamıyorum."

Masanın üzerine doğru eğildi, ama ben hâlâ gitar ve davul sesi duyuyordum. Simple Minds için teşekkürler Tanrım! Elimdeki pipetle ritim tuttum ve annemin kıpırdayan dudaklarını izledim.

Şarkının sesi giderek kısılırken ağzından son çıkan iki kelime "...yeniden düşün," oldu.

Onu duymazdan gelerek babama, "Günün nasıldı?" diye bağırdım.

"Lawrence, lütfen ona sen de ne düşündüğünü söyle," dedi annem.

Babam şikâyet etti, "Tüm bu tantana içinde ne düşündüğümü nereden bileceğim? Christina'nın odasında da yiyebilirdik."

Annem, "Hayatında aldığın her karara astrolojinin hükmetmesine izin mi vereceksin?" diye sordu, yeniden bana dönerek. "Beyninin ve kalbinin sana söylediği onca şeye rağmen hem de?"

Evet, yapacağım tam olarak bu, diye düşündüm.

"Senin kaderin üzölmek mi?" diye karşı çıkmayı sürdürdü. Cesur bir yüz ifadesi için kendimi zorlayarak, "Üzgün değı-

lim!" diye bağırdım. Sonra bir anda Kem Gözler çalmaya başladı ve üzgün olmadığımı kanıtlama çabalarım böylece sona erdi ve yaşlar gözlerimden yuvarlanmaya başladı.

Cuma gecesi ve kendi kendime ev hapsi cezası verdim. Kaderin esiri, sonsuz bir sürgünde zavallı bir hayat yaşamaya mahkûm... Belki Rahibe Teresa gibi Mısır'a gidip, fakir semtlerde yaşayan çocuklara bakardım. Belki bir cüzzam hastanesinde –hâlâ cüzzam hastaneleri var, değil mi?– gönüllü olarak çalışırdım. Belki Moonie tarikatına katılıp, Shea Stadyumu'nu dolduran diğer on bin zombinin önünde, beyni yıkanmış bir yabancıyla evlenirdim. Ama falım benim isminin geçtiği bir uçak kazası olacağını söylediği için odamda kalmayı tercih ettim.

Miranda uğradı. Bahçe kapısının önünde, motorundan öksürük sesine benzer gürültüler gelen Firebird'ü duruyordu. Arabaya doluşmuş neşeli gençliğin ateşiyse itfaiye şefinin gözünü korkutacak türdendi. Ben de bu eğlenceye katılmak ister miydim?

Yas tutuyordum, bu yüzden kapıyı kilitledim. Yalnız basımayken rol yapmak zorunda değildim ve kalbimdeki acıyı rahatça yaşayabilirdim. Bu, Ben'le çıkmaya başladığımızdan beri ayrı geçirdiğimiz ilk hafta sonuydu. Dakikaların geçişini izlemek, bir matematik sınavından bile zordu. Annem, sanki ihtiyacım olan buymuş gibi bana yemek getirip durdu. Ben ise açlıktan ölmek, yavaş yavaş erimek istiyordum.

Kendimi fazlasıyla yalnız hissettiğimde bir sohbet sitesine bağlandım, ama ne yazık ki orası da moronlarla doluydu. Saçın ne renk? Snowboard sever misin? Bikini mi giyersin mayo mu?

Lütfen. Lütfen!

Cumartesi akşamüzeri, yapı markete gittim ve siyah boya aldım. Tavanımdaki tüm yıldızların üzerini siyahla kapattım,

artık arkadaşım değillerdi. Benim gökyüzüm bomboş, simsiyahtı...

İşler artık daha kötüye gidemez diye düşünürken, gitti. Toplum bilimleri dersindeyken okul müdürünün anons sisteminde yankılanan sesini duydum. "Bayan Marlowe, lütfen ofisime gelin. Burada sizi görmek isteyen üç çete üyesi var."

Tamam, dersten çıkıp çimenlikte otururken oldu bu, ama buraya gelişleri gerçekten müdür tarafından anons edilseydi bile daha fazla şaşırıramazdım. Yani, burası Akademi'nin bahçesiydi. Sadece bu çimene bir dönem boyunca oturmak bile koca bir servet demektir! Bu çocukların evden bu kadar uzakta ne işleri vardı?

İçlerinden biri, "Benny'nin manitası mısınız?" diye sordu.

Kızarmış yiyeceklerden kaçınmadıklarını görüyordum ama hâlâ bir file olacak kadar bol pantolonlarının içini dolduramamışlardı. Onlarla göz teması kurmaktan kaçınarak yürümeye devam ettim. Sanki onlar gangster özentileri değil de, sokakta yaşayan, benden biraz bozukluk dilenen, zararsız adamlardı.

"Sana bir soru sordum kızım!"

"Burada sizin sorularınızı cevaplamak için bulunmuyorum!" dedim. Göğüs hizasında tuttuğum kitaplarıma sıkıca sarılmış, olası manşetleri hayal ediyordum: "Son sınıf öğrencisinin hayatı, bıçak İngiliz Edebiyatı Klasikleri'ne saplanınca kurtuldu."

Etrafımı sarmışlardı ve gerçekten korkmaya başlamıştım. Göz yaşartıcı spreyimi kullanmam düşünülemezdi bile. Onların arkasına bakıp gözlerimle beni kurtarabilecek herhangi bir kahraman aradım. Miranda nerelerdeydi? Geçen hafta boyunca ondan kurtulmaya çalışmıştım, şimdi yardım istemek için bağırarak bir çift akciğere ihtiyacım varken ortadan tamamen kaybolmuştu.

"Kimsenin manitası değilim," diye hırladım ve ilerlemeye çalıştım.

Daha da yakınlaştılar. Sigaralarından çıkan dumanın kokusunu duyabiliyordum. "Bi' yere bırakmıyoruz, onun bize nerede olduğunu söylemezsen!"

"Eğer Bayan Williams senin dilbilginin bu kadar kötü olduğunu duyarsa, olacıklardan ben sorumlu değilim."

Ama Capone ve tayfası, evrim merdiveninde, benim kıvrak espri anlayışımın çok altında bir basamaktaydı, ben de dürüst davranmaya karar verdim. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Onu asırlar önce terk ettim."

Herhalde beni ikna edici buldular. Sesimdeki memnuniyeti duymuş olmalılar, çünkü kısa süren sıkıntılı bir sessizlikten sonra liderleri, "Peki, görürsen söyle, onu arıyoruz!"

Sert görünmeye çalışarak, "Eğer siz onu görürseniz ona benim için de bir kurşun sıkın!" dedim. "Herhalde bu sefer kurşunlarınız vardır artık, değil mi?"

Sakin ve sert görünmüş olabilirim, ama korkudan bacaklarım tutmuyordu. Onlar gider gitmez, fırtınaya tutulmuş bir trafik levhası gibi sarsıldım ve ön basamaklara çöktüm.

Bir anda beliren Miranda, "Neyin var?" diye sordu.

"Nerelerdeydin?" diye sordum, öfkeli bir sesle.

"Her şey yolunda mı?"

"Regl olacağım," diye anlayacağı bir dille cevap verdim.

Gözlerimin içine bakmaya çalışarak, "O çocuklar kimdi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim ve aniden, gerçekten de bilmediğimi fark ettim.

Onları genç, beyaz ve çirkin olmaları dışında tarif bile edemezdim. İçtikleri sigaranın markasını tahmin edebilirdim, ama

neye benzediklerini asla. Başta onlarla göz teması kurmaktan kaçmıştım. Sonra o kadar korkmuştum ve her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, yüzlerine dikkat etmemiştim. Onları polis eşliğinde bile tanıyamayabilirdim.

Peki, benim ızımı nereden bulmuşlardı? Onları tanıımıyordum; eminim onlar da beni tanıımıyordu. Eski okulumun orada takıldıklarını, sorular sorduklarını ve eski bir arkadaşımın ya da düşmanımın beni ele verdiğini düşündüm. İlk şoku atlattıktan sonra, onlardan gerçekten korkmadığımı fark ettim. Geri geleceklerini düşünmüyordum. Ama beni Akademi'de bulmayı başarmaları, asıl aradıkları kişiye de rahatlıkla ulaşabileceklerini gösteriyordu.

Haftanın son günü, sınıftan çıkarken Miranda bana doğru koşup, "Benjamin burada!" diye bağırduğunda, şaşkın degildim ama korkmuştum.

Geri dönmeye çalıştım, ama çok geçti, çocuklar dışarıya doğru çılgınca koşuyor ve kapıdan içeri girişi engelliyordu, üstelik Miranda da koluma yapışmıştı.

Sonra onu gördüm, bana doğru yürüyordu. Ama yanlış Benjamin'di. Daha doğrusu artık doğru Benjamin kalmamıştı. Onunla daha önce tanışmamış olan Miranda, fotoğrafından tanımış olmalıydı.

Birkaç metre ileride durdu ve gergin bir şekilde gülümsedi. Kalbimin acıdığını hissettim. O lanetli geceden beri onu görmemişim. Fotoğrafını mum alevinde yok ettiğimden beri ona bakmamıştım. Şimdi tam karşımda duruyordu.

"Belki seni eve bırakmamı istersin," dedi, yeniden gülümseyerek.

"Kendim giderim."

Bana yaklaştı ve kolumu tuttu, bir an diğer Benjamin kolumu yakalamış gibi hissettim. Kendimi geri çekmedim. Bir an

gözlerinin içine baktım, ama sadece bir an. Tanrım, bu çok zordu! Onu kollarımla sıkmak ve öpücüklere boğmamak için kendimi tutuyordum, bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Uzun vadede sorunlar çıkacak, dedim içimden sanki dua okur gibi. Uzun vadede sorunlar çıkacak.

“Senin kin tutacak biri olduğunu düşünmemiştim,” dedi.

“Bu kin değil, kader.”

“Beni önemsediyini sanıyordum.”

“Bunu yapma,” dedim. Kelimeler ağzımdan zorlukla çıkıyordu. Kendimi çok güçsüz hissediyordum. Miranda neredeydi?

Tekrar kolumu yakaladığında tırnaklarının etime geçtiğini hissettim. “Gözlerime bak ve beni sevmediğini söyle.”

Uzman bir yalancı olan ben, bunu rahatça başaracağımı sandım. Ama yapamadım. Yapamadım işte... Söyleyebildiğim sadece, “Kolumu acıtıyorsun,” oldu.

“Seni bırakmıyorum,” dedi ama kolumu bıraktı. “Geri döneceğim.” Arkasına bakmadan arabasına doğru yürüdü.

“Beni eve bırakması sorun olur mu?” diye sordu Miranda, bir anda görüş alanıma girerken.

Meraklı Miranda’nın beni ağlarken görmesine asla izin vermezdim, ama sakinleşmekten çok uzaktaydım ve bir anda lanet olası hıçkırıklara boğuldum.

Miranda, “Sadece şakaydı,” dedi, sanki kendi hatasıymış gibi. Sonra beni, kendimi toparlamam için, artık boşalmış olan basamaklara doğru götürdü.

İki Benjamin de hayatımdan çıktı, diye düşündüm. Biri beni öldürmek istiyor, diğeri kendini. Uzun bir tünelin tam ortasıydım ve üzerime her iki yönden de tren geliyor. Herhangi birimiz bu enkazdan kurtulabilecek miyiz?

BENİM YANARDAĞIM

Ama hayatıma devam etmem gerekiyordu, değil mi? Dört gün sonra yine cuma olacaktı – beni, bekleyen uzun ve yalnız bir hafta sonu daha. Eğer bunu atlatabilirim, yeniden bu acıyı çekmeme önümde tam beş gün olacaktı. Ne yapabiliirdim? Babamın golf sopasını çalıp kendimi düşecek ilk yıldırıma mı sunacaktım? Ama buna kimi zaman üzülsem de, ölmeyi dileyen ben değildim. Ben hayata takıntılıydım. Haksız, zalim, sefil hayata. Bu ne kadar talihsiz görünürse görünsün, kaderimde hayata devam etmek vardı.

Miranda tarih sınıfındaki bir basketbol oyuncusuyla aramı yapmayı teklif ettiğinde yalnızca zayıf bir hayır diyebildim. Normalde Miranda'nın biriyle aramı yapma tekliflerine verdiğim, etkili ve dünyanın-sonu-da-gelse-hayır'larımdan biri değildi yani.

Okuldan çıktığımızda onu bana tarif etmeye başladı – “En önemlisi, peşin peşin söyleyeyim, kolay bir lokma. Vücuduna tapacaksın. Saçları da tıpkı senin eski sevgilin gibi uzun ama...” –eski sevgilim!– “...koyu renk. Dünyanın en güzel yüzüne sa-

hip değil, ama arkadan görüntüsü trafiği durduracak kadar iyi! Trafikten bahsetmişken bir Camaro'su var..." O bunları söylerken, ona bakıp şöyle demedim, "Ne olacak yani? Kimin umurunda? Bana ne? Zamanımı harcıyorsun. Eğer cuma gecesi biriyle flört etmek isteseydim kendimi bir Romeo'nun önüne atar ve kıvılcımların çakmasını beklerdim!"

Hayır, ona dik dik bakmadım ve bunların hiçbirini söylemedim. Sadece başka tarafa baktım ve mırıldandım, "Hmmm..."

Ertesi gün, Miranda koridorda onu gösterdiği zaman –o önümüzde yürüyordu ve bizi fark etmedi, yani "iyi" olan tarafını görme şerefine eriştim– "Çok yakışıklı değil mi? Taş gibi çocuk!" dedi. "Onu yiyip bitirebilirim! Tıpkı vahşi bir boğa gibi! Saçıysa aynı..." Hayır, ağızımdan bunların hiçbirisi çıkmadı. Savaş bunalımına girmiş bir asker gibi koridorun sonuna boş boş baktım ve mırıldandım, "Fena değil."

Kafeteryada otururken pipetini omzuma bir hançer gibi sapladı ve, "Melissa, Jason, Wayne ve ben bu cuma gecesi *Ölü Beyin*'i izlemeye gidiyoruz. Neden sen de Bradford'la bize katılmıyorsun?" dedi. "Wayne, Brad'le konuştu bile. O da olur dedi, sen ne diyorsun?"

Bunu sorduğunda ona bağırıp, "Ne! Çıldırdın mı? Sana kim izin verdi?" deyip susmak bilmedim mi? Pipetini yüzlerce parçaya ayırıp ihanete uğramış biri olarak, orayı fırtına gibi terk mi ettim? Yoksa çatalımı patates püreme gömüp, yenilgiye uğramış bir sesle, "Neden olmasın?" mı dedim?

Evet, neden olmasın?

Kararımdan hemen pişman oldum. Anında! Ama kartları oynamıştım ve Miranda geri adım atmamı kabullenecek türden bir arkadaş değildi. Umarım beni bekleyen risk, bir gecelik acı verici bir utançtan fazlası olmazdı. Zaten, bu zayıflığımı bile

hayatım boyunca ödeyecektim.

Gece, giyecek uygun giysi –ne çok seksi, ne çok moron ve Ben’leyken giymediğim bir şey– ararken kararımdan daha da fazla pişman oldum. Ama kararımdan en çok pişman olduğum an Jason’un Buick’inin arka kapısını açıp, Bradford’un, Miranda ve Wayne’in arasında sıkışıp eğilmiş vücudunu gördüğüm zaman oldu. Arkadan hoş bir görüntü sergileyebilir, ama önden bakıldığında Bradford isminde sıradan bir çocuktu işte.

Ölü Beyin! Yani, dev sinema kompleksinde oynayan yirmi iki film varken, dünyanın en kötü filmini seçmek zor bir ihtimal olmalı değil mi? Bunu korkutmak için mi yoksa güldürmek için mi çekmişler? Her neyse, ikisini de beceremedi. Daha da fenası, Bradford’un filmi büyülenmiş gibi izlemesiydi! Korkunç olması gereken her yerde kahkaha attı ve eğlendirmesi gereken her kısımda ise yerinden sıçradı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi patlamış mısır bayattı.

Sadece paramı değil, gençliğimi de geri istiyordum. İlk cecet ekranda görüldüğünde kolunu omzuma attı. Kendimi o cecet gibi hissettim. Mezarım, asla sevmeyeceğim ve onun için tezahürat yapamayacağım bir basketbolcunun kollarıydı. Ama ondan kurtulmaya çalışmadım. Evet, neden olmasın?

Gece erken bitsin diye dua ettim, migreni ve annemin beni beklediğini bahane ettim, ama yemediler ve çoğunluk bir şeyler içmek istedi. Biz de milkshake ve kahve içmek için Denny’nin donuk floresan ışıklarının altındaki altı kişilik bir locaya oturduk. O ana kadar Bradford’a yakından bakmamıştım. Tıpkı o sahte gangsterlere yaptığım gibi hep gözümü kaçırmıştım. Olabildiğince az incelemek istemiştim. Şimdi flüoresanların altında dip dibe otururken gözümünden kaçması imkânsız oldu. Gerçeği söylemek gerekirse hiç çirkin falan değildi. Düz bir burnu, pü-

rüzsüz bir cildi ve fena olmayan saçları vardı. Büyük ihtimalle Bradford isimli erkekler arasında zirveye yakın bir yerlerdeydi.

Ama benim için yeterince iyi değildi işte...

Ayrıca bahsettiklerim yalnızca fiziksel özellikleriydi. Konu karizma, karakter ve zekâya geldiğinde, Bradford'lar arasında bile son sıralarda yer aldığına emindim. Yaşamını üçlük atarak sürdüren birinin liseli bir kızdan çekineceği aklınıza gelmez, ama bana oldukça gergin gibi geliyordu. Bir zûrafa kadar sessizdi, sürekli saçıyla oynuyor ve göz temasından kaçınıyordu.

"Christy astrolojide uzmandır," dedi çöpçatanlık yapmaya çalışan Miranda. "Neden ona burcunu söylemiyorsun? Bakalım sana kaç puan verecek?"

Benden puan alma şansı yok, diye düşündüm.

"Burcumu bilmiyorum."

Miranda, "Hangi gün doğdun?" diye baskı yaptı.

"On beş temmuz."

"O zaman sen Yengeç'sin. Haydi, Christy ona Yengeç burcunu anlat. İyilerdir değil mi?"

"Tabii, harikalardır," diye mırıldandım. "Çok uzun yaşayacaksınız."

"Yengeçler hakkında bu kadar harika olan nedir?" diye sordu ve işin korkuncu, şaka yapmıyordu. Ben de astroloji hakkında fazla şey bilmiyordu ama astrolojiden nefret ediyordu. Öte yandan Bradford, tamamen kara cahildi.

Astroloji muhabbetimiz o saniye bıçak gibi kesildi. Gergin sessizliğe ve herkesin bana bakmasına dayanamadığımdan ona Marlowe Testi'ni uygulamaya karar verdim.

"Karma'ya inanır mısınız?"

"O ne demek?"

Eksi iki. "Peki ya reenkarnasyon?"

"Mesela önceki hayatında bir karınca olman gibi mi?"

Ben bir karınca değildim ama sen pekâlâ olabilirsin, diye düşündüm. "Kristaller?"

"Kesinlikle, *onlar* yeterince gerçek." Ve sanki deli olan taraf benmişim gibi güldü.

"Kristal gücünden bahsediyorum. Ama görünen o ki inanmıyorsun."

Mistik sorularım bizi bir yere götürmüyordu, ben de geleneksel bilime yöneldim. "Kara delik teorisi hakkında ne düşünüyorsun?"

Kara delik misali bakan gözler. Süre bitti.

"En büyük ikinci gezegen hangisi?"

"Neptün!" diye bağırdı Miranda.

"Sana sormadım! Ayrıca Neptün değil."

"Mars mı?"

Mars! Mars!

Bu kadar bilim yeter, kariyer sorularına geçelim. "Eğer NASA seni reddederse hayatına ne olarak devam etmeyi planlıyorsun?"

"Eğer basketbol bursunu kazanamazsam, araba satıcısı olmak istiyorum."

Araba satmak! Bu onurlu mesleği yapanlar alınmasın ama araba satmanın yalan makinesi testinden üç kez üst üste geçemeyen insanlar için olduğunu düşünmüşümdür.

Erkekler beygir gücü ve otomobillerle ilgili başka şeyler konuşmaya başladılar, sohbet benden koptu gitti. Bradford kendimi aşağılanmış hissettiğimin farkına bile varmadı. Benimle ilgili tek bir şey düşünebildiği belliydi. Tabii herhangi bir şey düşünebiliyorsa...

Nihayet eve gittiğimde, Bradford'u belki bir basketbol maçı dışında, bir daha görmeyecek olmamın bilinciyle rahat bir nefes

aldım. Mum ışığıyla aydınlatılmış odamda ağladım. Yorgunluktan ceset gibi olmama rağmen, beynimde dönüp duran hatıralar yüzünden uyuyamıyordum. Ben'in fotoğrafı çoktan kül olmuştu, ama şu anda onu tam karşımda, daha önce hiç görmediğim kadar net görebiliyordum. Sanki bana söylediği her kelimeyi, birlikte geçirdiğimiz her saniyeyi, her istediğimde defalarca üst üste izleyeceğim bir video gibi, zihnimde korumuştum.

Cumartesi gününü kendimi odama hapsederek geçirdim, sadece sokakta bisikletle bir-iki tur atmak için dışarı çıktım. Geçen gece iyi vakit geçirip geçirmediğimi sormak için arayan Miranda aradığında bir basketbol topu kadar hissiz davrandım. Diplomatik davranacak halim yoktu ve her zaman ağızımdan çıkan kelimeleri seçerkenki nazık tarafımı bu kez bir kenara bıraktım.

"Sen hala Ben'e aşıksın," dedi. "Ayrılmanız büyük bir hataydı."

İçimden, "Sen de mi?" dedim. Bütün dünya benimle ters düşünüyor. Doğru kararı verdiğimi düşünen bir tek ben miyim?

Galiba öyle, çünkü pazartesi günü okuldan eve geldiğimde Svetlana aradı. Bilgi aldığı kaynağı açıklamasa da hemen onun yanına gidip gidemeyeceğimi sordu. Hemen şimdi!

Annemi mutfakta köşeye sıkıştırdım. "Hepinizin bana karşı geldiği yetmedi mi?" diye bağırdım. "Sanki annemle babamın ve arkadaşlarımla hata yaptığımı düşünmesi yetmiyor gibi işe şimdi de astrologumu karıştırdın!"

"Christy, neden bahsediyorsun?"

Neredeyse gitmiyordum. Svetlana'nın rüşvete pabuç bırakmayacağını düşünsem de şu anda insan doğasıyla ilgili hiçbir şey beni şaşırtamazdı. Belki de annem onu, reşit olmayan birinin sağlığıyla oynamaktan dolayı mahkemeye vermekle tehdit etmişti. Svetlana da mahkeme salonlarında boy göstermekten-

se gökyüzüne ihanet etmeyi seçmiş olabilirdi.

Her şeye rağmen gittim. Hem ne diyeceğini merak ediyor, hem annemin dilinden kurtulmak istiyordum, ama en önemlisi gitmek kaderimde vardı.

Tombul Svetlana kapıyı açtığında, hasır sandalyede, elinde bir çay fincanıyla kendine güvenli bir şekilde oturan, tanıdık bir silüet gözüme çarptı.

“Ah hayır, bunu yapmış olamazsın!”

Svetlana ben gitmek için karşı koysam da kolumu yakaladı. Sanki bugünlerde bütün dünya kolumu yakalıyor! İriyarı Rus kadınının yakalayışı da en az diğerleri kadar güçlüydü, üstelik onun gücüne bir de yıldızların çekim gücü eklenmişti.

“Otur Anuşka,” dedi. Şefkatli bir biçimde gülümsese de sesindeki katı ton sanki bir çocuğa emreder gibiydi. “Şu sandalyeye otur.”

Hiç sesimi çıkarmadan ona boyun eğdim. Ben hiçbir şey söylemiyor, gülümsemiyordu. Ama gözleri benim üzerimdeydi. Başka tarafa baksam bile bakışlarını üzerimde hissediyordum ve sanki kalbim matkapla oyuluyordu.

“Çay içer misin tatlım?”

“Hayır teşekkürler.”

Ama bir fincan doldurmuştu bile. Ben’in yeni haritası masanın üzerine yayılmıştı, ama ben bilerek oraya bakmıyordum.

“Burada olmak istemiyorum. Ne diyeceksen de ve bırak gideyim.”

Bana kızacağını sandım, ama öfkem onun üzerinde ters etki yaratmıştı. Yanıma geldi ve beni kollarının arasına alarak okşadı. “Ah zavallı Anuşka’m! Benim zavallı, deli kızım!”

Sandalyesine geri döndü, sanki bugün başka bir randevusu yokmuş gibi oturdu ve masmavi gözlerini bana dikti. “Neden bana hemen gelmedin?”

“Sonucu bildiğim için.”

“Doktorlar bile kendi kendilerine teşhis koymaz.”

“Kendime teşhis koymadım. Senin teşhisinden yola çıktım.”

“Durumlar her zaman değişir tatlım. Yıldızlar asla sabit kalmaz.”

Ben’e kaçamak bir bakış attım. Kanvas pantolon ve kot kuşağından gömlek giymişti, uzun sarı saçları ışıltıyordu. Geçen gece bir randevusu olup olmadığını merak ettim.

“Biraz vaktimi ayırıp, Ben’in yıldız haritasını yeniden çıkardım,” dedi Svetlana.

“Zahmet etmeseydin,” diye karşı çıktım. “Bu onun Yay olmasını değiştirmez.”

“Evet, tatlım, ama Yay burcu bile senin için ölüm fermanı anlamına gelmiyor. Her yıldız haritasının kendine has iyi yönleri vardır. Mesela Merkür ikinci, Satürn de beşinci evde. Burada güzel olasılıklar görüyorum.”

“Benjamin Yay burcu.”

“Biliyorum.”

“Tamarind Elbree Yay ve Oğlak için, uzun vadede sorunlar çıkacağını söylüyor.”

“Evet, evet.”

“Sen de bana, burada, bu odada, kendi ağzınla Yaylardan uzak durmamı söylemedin mi?”

Svetlana iç çekti.

“Şimdi bana yıldızları keyfine göre yorumlayabileceğini mi söylüyorsun? Eğer durum buysa anlayamıyorum...”

“Hayır, tatlım, astrolojinin karmaşık bir sanat olduğunu söylüyorum ve tüm bilgine rağmen sen hâlâ bir amatörsün.”

“Ben seni dinliyordum! Sen bana özellikle Yaylardan uzak dur dedin!”

“Tabii, tabii. Sana astrolojinin hava durumu tahminine

benzediğini de söylemiştim, hatırlıyor musun? Sana nasıl siyah bulutlu bir gökyüzünün altında şemsiyesiz yürüme diyorsam, kendini Yaylara karşı korumanı da öğütleyebilirim. Ama bazen ıslanmak iyidir. Bazı günlerse şemsiyenle yola çıkarsın, ama asla yağmur yağmaz.”

Midemin burulduğunu hissettim. Tabii ki ona inanmak istiyordum. Ama bildiğim her şey beni, kendimi kollamam konusunda uyarıyordu. Eminim Ben bisiklete binip Svetlana'ya gelmişti, o da çok nazik ve tatlı olduğu için reddetmemiştir.

“Ama uzun ömürlü olmayacak.”

“Neden olmasın?”

“Neden olmayacağını biliyorsun. Benjamin’le olanlara bak. Yaylarla çıkmamamı bana söyleyen sendin.”

“Hayır, ben asla kesin konuşmam. Tıpkı bir meteorolog gibi, olasılıklardan bahsederim. Evet, Ben’in Balık burcu olmasını tercih ederdim. Bu yolda çok daha kolay yürürdünüz, ama o bir Yay olsa da, bu başarılı bir ilişkinin imkânsız olduğunu göstermez. Haklısın, sana nasıl gidip bir volkanın eteklerinde yaşa demiyorsam, dışarı çık ve kendine Yay bir sevgili bul da diyemem. Öte yandan tek bir patlama bile görmeden volkanların eteklerinde yaşayan milyonlarca insan var. Eğer Yay burcu birine âşık olmuşsan, sana asla bu yürümez demem, seni sadece riskler konusunda uyarırım. Ne de olsa hayatının başrolü sana ait. Şimdi gel de haritaya bak.”

Svetlana, Ben’in –gerçek– gerçek doğum anında, gökyüzündeki tüm gezegenleri ve evlerini, güneşin ve ayın etkilerini ve tüm bunların geleceğimiz için ne anlama geldiğini sabırla anlatırken, ister istemez masaya doğru eğildim. Çizdiği, dünyanın en pembe resmi olmayabilirdi, ama kesinlikle bir ölüm fermanı da değildi ve beni özellikle rahatlatmak için uğraşmadığını biliyordum. Anlattıkları gerçek umut işaretleriydi.

Ben'in astrolojik kimliğini yeniden keşfederken, sanığın kendisi sandalyesine kurulmuş, çayını yudumluyordu. Tamamen kuşkucu biri olarak, Svetlana'ya fazlasıyla güvendiği belli idi.

Her şey bittiğinde geriye yaslandım ve nihayet artık ılık olan, Rus çayından bir yudum alabildim. Gezegen sembolleri kafamda neon ışıkları gibi çakıp duruyordu. Gerçekten kafası karışmış bir kızdım.

"Sorunuz var mı?" dedi Svetlana.

Paramparçaydım. Ben'i hâlâ sevdiğime hiç şüphe yoktu. Aksi söz konusu bile olamazdı. Şüphesiz Svetlana'ya inanmak istiyordum, ama Benjamin'le ne kadar yanıldığım ortadaydı. Böyle devasa bir hatayı bir daha yapma şansım yoktu.

"Garantisi olmadığını söylüyorsun..."

Svetlana bana büyük bir ciddiyetle bakarak, "Asla garanti diye bir şey yoktur," dedi. "Bu hepimizin paylaştığı bir kader."

"Öyleyse ne yapmalıyım?"

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "O çok iyi bir çocuk. Eğer şansım olsa onu kendime saklardım."

İçimdeki mutluluk patlamalarını ve bir volkan gibi yüzeye çıkan rahatlama duygusunu gizleyerek pis pis sııttım. "Bunu sana söyleten yıldızlar mı yoksa masanın altında duran banknotlar mı?"

Svetlana duymazlıktan geldi. Bizi kapıya doğru geçirirken Ben'e de bana sarıldığı kadar sıkı sarıldı ve her ikimizi de yanaklarımızdan öptü. Onun önünde, merdivenlerden koşarak inerken vücudum, içimdeki gergin enerji yüzünden karıncalanıyordu. Gözyaşlarıyla ıslanmış bir barışma sahnesi istemiyordum. Kaderi bu kadar da zorlamaya gerek yoktu.

Ama Ben beni dışarıda yakaladı. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

İlk kez konuşuyordu; beni hiçbir yere bırakmamaya karar verdikten sonra dudaklarından çıkan ilk cümle. Bırakmamıştı da öyle değil mi?

“Gerek yok.”

“Bisikletle mi geldin?”

“Otobüse bindim.”

“O zaman gel.” Elimi tuttuğunda başka birine değil de, sanki kendi vücudumun başka bir parçasına dokunuyor gibiydim. Yine de şüphelerim yok değildi.

“Çöpe atılan bir elli dolar daha,” dedim.

“Buna değdi ama değil mi? Her neyse, zaten parayı almadı.”

“Almadı mı? Vay canına!”

Beni öptü – yüzyıllar sonraki ilk öpüşmemiz, ama hâlâ bir o kadar tanıdık. Yine de kendimi veremedim.

“Ne oldu?”

“Artık çok farklıyız,” dedim. “Svetlana haritanı açıklarken sen içinden dalga geçiyordun. Bu sadece beni geri kazanmak için yaptığın bir şeydi. Zaten aşkımız yıldızlar tarafından lanetlenmiş, bir de farklı şeylere inanıyoruz. Hatta hiçbir şeye inanmıyorsun desem daha doğru olacak.”

Bana döndü, sanki beni sarsacakmış gibi ellerini omuzlarıma koydu ve yemin etti, “Keşfettiğim ilk yıldız Anuşka ismini vereceğim.”

HEYHAT, ROMEO

Cuma gecesi –favori gecem– ve yine saat dokuzda sinema randevum var! Bradford tarih olmuştu –ya ne olacaktı?– ve ben dev sinema kompleksinde *Ölü Beyin*'i izlemeye değil, cep salonu boyutundaki Roxy'de ödüllü bir Fransız filmine gidiyordum.

Yıldızlar, tavanıma geri dönmüştü. Bu kez hepsi doğru yerlerinde ışıldıyordu. Gelişim, daima ilk bakışta bir felaket olarak görünen olayların ardından gelir. Annem artık odama karbonhidrat yüklemesi yapmıyor, babam bana atış noktasını bile bulmayı beceremeyen yıldız beyzbol oyuncusuymuşum gibi bakmıyordu.

Evanston'a gitmek için otobüse bindim. Hava serinlemeye başlasa da, hâlâ açık pencereler ve mini etekler için uygundu.

Evine girip Ben'i öptüm ve, "Selam tatlım," dedim. Beni o kadar yakınına çekti ki aramızda hiç boşluk kalmadı, sanki birbirimize böylesine uyumlu olmak için özel üretilmiştik. "Okuldaki ilk haftan nasıldı?"

"Yoğun ama heyecanlı."

"Bana bütün detaylarıyla anlat!"

“Peki senin haftan nasıl geçti?”

“En ön sıraya geri döndüm!”

“Kalıcı olarak, umarım.”

“Sıramı yere çiviledim. Peki bu *Genevieve* nasıl bir film?”

“Cen-e-viev değil! Jön-vii-ev.”

“Sapık katil filmlerinden gına geldi. Umarım bu bir aşk hikâyesidir.”

“Tüm Fransız filmleri aşk hikâyesidir. Yanına para aldın mı?” diye dalga geçti.

“Sadece patlamış mısır için.”

Ben’e konuyu sordum ve salondaki afişi inceledim ama film başlar başlamaz altyazıları bile okumaya tenezzül etmedim. Açık söylemek gerekirse, kanımda hiçbir şeye uzun süre konsantre olamayacak kadar mutluluk hormonu dolaşıyordu. Sadece Jön-vii-ev’in bir aşkının kollarından diğerinin kollarına savrulmasını, kendi aşkımın kollarının arasından izliyor ve keman seslerinin kulaklarımı okşamasına izin veriyordum.

Filmden sonra kahve için oturduğumuzda, Ben bana film hakkında sorular sormaya başladı ve altyazıları bile okumadığım ortaya çıktı.

“Sana inanamıyorum,” dedi. “Gittiğin berbat filmler hakkında şikâyet ediyorsun, ama seni kaliteli bir filme götürdüğümde altyazıları bile okumuyorsun!”

“Ana fikri anladım. Ayrıca sen yanımda nefes alıp verirken başka bir şeye konsantre olmamı nasıl beklersin?”

“İğneli sözlerine ne oldu?”

“Geri vitese aldım. Tanrım, zalim olmaya bayılıyorum! Geçen hafta çıktığım çocuğu görmeliydin, tam bir geri zekâlıydı! Yani belki de fena biri değildir, ama kesinlikle seninle aynı kulvarda değildi. Seni o kadar çok özledim ki! Eğer geçen hafta

sonu biriyle çıktıysan bana söyleme. Bilmek istemiyorum.”

“Hayır, evdeydim.”

Gülümsedim. “Gerçekten mi? Film mi kiraladın?”

“Hayır. Okul için hazırlamam gereken çok şey vardı, bu yüzden de ayrı olmamız iyi oldu.”

Kaburgalarına dirsek attım. “Lafını geri al!”

“Tamam,” diye itiraf etti, yeniden gülümseyerek. “Bok gibi bir hafta sonuydu.”

Evde şölen havası esiyordu. Ben, savaştan dönen bir kahraman gibi karşılandı. Annem ona zorla havuçlu kek ikram etti – evde havuçlu kek olduğundan haberim bile yoktu. Babamsa seçimini yine purodan yana yaptı. Bir süre sonra kıskançlığım galip geldi ve kötü emellerimle birlikte Ben’i odaya sürükledim.

Gururla, “Bak yıldızları yeniden boyadım!” dedim.

“Şimdi hepsi yerli yerinde,” dedi. “O sinirinle bütün tavanı siyaha boyamamana şaşırdım.”

“Şey, aslında...”

Komodine doğru bakarak, “Fotoğrafım nerede?” diye sordu. Kahretsin! Kahretsin! “Bir kazaydı, yemin ederim!”

“Onu mumun bu kadar yakınına koymamalıydın,” dedi sırtarak.

“Kesinlikle! Bir daha olmayacak, söz veriyorum.”

Dışarıda, ön kapının eşiğinde birbirimize sarılarak vedalaştık.

Bir anda ağzımdan, “Haydi evlenelim!” cümlesi çıktı. Bunu söylediğim için mutluydum, ne hissettiği hakkında herhangi bir ipucu yakalayabilmek için, ona daha da yaklaşıp gözlerinin içine baktım.

Güldü ama bütün erkekler ilk seferde güler, değil mi? Ama son gülen iyi güler.

“Bu soruyu erkeğin sorması gerektiğini düşünürdüm.”

“Ben yeni nesil kadınlardanım. Eğer puro içmek istiyorsam kendim yakarım. Eğer evlenme teklif etmek istiyorsam soruyu ben sorarım.”

“Sen yeni nesil bir kızsın. Çılgın bir kız. Yuva kurmak için fazla çılgın.”

“Hayır, Marlowe’lar eşleriyle ölene kadar –ya da biri cina-yetten mahkûm olana kadar– birlikte olur. Hayatımda başka birini istemeyeceğim.”

“Sen sadece... Kaç yaşındaydın sen?”

“Bunları söylüyorsun çünkü sen başkalarıyla da gönül eğlendirmek istiyorsun. Takılmak için iyiyim, ama senin gibi biri asla benim gibi bir kızla evlenmez.”

“Bunu kastetmedim. Ne düşündüğümü bilmiyorsun,” dedi hem gizemli hem de imalı bir şekilde.

“Söyle!”

“Hayır.”

“O zaman nereden bilebilirim?”

“Ne bu acelen?”

“Bugünden bahsetmiyorum, geleceği kastediyorum. Karla kaplanmış, ıssız bir gözlemevinde kırım donarken, eldiveni-min içinde bir yüzük takmış olacak mıyım?”

“Neden Svetlana’ya sormuyorsun?”

İngilizce dersinde bize *Romeo ve Juliet*’i okutan Bayan Williams sayesinde, çarpık kaderimize yeni bir gözle bakmaya başladım. Hikâyeyi biliyordum – bilmeyen yoktur zaten. Müzik videosu-nu falan izlemiştim yani. Şimdi oyunun ta kendisini okuyordum ve tam da girişteki sözler şöyleydi:

“İşte ölümcül döllerinden bu iki ailenin
Doğar yıldızları sönük iki talihsiz sevgili

Yürek parçalayan acı yazgılarıyla bu iki genç
Ölümleriyle toprağa gömer büyüklerin kinini”

Gayet tabii hikâyelerimiz bire bir aynı değildi. Birbirinin can düşmanı olan iki İtalyan aileden gelmiyorduk ama Benjamin, Juliet’e kafayı takmış aşağılık Paris için biçilmiş kaftandı. “Ölümleriyle toprağa gömer” kısmı, Ben’in yıldırımlara olan tutkusuna benziyordu. Ama en önemlisi “Yıldızları sönük” kısmı vardı.

Pazar gecesi tüm oyunu, hatta girişi ve notları bile, soluksuz okudum. Oldukça karanlıktı, ama bir yandan da garip bir güzelliğe sahipti.

Ben pazartesi beni almak için okula geldiğinde, basamaklara oturmuş kitabı okuyordum.

“*Romeo ve Juliet*’i okudun mu?” diye sordum.

Yanıma oturdu ve kitabın kapağına baktı. “Tabii ki.”

“Karanlık bir hikâye değil mi? Bizim hikâyemiz de öyle değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani, bir sürü benzerlik var.”

“Ailelerimizin nesillerdir birbirine düşman olması gibi mi?”

“Onu unut. Oyun işe otoritenin de karıştığı bir kavgayla başlıyor. Bu Benjamin’in deliğe tıklmasına neden olan kavga olabilir. Sonra Romeo, Rosalina adında başla bir kıza âşık. Bu da senin ilk Christy olabilir. Sonra maskeli baloda Juliet’le karşılaşılıyor. Eh, biz de plastik cerrahın muayenehanesinde karşılaştık, orası da insanların kılık değiştirdiği bir yer sayılmaz mı? Tybalt Romeo’dan öcünü alacağına yemin ediyor. Bu da Benjamin olabilir – bizim hikâyemizdeki bütün kötü roller onun. Juliet’e yardım eden ve öğüt veren hemşire var ya, o da Svet-

* Shakespeare, William. *Romeo ve Juliet*. (çev. Özdemir Nutku) S.1. Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, 2010

lana. Bir de çoktan birbirlerine âşık olmuş Romeo ve Juliet'in, birbirlerinin kim olduğunu ve aşklarının lanetli olduğunu fark etmeleri var. Olağanüstü değil mi?"

Ben etkilenmiş benzemiyordu. "Gizlice evlenmiyorlar mıydı?"

"Evet, manastırda. Eğer sen varsan ben de varım."

"Sanki bir de çifte intihar hatırlar gibiyim."

"Evet, ana temalardan biri intihar. Ama onları buna kader sürüklüyor, senin gibi..." Az daha "bunu kendileri istemiyor" diyecektim, dilimi tuttum.

"Bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Hikâyedeki bütün detaylar aynı olacak diye bir şey yok. Yine de benzerliğin etkileyici olduğunu fark etmiyor musun?"

"Bence *Hamlet*'le ya da *Oz Büyücüsü*'yle de bir sürü benzerlik bulabilirsin. Bu biraz astroloji gibi, eğer biraz zorlarsan belli kalıplar olduğunu görürsün."

Onun şüpheciliği moralimi bozmuştu. Bal gibi haksızdı. Aşkımızı bu kadar açıkça anlatan başka hiçbir hikâye olamazdı. Hem de yüzyıllar önce yazılmıştı.

"Ne dediğin umurumda değil. Shakespeare bizim kâhin Nostradamusumuz. Biz sadece hikâyenin sonunu değiştireceğiz. Söyle bana, Paris'i öldürmek ister misin?"

"Bu kısmı hatırlayamadım."

"Paris, Juliet'in nişanlısı. Romeo sevgilisinin öldüğünü düşündüğünde, onun yanında zehir içip intihar etmek için mezara gidiyor. Ama Paris onu içeri almıyor ve kılıçlar çekiliyor."

"Romeo daha sonra gelse olmuyor muymuş? Zaten Juliet ölmüşse, ne bu acele anlamıyorum?"

"Çok pratik düşünüyorsun, nefret ediyorum bundan! Tamam, demek sen olsan Paris'i öldürmezdin. Peki, benim öldüğümü düşünsen, kendini öldürür müydün?"

“Hayır.”

“Hayır mı?”

Ben güldü. “Üzıldün bakıyorum.”

“Yani evet, öyle denebilir.” Bağırarak istiyordum, “İntihara meyilli olan sensin. Eğer bunu sadece yapmış olmak için yapıyorsan, neden benim için de yapamayasm?” Tabii belki de bu sadece öyle bir dönemiydi ve ben bu olayı kafamda fazlasıyla büyüt müştüm.

“Sen kendini benim için öldürmezdin,” dedi Ben.

“Kesinlikle öldürürdüm! ‘Hızır gibi yetişen hançer! Kının burası senin. Paslan orada, ben de öleyim.’ Bence bu çok güzel.”

“Korkunç. Sapıkça.”

“Bensiz nasıl yaşamayı düşünüyorsun peki?”

“Tıpkı geçen hafta yaşadığım gibi. Bir süre perişan olurum, ama sonra umarım, yavaş yavaş düzelir ve başka birini bulurum.”

“Başka biri mi?” O an ben bir hayalete dönüşmüş ve üç numaralı Christy’yi kıskanmaya başlamıştım.

“Sen de bulurdun.”

“Hayır, bulmazdım! Bizim birlikte olmak için yaratılmışız. Biz ruh eşiyiz.”

“Gerçekten altı milyar insan arasında mutlu olabileceğin birini bulamayacağına mı inanıyorsun?”

“Sadece üç milyar, çünkü diğer yarısı kadın. Eğer Çin’i ve asla gidip göremeyeceğim ülkeleri de çıkar; tabii çok yaşlı, çok genç, çok hasta ya da zaten mutlu bir birlikteliği olanları da. Fazla seçenek kalmıyor değil mi? Asla senin gibi birini bulamam.”

“Nereden biliyorsun? Daha on altı yaşındasın. Her neyse,

* Shakespeare, William. *Romeo ve Juliet*. (çev. Özdemir Nutku) S.128. Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, 2010

bence kendini öldürmemelisin.”

“Ama çok güzel bir hareket.”

“Juliet kızın, kardeşin ya da arkadaşın olsa, bu kadar güzel olduğunu düşünmezdin. Unutma o öldüğünde hâlâ bir çocuktu.”

“Biliyorum. On üç yaşında. Bir de bana küçük diyorsun! Ne yapabilirlerdi ki? Romeo sürgüne gönderilmişti ve eğer keşişin Juliet’i ölmüş gibi gösteren o tehlikeli planı olmasaydı Juliet Paris’le evlenmek zorunda kalacaktı. Ama evlenmezdi, çünkü eğer evlenirse kendini öldüreceğine yemin etmişti.”

“Evlendikten kaçabilirdi, neden yapmadı?”

“Çünkü ailesi onu öldürürdü. Bugün gibi düşünme, arabası yoktu, uçağa atlayıp gidemezdi. Ayrıca Paris onun bakire olmadığı öğrenirse onu öldürürdü!”

“Peki neden ölüm riski yerine kesin bir ölümü tercih edersin? Bence bu dünyanın sonu olmazdı. Bekleyebilirlerdi. Birlikte olmanın bir yolunu bulurlardı. Ayrıca kim demiş ayrı kalmalarının daha iyi olmadığını? Birbirlerini ne kadar zamandır tanıyorlarmış? Yıllar içinde ne Romeolar Casanova’ya, ne Julietler cadalozun tekine dönüşüyor bilmiyor musun? Ya Romeo geniş bir aile istiyor, ama Juliet kariyerinin peşinden koşuyorsa? Ya Romeo işi yüzünden İngiltere’ye gitmek zorunda kalırsa, ama Juliet İtalya’da kalmak isterse? Peki Romeo bütün birikimlerini kumarda kaybetse ne olurdu? Ya da bir gün Juliet kendini yalnız ve mutsuz hissedip kilerdeki bütün şarabı içerse?”

“Ama onlarınki gerçek aşk!”

“Gerçek âşıklar birbirini yok etmez. Birbirini kurtarırlar.”

“Tamam tamam, belki haklısındır,” diyerek pes ettim. “Ama çok güzel bir oyun.”

Bütün yaz Ben’in intihara meyilli olduğunu düşünüp, bir sonraki fırtınada canına kıymasından korkarken; bana açılması için başarısız denemeler yapmışken, şimdi nihayet intihar

konusu açıldığında, benim aptal gibi kendini öldürmeyi savunmam ve Ben'in buna karşı çıkması garip değil miydi?

Aklımdan geçen neydi?

Kitabın bir sayfasını rasgele açtım ve okudum:

“Gel, ey sevecen, karakaşlı gece.

Bana Romeo’mu ver.

Öldüğümde, al da küçük yıldızlara böl onu

Onlar göğü öyle bir süsleyecektir ki

Bütün dünya gönül verip geceye,

Tapmayacaktır artık muhteşem güneşe...”

Kitabı Ben aldı ve bir süre baktıktan sonra, yaptığım aptallığı hatırlatırcasına cevap verdi:

“Gel ölüm, buyur! Öyle istiyor Juliet'im.”

* Shakespeare, William. *Romeo ve Juliet*. (çev. Özdemir Nutku) S.74. Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, 2010

ÖLDÜRÜCÜ KELİMELEER

Okulum, duvarlarında tek bir grafiti göremeyeceğiniz, tek katlı, modern bir binaydı. Ama okula döktüğümüz serveti asıl hak eden, her zaman çalışan musluklara sahip tuvaletleriydi; gangsterlerle dolu eski okulumda asla bulunamayan nadide bir özellik. Arka tarafta, ağları bile eksik olmayan dört tenis kortu ve –çimen kaplı– bir beyzbol sahası vardı. Yabani otlardan arındırılmış, kutsal Akademi çimenliğine giden, yarım daire şeklindeki yolun kenarında, dikkatlice biçilmiş çalılar vardı. Kısacası okulum, babamı meşhur eden, mirasyedi tiplerin sahip olduğu türden, havuzlu, bahçıvanlı ve cins köpekli evlerin bulunduğu, kaymak tabaka bir mahalleyi andırıyordu.

Merdivenlerde durmuş Ben'i beklerken, Miranda yanıma geldi.

“Bana gelmek ister misin?”

“İsterdim, ama Ben beni almaya geliyor.”

“Ciddi misin? Birleştğinizi söylemedin!”

“Ya, evet, her şey bir anda oldu.”

“Yanlış burçtan biri olsa bile, onun gibi harika birinden

ayrılman çılgınlıktı. Etrafta onun gibi kaç adam görüyorsun?"

"Ben sadece bir tane görüyorum."

"Ee nasıl oldu peki? Bizim üçlü randevu cehennemi mi gözlerini açtı yoksa?"

"Onun da etkisi oldu, ama aramızı asıl yapan astrologum. Galiba biraz abartmışım."

"Yani yaşadığın onca şeyden sonra, aslında uyumlu olduğunuz mu ortaya çıktı?"

"Demek istediğim bu değil. Ama bu benim kaderim, biliyorsun."

"Zavallı Christy! Kaderin için nelere katlanıyorsun! Ah bak işte BMW'si orada. Ben ne zaman gizemli aşkınla tanışacağım?"

"Balayımdan sonra."

"Neden cuma gecesi hep beraber dışarı çıkmıyoruz?"

Evet demedim, hayır da demedim. Miranda'yı sigara bulmak için çantasını karıştırırken bırakarak Ben'in arabasına doğru hızla yürüdüm.

Bir anda tehlike çanları çalmaya başladı. Muhtemelen akademinin yarım daire şeklindeki yolunda daha önce hiç görülmemiş türden bir araba –ön kısmı hasarlı, pencerelerinden birinin olması gereken yere bir poşet gerilmiş, çürümeye yüz tutan bir Pontiac– acı bir fren yaparak önümüzde durdu. Arabayı kullanan beyaz bir kasket takıyordu.

"Hey, seninle konuşmam lazım!"

"Kusura bakma!" diye bağırdım, aceleyle arabanın kapısını açarken.

Ama içeri girmeden, Ben dışarı çıktı, Benjamin de hızla yaklaşıyordu. "Seninle değil," dedi bana. "Onunla konuşacağım!"

Yine bağırdım, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Okula bu kadar yakınken başınızı belaya mı sokmak istiyorsunuz?"

Yemi yutan Ben, "Ne söyleyeceksin?" diye sakın bir sesle sordu. Mantıklı olanın ona kafa tutmamak olduğunu düşünüyordu herhalde ve muhtemelen haklıydı. Ama yine de kızmıştım.

"Ben güvenliği çağırmadan defol git!"

Hiç korkmuyordum. Yani, güpegündüz, öğrencilerle dolup taşan açık bir alandaydık, Benjamin ne yapabiliirdi ki?

Tamam, hava gösterisi sırasında beni boğmaya kalkmış olabilirdi. Hem de bütün Chicago halkının tam ortasında, gün ışığında. Ama o anın stresiyle bu korkunç hatırayı tamamen unutmuştum ve korkunç bir katliamı önleyen tek şey Ben'in uzlaşmacı tavrı olabilirdi.

"Bırak konuşsun Christy."

"Onun yanında olmaz." Benjamin'in yüzüme bile bakmadan, "o" deyişi, şiddet sevmeyen yanıma tamamen toprağa gömdü. "Gel biraz yürüyelim."

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorsunuz!" dedim yürümeye başlamış olan Ben'i tutarak. "Kavga istemiyorum!"

"Merak etme," dedi Benjamin. "O benden daha iri."

"Evet ama yumrukların asla favori silahın olmadı senin."

"İstersen beni kelepçele."

"Buradan git," diye uyardım onu. "Geçen gün buraya birkaç çete üyesi geldi, seni arıyorlardı."

Benjamin'in endişelenip sorular sormasını ya da beni bütün bunları uydurmakla suçlamasını bekliyordum. Bunun yerine bana sanki Japonca konuşuyormuşum gibi baktı. Görünen o ki durumu inkâr eden taraf yalnızca ben değildim.

"Sorun yok," dedi Ben. "Arabada bekle."

"Hayır!"

"On dakika içinde geri dönerim. Arabada bekle."

Ben'in bakışlarından yapabileceğim hiçbir şey olmadığını

anladım. Bu bir erkek meselesiydi, aptal bir erkek meselesi. “Kavga etmeyeceğine söz ver,” dedim Ben’e. “Karate dersinde neredeyse öldürdüğün o çocuğu unutma.”

Ben anahtarları fırlattı ve yumruklaşmadan, sakince yürüyerek gözden kayboldular. Radyoyu açtım, ama müzik beni rahatlatmak yerine, daha da sinirlendirdi.

Miranda camdan burnunu uzattı. “Neler oluyor? İki Benjamin’in beyzbol sahasına doğru yürüdüklerini gördüm.”

Arabadan dışarı fırladım. “Adam topla, kavga olabilir!”

Onu bıraktım ve beyzbol sahasının arkasına doğru koştum.

İkisini konuşurken gördüğümde, daha doğrusu Benjamin’i konuşurken, Ben’i de ona arkasını dönmüş bir şekilde çite yaslanmış gördüğümde durdum. Arkasını dönmüş! Aklından ne geçiyor? Onu boğabileceğini, sırtından bıçaklayabileceğini ya da kafasının arkasına taşla vurabileceğini düşünemiyor mu? Ben’e kendini savunmayı bile unutturacak kadar önemli bu konu ne olabilirdi?

Cevabı kendi kendime tahmin etme fırsatım olmadı, çünkü Miranda sınıfın yarısıyla birlikte koşarak geldi. Galiba kavga izlemek için gelmişlerdi, yüzlerindeki hayal kırıklığını görmek çok kolaydı. Benjamin orada hepimizi birden görünce korktu ve çitten atlayarak kaçtı. Hoşnutsuz kalabalık olay yerini terk etti, Miranda beni sonradan aramakla tehdit etti ve Ben yavaşça tek başına yürümeye başladı.

O ne ağzını açtı ne de yüzüme baktı. Dayanamayıp endişeyle, “Eee?” diye sordum.

“Bir şey yok,” dedi. Arabaya ulaşana kadar ağzından çıkan tek söz bu oldu.

Arabaya bindiğimde, “Çık dışarı,” dedi.

“Hayır!”

Yarım daire şeklinde yoldan çıktı ama Evanston'a doğru gitmek yerine şehir yönüne döndü.

"Kavga falan etmeyeceksin," diye çıkıştım.

"Kavga etmekten bahseden kim?" Bana bakmıyordu.

"Anlat hadi, ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Ne söyledi sana? Seni tehdit mi etti?"

"Hayır." Ben'in yüzüme bakmaktan kaçındığı belliydi.

"Sana inanmıyorum. Bence kesin kozlarınızı paylaşmak için yer ve zaman belirlediniz."

"Aptallık yapma!"

"O zaman söz ver bana."

"Senin için kavga etmemi istemiyorsun, söylememi istediğin bu mu?"

"Neden bana bağıryorsun? Benim suçum yok."

"Hepsi senin suçun!"

Sanırım öyleydi.

Evime doğru gittiğimizi fark ettim. Beni bırakacaktı.

Evimin önündeki sokakta durup trafiği tıkayınca, arkadaki arabalar korna çalmaya başladı, "Bari bahçeye girseydin," dedim. Yerimden kalkmayınca, Ben arabayı bahçeye sokmak zorunda kaldı. Motoru kapatmadı. Beni öpmek için eğilmek şöyle dursun, hoşça kal demeye bile niyeti olmadığı ortadaydı. Yüzünde maskesiyle savaşa giden bir erkek!

"İçeri gel biraz," dedim araba kapısını açıp inmeden önce.

"Gitmem lazım."

"Nereye?" dedim, bilmiyormuş gibi.

"Eve gidiyorum."

"Ben neden seninle gelemiyorum?"

Nihayet yüzüme baktı, yüzündeki kızarıklık savaş boyası değil, öfke, kıskançlık ve dargınlıktı. "Yalnız kalmak istiyoy-

rum," dedi.

Bir anda Benjamin'in intikam almak istediği kişinin o değil, ben olduğunu anladım.

Arabadan çıkarken, "Öyle olsun!" diye bağırdım. Kapıyı çarpım. Daha önce kapısını çarpmamıştım. Ne garip bir türüz biz! Bir mikro saniye önce Ben'in hayatından endişe duyarken, şimdi kendi ellerimle canını almak istiyordum ve eğer bunu ona yapamıyorsam, arabasına yapacaktım.

O arabayı hareket ettiremeden, arka tampona tırmandım ve arabanın tepesine çıkıp oturdum. Bacaklarımı onun oturduğu tarafın camına ve dikiz aynasına doğru sarkıttım. Bunu bir BMW'ye yapmak büyük haksızlıktı, biliyorum, ama öylece durup gitmesine izin verecek de değildim.

Motoru kapattı ve dışarı fırladı. "Ne yapıyorsun sen?"

Aşağı indim ve onunla yüzleştim, tıpkı Benjamin'in onunla yüzleştiği gibi. "Ne suç işledim de benden nefret etmene sebep oldum? Bunu bana söylemeden hiçbir yere gidemezsin!"

Öfkesinin benimle hiçbir ilgisi olmadığını ve benden nefret etmediğini söyleyebilirdi. Bunun yerine arabanın etrafında dolandı. Belki ne cevap vereceğini ya da verip vermeyeceğini düşünüyor, belki de sakinleşmeye çalışıyordu. Onu hiç bu kadar gergin görmemişim.

Sonunda, arabanın etrafında çember çizmeyi bıraktı, yüzüme baktı ve sessizce, bir savcı gibi, "Bana hapishaneye mektup yazmadığını söylemiştin," dedi.

Tamamen hazırlıksız yakalandım. Kendimi onların kavgaya edeceğine o kadar inandırmıştım ki, Benjamin'in bu kavgaya yumruk, bıçak ya da tabancadan bambaşka bir silahla geleceği düşüncesi, aklımın ucundan geçmemişti. Bu silah, kelimelerin gücünden başka bir şey değildi. Tıpkı söylediği gibi konuşmaya gelmişti. Benim hakkında konuşmaya...

Ben cebinden mektubun bir kopyasını çıkardı. Bir kopyası olmalıydı, çünkü Benjamin mektubun orijinalinden –böylesi-ne tehlikeli ve zararlı bir kanıttan– asla ayrılmazdı.

“Benim zavallı bebeğim,” diye okumaya başladı. Sesi gayet duygusuzdu, ama o okudukça kelimeler garip bir biçimde anlam kazanıyordu. “Zalim suçlularla birlikte kapatıldığın o karanlık hücrede kendini ne kadar yalnız hissettiğini düşünemiyorum bile... Can güvenliğin beni deli gibi endişelendiriyor. O adamların içeride de bağlantısı olmasından korkuyorum, ama bunu aklıma bile getirmek istemiyorum. Düşündüğüm tek şey, seni ziyarete gelmek benim tatlı sevgilim. Dudaklarımı cama yapıştırıp...”

Dahası da vardı ama Ben diyeceğini demişti. Suçlu bulunmuşum. Ama hangi birimiz suçlu değildik ki?

“Bu kadar büyütülecek ne var? Eminim sen de benimle tanışmadan önce yüzlerce aşk mektubu yazmışsındır.”

“Hayır.”

“Tamam, aşk e-postası o zaman ya da okulda sıranın altından gizlice uzatılan minik notlar. Eminim ilk Christy mektuplarının üzerine parfüm boca ediyordur!”

“O bana hiç mektup yazmadı,” dedi Ben acı dolu bir sesle. “Bana her şeyin mahkemenin önce bittiğini anlatmıştın.”

“Bitmişti! Gerçekten! Ona yalnızca bir kere yazdım, sana yemin ederim! Onun ziyaretine hiç gitmedim, istersen annemlere, Miranda’ya sorabilirsin. Hatta istersen ıslahevinin kayıtlarını kontrol et! Onun bana yazdıklarını da asla okumadım.”

“Bana onu hiç sevmediğini söylemiştin. Ama sevmişsin. Hatta olayın sonrasında bile.”

“Hayır! Kafam karıştı. Kendimi suçluyordum, ama bu yalnızca olayı dramatik bir şekilde abartıyor olmamla ilgiliydi. Her neyse, artık bunlar tarih oldu, neden gündeme getirdiğini bile

anlamıyorum. Seni sevmediğimi mi düşünüyorsun yoksa?"

"Onu sevmediğini düşünmüştüm."

"Sevmiyorum, sevmiyorum," dedim gözlerimi silerken.

"Ama sevmişsin işte." Mektubu yere attı, tıpkı artık geçerliliği kalmamış bir antlaşmayı yok eder gibiydi.

"Hayır! Asla! Asla seni sevdiğim gibi değil!"

Yine arabasının etrafında turlamaya başladı.

"Burada sorguya çekilen neden ben oluyorum? Senin diğer Christy'yi hâlâ sevmediğini nereden bilebilirim?"

Ben bana öfkeden kudurmuş gözlerle baktı. "Onu hiç sevmedim!" dedi ve bunu o kadar güçlü bir şekilde söyledi ki, ona inanmak zorunda kaldım.

"Başka sevgililerin de olmuştur eminim. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Beni arabaya yasladı. "Bana neden dövmeden bahsetmedin?"

Zorlukla yutkundum. Dövmemi asla bilemeyeceğini düşünmüştüm. Lanet olası Benjamin! Onu bir daha görürsem ellerimle parçalayacağım.

Bahçe kapısına doğru yürüdüm ve güç almak için dayandım. Tam bu noktada, evimle zalim dış dünya arasındaki bu eşikte, evlilik teklifi yapalı çok kısa bir süre olmuştu. Şimdi yollarımızı ayırıyorduk

"İkimizin de birbirinden sakladığı sırları oldu," dedi yaralanmış bir sesle. "İkimiz de yalan söyledik, ama aşkımızın gerçek olduğunu düşünüyordum."

"Daha cocuktum!"

"Bir sonraki sevgiline de benimle birlikteyken bir çocuk olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Dövmesi olan tek kişi ben değilim."

"Biliyorum ama kendime soruyorum: Bir kız birinin ismi-

ni, değil koluna ya da omzuna, kalbinin tam üzerine yaptırması için o kişiye ne kadar âşık olması gerekir? Ve cevabı düşünmeye bile korkuyorum.”

“Ah Tanrım! Sen ondan bile daha kıskançsın!”

“Öyleysem ne olmuş? Bence kıskanmakta haklıyım.”

“Ne yapmamı istiyorsun? Senin adını onunkinin üzerine mi yazdırayım? Ya da adını her iki göğsüme birden mi yazdırayım? Söyle bana! Sadece seni sevdiğimi ispatlamak için ne yapmam gerekiyor?”

Uzaklara doğru baktı. Bana verecek bir cevabı yoktu. “Sana inanmıştım, hepsi bu.”

“Cehenneme kadar yolun var,” dedim. “Diğer Christy’ye geri dönebilirsin!”

Fırtına gibi eve doğru koştum, bir anda ben de yalnız kalmayı ister olmuştum.

TAM TUTULMA

Ertesi sabah okulda, bir önceki günün olaylarını düşünecek fırsatım olmadı çünkü İngilizce dersinde *Romeo ve Juliet*'i tartışıyorduk ve ben de kendimi oldukça kaptırdığımdan gün boyu güzel Verona'nın kan lekeli sokaklarını arşınladım.

Altıncı zil çalana kadar, Chicago'nun gangster yuvası bağır-saklarına geri dönmedim. Bir nebze güvenli olan, ön basamaklarda durup yeraltı dünyasından ziyaretçim var mı diye bakındım, ama görebildiğim bütün iri yapılı çocuklar polo yakalı tişörtler giyyordu. Benjamin'den de iz yoktu. Neyse ki. Asıl onu görürüm diye endişeleniyordum.

O gece, annemle babam beni oldukça rahatlattı. Akşam yemeğinde içimi döktüm ve Ben'in bana bu kadar kötü davranmasına nasıl kızdığımı, tüm bunların büyük bir haksızlık olduğunu anlattım da anlattım. Tüm içtenlikleriyle Ben'e destek çıktılar, bu da öfkemi unutup, o aptalın halini anlamamı sağladı. Yani, güzel olabilirim, okulu saymazsanız zekiyim, yüzde yüz dürüst değilsem de sadığım ve deli gibi eğleneliyim, ama asla karmaşık biri olmadığımı iddia etmedim. Annemle babam,

çalkantılı geçmişim düşünülduğünde, Ben'in biraz kıskançlık yapmasını oldukça doğal buldu. Hem de onlara Benjamin'in beni takip ettiğini, okula çıkagelişini, hapishaneye yazdığım mektubu, dövmemi anlatmadığım halde. Şöyle bir düşündüm de, onlara ne anlatmışım ki?

İşin aslı, Ben'i, onu bırakmama izin vermeyecek kadar çok seviyorlardı. Hapse atılacak kadar büyük bir suç işlememiş ve kusurları yalnızca intihara olan hafif meybinden ve biraz – aşırı– kıskanç olmasından ibaretse çenemi kapatıp halime şükretmeliydim.

"Ara onu," dedi annem. "Birbirinize kızgın uyumayın."

Evde yoktu ya da telefonu açmıyordu, ben de tatlı dilli bir mesaj bıraktım. Bir tane de yatmadan önce bıraktım ve arabası için özür dileyerek, verdiğim hasarı ödemeye hazır olduğumu söyledim.

Okuldan sonra üzeri çizik dolu, siyah bir BMW'nin gelmesini bekledim, ama yanlış ata –yoksa kıskanç ata mı demeliyim?– oynuyordum. Bu kadar uzattığı için asıl benim ona kızgın olmam gerekirdi, ama zaten başımızdan onca şey geçmişken, hatalarla dolu geçmişimizin kusursuz geleceğimizi yok etmesine izin veremezdim. Ayrıca, Svetlana'ya gitmesi beni çok etkilemişti; o hasır sandalyede kendinden emin bir şekilde otururkenki görüntüsü benim için değerliydi.

Bir anda mantıklı taraf ben oluvermiştim –ne kadar sürecekti acaba?– o halde Evanston'a gidip ona sürpriz yapmaya karar verdim. Ona benim biricik Romeom olduğumu söylemek ve belki biraz da ortalığı kolaçan etmek için.

Kapıyı açmadı. Açmasını da beklemiyordum zaten. Herhalde hâlâ okuldaydı. Bana böyle zamanlar için bir anahtar vermişti. Eve gelip beni görünce sevinecek miydi acaba?

Eğer beni çekmecelerini karıştırırken bulursa pek sevineceğini sanmıyordum, bu nedenle bir an önce işe koyuldum. Oturma odası, mutfak ve banyo hakkında bilmem gerekenlerin tümünü biliyordum ama hiç gardırobunun içine göz atmamış, çamaşır çekmecelerini karıştırmamıştım. Ne arıyordum? Geçmişle ilgili ipuçlarını, onu daha az gizemli yapacak her şeyi ama asıl aradığım Christy'ydi. Belki aralarında onun bu kıskançlığını açıklayacak bir olay geçmişti, belki bana anlata-mayacağı kadar hassas bir konuydu.

Ruh ikizimin yatak odası –dağınık bir yatak, iki şifoniyer, duvara yaslanmış bisikleti, kirli çamaşır sepeti, komodin, kapağı kapalı bir dolap– bana ne hikâyeler anlatacaktı bakalım.

Önce şifoniyerlerden başladım, ama birkaç pornografik dergi dışında sadece giysi vardı. Neyse ki dergilerin hiçbiri eşcinsel ya da sapık fanteziler içermiyordu. Bu iyi bir haber işte.

Belki nişanlılardı, diye düşündüm, şiltenin altına şöyle bir baktım ve yatağın altına eğildim. Neredeyse basket topu büyüklüğünde toz yumakları. Bir temizlik şirketiyle onun arasını yapmam gerektiğini kendime not düştüm.

Komodinin çekmecesini: çek defteri. Bütün yaz babamın yanında çalışıp finansal işlemlerin hassaslığına saygı duymayı öğrendiğim için bakmamayı tercih ettim. Ayrıca ne görebilirdim ki? Belki ona bir yüzük, dev bir elmas yüzük almış olabilirdi. Defterin sayfalarını hızlıca çevirdim, aradığım mücevher-cilerdi, çekin miktarına bakmadım.

Sıra dolaba geldi. Hemen açtım. Yüzlerce giysi, meşhur Northwestern forması askıda asılı, kayaklar, botlar, eski kitaplar, taş devrinden kalma bir bilgisayar ve üst rafta dört ta-kutu. İlk kutu oldukça büyüktü ve kapağı yoktu. Çekerek aşı-indirdim, içinde yalnızca ıvır zıvır vardı – alet edevat, eski set ve CD'ler, gevşek golf topları ve tişörtler.

Diğer üç kutu ondan daha küçüktü ve kapakları vardı. İlki fatura doluydu ama ilginç çok bir şey yok gibiydi. Hızlıca baktım, çünkü Ben her an eve gelebilirdi.

İkinci kutuda belgeler vardı. İçindekileri yatağa boşalttım. Sigorta poliçeleri, anne-babasının boşanma kararı, babasına ait belgeler, mirasın ona kaldığına yönelik, artık bir şey ifade etmeyen ama kaldırıp atmadığı belgeler. Düzenin D'si yoktu ve diğer kutular gibi o da dolabın üst rafında duruyordu. Bu eşyalara hiç bakmıyor olduğu belliydi, onları oraya, gözünden uzağa kaldırmıştı.

Üçüncü kutu fotoğrafla doluydu. Hiçbir şekilde düzenlenmemiş, albümde değil, kutunun içinde üst üste duran fotoğraflar. Yatağa oturdum ve hepsine tek tek dikkatlice bakmaya başladım.

Tamamen sırasızlardı, Ben'in koyu renk saçlı güzel bir kızla –bu o muydu?– çekilmiş mezuniyet balosu fotoğrafından sonra, beyzbol liginden bir takım fotoğrafı, onun ardından babasıyla kampta çekilmiş daha eski bir fotoğrafa baktım. Babasının yüzüne iyice baksam da, herhangi bir depresyon izine rastlamadım. Ben'e hiç benzemiyordu; boş bakışlı mavi gözleri hariç... Gülümsüyordu, sanki sonsuza dek yaşayacakmış gibi.

Ben'le babasının başka fotoğrafları da vardı. Beyzbol sahasında, kayak pistinde, Özgürlük Heykeli'ne doğru bakarken. Peki annesi neredeydi? Bana onun bebekken öldüğünü söylemişti, ama neden tek bir kare fotoğrafı bile yoktu?

Sonra bir fotoğrafı elime aldım, adeta kanım dondu, fotoğraf hem beni kör etti, hem gözümü açtı. Hiçbir anlamı yoktu, ama yine de korkunç bir şekilde anlamlıydı. Her şeyi açıklıyordu, ama ona baktım, baktım, baktım, anlamayı reddettim.

Sekiz ya da dokuz yaşında olmalıydı. Pasaporttaki fotoğrafından daha büyüktü, ama sevimli yanakları ve çocuksu saç

kesimi aynıydı. Kolundaki dövmeninse çocuksu hiçbir tarafı olamazdı. Bir kadının, genç, sarışın, güzel bir kadının kucağındaydı ve her ikisi de kollarında birbirinin isimlerini taşıyordu.

Uzun süre bakakaldım. Ben'in kapıdan girmesi aklıma bile gelmiyordu, hatta kendi Ben'im aklıma gelmiyordu, ancak onun Ben'ini düşünebiliyordum. Fotoğraftaki o çocuğa varlığını inkâr ettirecek ne yapmış olabilirdi?

Sessizce hıçkırarak, uzun süre bakakaldım. Bu fotoğraf hariç, onu bütün hayatından silmişti. Benim Benjamin'i sildiğimden çok daha iyi silmişti hem de. Ama neden?

Doğum belgesine yeniden baktım. Annesinin ismini daha önce fark etmemiştim, ama şimdi hafızama kazıdım: Christy Shire. Oturduğu yer: Newport Beach, Kaliforniya.

Kendime sakladığım fotoğraf hariç kutuları yerlerine koydum ve aceleyle evden çıktım. Ben'in beni evde bulmasını istemiyordum. Kafam çok karışık. Havada uçuşan o kadar fazla yalan vardı ki, artık neye inanacağımı bilemiyordum. Tüm bu olanların anlamını kendim düşünerek bulmalıyım.

Eve dönerken Svetlana'yı aramayı düşündüm. Çaresizdim, falımın bakılmasına ihtiyacım vardı. Eve gidip odamın kapısını kilitlediğimde, aradığım Svetlana değil Newport bilgi alma bürosu oldu. Bir C. Shire vardı. O olmayabilirdi. Onca yıl sonra artık orada yaşamıyor olabilirdi. Ama şansımı denemek zorundaydım.

Telefonu bir kadın cevapladığında kalbim duracak gibi oldu. "Merhaba," dedim en resmi ve kibar sesimle. "Ben Christy Shire'in liseden eski bir arkadaşayım. Onu bulmaya çalışıyorum."

"Kendisi şu anda burada değil," dedi telefondaki ses.

Kalbim yerinde zıpladı. "Orası onun evi yani?"

"Ben komşusuyum, kedilerini beslemek için uğradım," dedi kadın.

"Şehir dışında mı peki?" Cevap alamayınca hemen, "Çok önemli, onunla mutlaka konuşmam lazım," diye ekledim.

"Ashında..."

"Çekinmeyin lütfen..." diyerek rahatlatmaya çalıştım.

"Bu durumda... Eminim biraz neşelenmek ona da iyi gelecek. Eski arkadaşısınız size söylememde bir sakınca yok sanırım. Sorenso Rehabilitasyon Merkezi'nde."

"Rehabilitasyon merkezi mi?"

"Bu kez alkolü bırakmaya çok kararlı gibi. Neden onu kendiniz aramıyorsunuz?"

Son şoku henüz içime sindirmeye fırsatım olmadı, çünkü telefonu kapadığım anda, yeniden çalmaya başladı.

"Juliet'imın günü nasıl geçti bakalım?" dedi Ben neşeli bir sesle.

Derin bir nefes aldım. "İyi."

"Dün için üzgünüm. Kıskançlığıma yenik düştüm."

"Sorun değil."

"Hatta bir sorun mu var? Sesini zar zor duyuyorum."

Zar zor konuşabiliyordum. İki elimle tuttuğum fotoğrafa bakıyordum. "Bitik durumdayım."

"Ah, ben de sana uğrarım, birlikte dondurma yeriz diyordum."

"Üzgünüm."

"Önemi yok. Ben de çok yorgunum zaten. Yarın ararım. Seni seviyorum."

"Ben... affedersin..." dedim ve gözyaşlarım fotoğrafa damlamaya başladı.

Yatağa oturup Bayan Shire, yani eski Bayan Penrose'a baktım. Sanki onun donuk mavi gözlerine yeterince uzun süre ba-

karsam her şeyi, insanların ruhlarındaki tüm ihanet ve zalimliği, anlayacağımı sanıyordum.

Rüyalarım, rehabilitasyon merkezlerinde çılgık atan alkolik anneler ve Verona sokaklarında gezen çetelerle doluydu. Tarih dersindeki sürpriz yazılıdan D aldım – yüzyıllarca önce olmuş olaylara konsantre olmamı mı bekliyorlardı? Gün bittiğindeyse bir kamyonetin içinde birkaç gangster bozuntusu görür gibi oldum, sanırım yanılmış olmalıyım. Tehlike sinyallerini kaçırmamak için gözlerimi dört açtım, ama sonunda Ben çıkageldi ve tüm o sorunlarımı unuttum.

Beni öptüğünde, ağlamamak ve onu yetim kalmış biri gibi avutmaya çalışmamak için kendimi zor tuttum. Cesur bir yüz ifadesi takınmayı denedim ve galiba başardım, çünkü sanki o son kutuyu hiç açmamışım gibi bana gülümsedi.

“Bana gelmek ister misin?” diye sordu.

“Canım yürümek istiyor. Neden Northwestern’e gitmiyoruz? Bana etrafı göstereceğine söz vermiştin.”

Üniversiteye gittik ve derse girdiği binayı gösterdi. Eski binaların, açık alanların ve bir sürü ağacın olduğu kampus çok güzeldi., ama benim düşünebildiğim tek şey Ben’in geçmişti. Bir şeyler atıştırmak için Öğrenci Birliği binasına gittik, burası konuşmaya uygun bir yer değildi.

“Neden şu kalabalıktan biraz uzaklaşmıyoruz?” diye önerdim.

Bir futbol stadyumuna yürüdük, burası bir kilise kadar sessizdi. Ben, boş oturma sıraları arasında beni takip etti. Güneşli bir gündü ve yürürken uzun gölgesinin benimkine bir karışık bir ayrılmasını görebiliyordum.

“Dün söylediklerimi unut. Sen haklıydın. Benjamin kadar kiskancım.”

“Onun hakkında konuşma.”

“Ben kendi hakkımda konuşuyorum. Hep kıskanç biri oldum. Dövmeyi görünce iyice kontrolden çıktım.”

“Sana mektupla ilgili yalan söylememeliydim. Dövmemden de daha önce bahsetmem gerekiyordu.”

“Bir şey değişmezdi. Aynı dünkü gibi davranırdım.”

“Tamam, konuşmayalım artık, hepsi geçmişte kaldı.”

“Ama bu benim bir kusurum! Çok kıskanç biriyim.”

“Tamam, boş ver, herkesin bir kusuru var.”

Stadyumun etrafında yürümeye devam ederken arkadan omzumu dürttü. “Bugün ne kadar hoşgörölüsün.”

“Anlaşılıyım,” diye düzelttim, ama daha fazla anlamak istiyordum. Bu fırsatı değerlendirip bilmek istediklerimi sormam gerekiyordu, ama hiçbir şey diyemedim.

Bir süre sessizce yürüdük ve sonra stadyumun açık tarafının yakınlarında, yukarı, en tepedeki sıraya kadar tırmandım ve oturdum.

Ben, “Kampusu sevdin mi?” diye sordu. Oturma yerleri gibi, saha da bomboştı. Yapayalnızdık ve kusursuz bir sessizlik vardı, şehirde asla duyamayacağınız türden bir sessizlik.

Sarıldım ve, “Çok güzel,” dedim.

“Buraya gelmek ister miydin?”

“İsteyebilirim, ama adına not dediğimiz minik bir engel var önümde.”

“Notları halledersin, ben de sana üniversite sınavına çalışmada yardımcı olurum.”

Stadyuma büyük beyaz harflerle yazılmış yazıya bakarak, “Kendimi Vahşi Kediler’in anavatanına getirmek istiyor muyum, emin değilim,” dedim.

“Halledersin.”

“Bilmiyorum. Kendimi bildim bileli Michigan hayranı ol-

muşumdur.”

İkimiz de güldük ve bir an, bomboş stadyumda baş başa oturmuş, geleceğimiz hakkında hayaller kurarken kendimi o kadar mutlu hissettim ki, cüzdanımdaki fotoğrafı unuttum.

Ama yalnızca bir an.

Çok meraklı görünmemeye çalışarak, “Baban ne iş yapıyor-du?” diye sordum.

“Öğretmendi.”

“Ah gerçekten mi? Nerede?”

“Burada.”

“Chicago’da mı?”

“Burada, Northwestern’de.”

“O da bir astronom muydu?”

“Hayır. İngiliz Edebiyatı dersi veriyordu.”

“Seninle çok gurur duyduğuna eminim. Buraya gelmenin sebebi o muydu?”

Ben cevap vermedi.

“Dersinde *Romeo ve Juliet*’i okutuyor muydu?”

“Bilmiyorum.”

“Bir tragedya uzmanı olduğuna eminim.” Ne diyeceğimi bilmiyordum, Ben tek kelimelik yanıtlarıyla bunu daha da zorlaştırıyordu. Nihayet doğrudan sormaya karar verdim. “Baban kendini neden öldürdü?”

Bana baktı. “Bilmiyorum.”

Peki, şimdi ne olacak? Ne kadar da zordu! Tişörtünün kolunu sıyırdım ve dövmesine baktım. Çivit mavisi rengindeki mürekkeple yazılmış harfler. İçim ürperdi.

“Bana onu anlat,” dedim.

“Anlattım zaten.”

“Güzel miydi?”

“Pek değil.”

“Onu seviyor muydun?”

“Hayır.”

“Nerede tanıştınız?”

Ben oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “Bir partide.”

“Eğer güzel değilse, onda seni çeken ne oldu? İsmi koluna yazdırdığına göre ondan biraz da olsa hoşlanmış olmalısın.”

“Sana beni ilaçla uyuttuğunu ve uyandığımda kolumda bu dövme­yi gördüğümü söylesem ne dersin?”

“Pek ya o? O da kendi vücuduna senin ismini yazdırdı mı?”

“Hayır.”

Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştım. “Neden peki?”

“Sana söyledim,” dedi, sesindeki sınırı gizlemeye çalışarak.

“Birbirimiz için değerli falan değildik.”

Ne yapmaya çalışıyordum? Sonunda birçok şeyi anlamaya başlamıştım. Babasının intiharı, Ben’in intihara meyilli olması, bakışlarını gökyüzüne, yıldızlara çevirmesinin sebebi... Ben annesinin varlığını gizlemek için bu kadar ileri gidiyorsa onu neden rahat bırakmıyordum? Daha fazla ne bilmek istiyordum?

Cevap, her şeydi. Su katılmamış, iyisiyle kötüsüyle, onun ve benim yararına: her şey.

“Sana söylediğim tüm o yalanlar için üzgünüm,” dedim ve elini tuttum. “Bizimki gibi derin bir ilişkide, etrafımızda çok fazla yalanın olması hiç iyi bir fikir değil. Belki bilmiyorsun, ama ben hep dürüstlükten yanayım. Evet, sonu ne olursa olsun, benim oyum daima doğruluktan yanadır!”

Ben bir süre yüzüme baktı, endişeli görünüyordu. “Yine ne oldu, söyle!”

Galiba bu cümlemlerle kendi kuyumu kazmıştım öyle değil mi? Burada onun bana açılmasını sağlamaya çalışırken, sır saklayan *benmişim* gibi görünmüştüm.

“Ben değil canım, sen söyle,” dedim suratımdaki zoraki gü-

lümsemeyle.

Elimi bıraktı. "Benjamin'le benim kavga edeceğimizi düşünüyorsun, değil mi?"

Yüzüne baktım. Gerçekten bilmiyordu. Her şeyi bir bir benim söylemem gerekecekti.

"Yemin ederim, beni tehdit falan etmedi. Dövüşmek istemiyordu. İstiyorsa bile bir şey yapmadı. Yapsa sana anlatırdım."

Artık el ele tutuşmadığımıza göre, çantama ulaşmamam için hiçbir neden yoktu. Bir fotoğrafı Ryan Field stadının ışığına çıkarmamam için beni kimse engellemiyordu.

Onu bir doğum haritası gibi incelememiz gerekiyordu.

Yıllar öncesinin fotoğrafını kucağına bırakırken, "Bunun sen olmadığını söyleme," dedim titrek bir sesle. "Bana o dövmeyi göğüslerine silikon taktırmış on altı yaş aşkın için yaptırdığını söyleme."

Gözlerine bakmayı denedim ama izin vermedi. Fotoğrafa dokunmaktan bile kaçınarak ayağa kalktı ve merdivenlerden aşağı indi.

Ona birkaç sıra aşağıda yetiştim ve tişörtünün arkasından yakaladım. "Anlamayacağımı mı düşünüyordun?"

Bana döndü ve yaralanmış gözlerle baktı. "Nasıl anlayabilirsin ki?" dedi.

"Seni sevdiğine eminim, Ben."

"İşte demek istediğim bu!"

Aşağı inmeye devam etti, koşarak önüne geçtim ve onu durdurdum. Şimdi o bir basamak üstteydi ve ben onunla konuşmak için yukarı doğru baksam da gördüğüm kişi fotoğraf-taki o küçük erkek çocuğuydu.

"Onu düşün Ben! Sana ihtiyacı var. Hiç onu aramayı dene-din mi? Onu araman lazım Ben!"

Beni iterek geçti, ama kapıya kadar inmedi. Bunun yerine

birkaç sıra aşağıya oturdu ve gözlerini bomboş sahaya dikti.

Bir daha yürümeye başlamaz diye umarak yanına oturdum, "Haklısın," dedim. "Anlamıyorum. Annenin senin gibi bir çocuğu nasıl sevmediğini anlamıyorum. Ama bir zamanlar sana iyi bir anne olmalı. Baksana seni o kadar farklı ülkeye götürmüş. Benimkiler beni hiç..."

Ben, "Onu kendi annelerle kıyaslama!" diye bağırdı. "O bir anne değildi! Asla olamadı! Beni okuldan almayı unutturdu, beni yabancılara bırakırdı, tek başıma bırakırdı. Beş yaşındayken Florida'da yaşayan annesini ziyarete gitti. Babam, annemle bir hafta geçirmem için uçağa bindirdi, ama o havaalanına bile gelmedi. O gün ne olduğunu bilmiyorum, beni bir sonraki uçakla eve geri yolladılar. Yedinci doğum günümde şimdi hatırlayamadığım bir şeye sinirlendi ve pastamı havuza fırlattı. Dokuz yaşındayken bana kokain verdi. On yaşındayken, boşanma sonrası, babam velayetimi aldıktan sonra, bana onun oğlu olmadığımı söyledi. Bunlar ondan duyduğum son kelimeler oldu."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Ağlama!"

"Çok üzüldüm!" Ona sarılmaya çalıştım ama izin vermedi. "Bana dövmeyi anlat."

"Babamın haberi yoktu. Yine sarhoş isteklerinden biriydi. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu kanıtlamak için bir başka yol."

"Kendine mi kanıtlamaya çalışıyordu?"

"Belki ama bence asıl bana kanıtlamaya çalışıyordu. Çocukların sezgilerinin ne kadar güçlü olduğunu bilirsin, yetişkinlerden çok daha iyi anlarlar. Onun içini gördüğümü biliyordu. Bunun için benden nefret ediyordu."

"Senden nefret etmediğine eminim."

“Ediyordu! İsmimi kolundan sildirdi. Boşandıktan sonra, ismimi kolundan sildirdi!”

“Annenle babanın...”

“Annemle babam değil, annem. Babam harika bir adamdı ve çok iyi bir babaydı.”

“Kendini öldüren biri nasıl çok iyi bir baba olabilir?” diye sordum. “Onun seni terk ettiğini düşünmüyor musun?” Bunu neden sorduğumu bilmiyordum, aslında kendini daha da kötü hissetsin istemiyordum, ama galiba bana vereceği cevap, bana kendiyle, hatta belki de bizimle ilgili bir şeyler anlatacaktı.

“Anne-babası intihar eden birçok çocuğun böyle hissettiğini biliyorum ama ben babamın beni terk ettiğini düşünmedim. Kendimi suçlamadım. Bunalımdaydı ama bunu asla benimle olan ilişkisine yansıtmıyordu. Tabii intihar ettiği için ona öfkelen dim, ama uzun bir süre değil. Babamın öldükten sonraki varlığı bile, annemin yanımdaykenki varlığından çok daha güçlüydü. Ona ‘Christy’ dememi isterdi, ‘Anne’ değil. Benim en yakın arkadaşım olarak daha iyi bir anne olacağını sanırdı. Sonunda ikisi de olamadı.”

“Neden babana karşı bu kadar anlayışlıyken, ona karşı bu kadar sertsin?”

“Çünkü o da bana karşı sertti. Babam beni bıraktı, ama beni unutmadı. Eğer bana karşı sorumluluk duymasaydı, kendini yıllar önce öldürürdü, ama önce ihtiyaçlarımın karşılandığına emin oldu. Bana ‘Artık benim oğlum değilsin’ demedi.”

Başımı Ben’in omzuna yasladım, gözyaşlarım tişörtünü ıslatıyordu. “Ne yapabilirim?”

Ben uzaklaşarak cevap verdi, “Geçmişte kaldı.”

“Ama o geçmiş hayatımızı ve aşkımızı mahvediyor!” diye ağladım. “Annenle babanın hâlâ hayatında güç sahibi olduğunu reddediyorsun. Tıpkı benim, Benjamin’i inkâr etmem gibi.

İkimizin de geçmişimizle barışmayı öğrenmesi lazım.”

“Konuşmak istemiyorum.”

“Bunu çözebiliriz,” dedim umutla. “Annenin sana ihtiyacı var. Eğer onu ara...”

“Hayır! Onu asla aramam!”

“Ben...”

“Ben arasam bile o konuşmayı reddeder. Benden nefret ettiği için.”

“On yaşındaydın. Senden neden nefret etsin?”

“Babamdan ve benden nefret ediyordu! Onu mahvetti, umarım o da çoktan ölmüştür.”

“Bunu gerçekten istiyor olamazsın!”

“Hiçbir şeyi daha fazla istemedim. Babamın hayatını karrattı. Babam da benim gibi düzeni severdi, ama o dokunduğu her şeyi tepetaklak eden bir kasırga gibiydi. Ayrıldıktan sonra babam Northwestern’de ders vermeye başladı, ben de onunladım ve bu onun için çok yorucuydu. Beni ona bıraksa, babamın hayatı çok daha kolay olurdu eminim, ama benim iyiliğim için yapmadı. Ayrıca, o da beni almak için hiç uğraşmadı zaten, ikimizden de kolayca vazgeçti.”

Onu kollarımın arasına aldım, bu kez direnmedi. Gözlerini kapadı, kirpiklerinden süzülen yaşları görebiliyordum.

“Seni sevmediğine inanmıyorum,” dedim, bir yandan saçını okşarken. “Küçükken de seni sevdiğini söylemedi mi hiç?”

“Sürekli söylerdi. O kadar çok söyledi ki anlamı kalmadı. Christy, benimle sekiz yıldır konuşmuyor!” dedi. Gözlerini sil-di ve doğrudan benimkilerin içine baktı. “Benim sekiz doğum günümü unuttu, mezuniyetime ve babamın cenazesine gelmedi. Ne bileyim ben, baba olmuş olabilirdim, o da babaanne ya da bir trafik kazası geçirip felçli kalmış olabilirdim, bir böbrek nakline ihtiyacım olabilirdi. Ölmüş olabilirdim. O da bu sekiz

yıl içinde yeniden evlenmiş, başka çocukla büyüttmüş ve kendi oğlunu tamamen unutmuş olabilir.”

“Bunu bilemezsin.”

“Babam öldüğünde kaç yaşındaydım biliyor musun? Kendi kendime yetecek kadar büyük müydüm?”

“Seni yanına almak için mücadele etmedi mi?”

“Ne mücadelesi? Mücadeleye gerek yoktu ki? Babam öldü, o hâlâ yasal olarak annemdi. Sadece gelip beni alması yeterliydi. Hatta bir uçak bileti yollasa bile olurdu.”

“Belki... şey, hastaalandı. Belki bilmiyordu.”

“Christy, o beni istemedi. Benim için sorun yok çünkü ben de bir daha onunla yaşamak istemiyordum. Ben de amcamın yanına gittim.”

“Ben hâlâ senden gerçekten nefret ettiğini düşünmüyorum. Sen de ondan etmiyorsun,” dedim ve o minicik umut kırıntısına tutunarak ekledim: “Eğer ondan gerçekten nefret ediyorsan, neden dövmeyi hâlâ sildirmedi?”

“Onu senin için tuttum.”

“Peki, daha öncesi? Neden sildirmek için bu kadar uzun süre bekledin?”

Ben gözlerini aşağıya, sahaya doğru çevirdi. “Babamın cenazesinden sonra sildirecektim aslında. O babamı öldürdü ve cenazesine bile gelmedi, kart bile yollamadı. Ama yapmadım, neden bilmiyorum. Sonra Northwestern’e kabul edildim ve bu kez sildirmeye kesin karar verdim. Babamın okuluna, kolumda onun ismiyle gidemezdim.”

“Ben, bana bak!” Yüzümü ellerimin arasına aldım ve onu gözlerime bakmaya zorladım. “Onu buldum, Ben. Onunla konuşmadım, ama nerede olduğunu biliyorum. Bir kriz geçirmiş, şimdi alkolden kurtulmak için bir rehabilitasyon merkezinde.”

Gözyaşları Ben’in yanaklarından süzölmeye başladı ama

onları silmesine izin vermedim. “Bana hiçbir şey hissetmediğini söyle! Bana onu her gün düşünmediğini söyle!”

“Tamam tamam,” dedi, ellerimi iterek. “Tabii ki onu düşünüyorum, nasıl düşünmeyeyim ki?”

“Gözlerime bak, Ben ve bana annenden nefret ettiğini söyle.”

Denedi ama yapamadı ve gözyaşlarına iyiden iyiye yenik düştü. “Haklısın, onu seviyorum, bunu mu duymak istiyorsun? Onu seviyorum! Seviyorum!” diye bağırdı ve başı omzuma düştü. “Onu seviyorum...”

Ağlamasının iyiye işaret olduğunu düşündüm, zaten ben de ağlıyordum. Üzülerek, rahatlayarak, onun hissettiklerini hissederek ve aptal bir iyimserlikle bunun bir uzlaşma başlangıcı olduğunu düşünerek ağlıyordum; sanki hayat bu kadar basitmiş gibi...

GERİYE DOĞRU GİTMEK

Ertesi sabah ilk iş –ertesi sabah diyorum çünkü o gece herhangi bir şey yapamayacak kadar bitik durumdaydım– Sorenson Rehabilitasyon Merkezi’ni aradım. Numarayı ufak bir kâğıt parçasına not alıp, güç toplamak için kristallerimin altına yerleştirmiştım.

Sonra annemle yemeğe çıktık. Okula gitmediğim için ödemem gereken bir bedel. Hasta olmadığımı biliyor ve canımı sıkan bir şey olduğunu anlıyordu. Sabahın yedisinde, onu Ben’le ayrılmadığımıza ikna etmek zorunda kaldım ve her ne kadar tam anlamıyla dürüst davranmasam da, konunun Ben’in intihar eğilimleriyle alakası olmadığını belirttim. Bana inandı ve iyilik edip odamı terk etti.

Gerçeği söylemek gerekirse, konuşmaya ihtiyacım vardı. Birilerine anlatmak için ölüyordum ama kime bu kim olabilirdi? Miranda kesinlikle değil. Babam? “Bunun soya fasulyesi fiyatıyla ne ilgisi var şimdi?” diyebilirdi.

Tabii ki Ben sırrını saklamam için bana yemin ettirmişti. Benim kitabımda bu, kendini yalnızca bir kişiye anlatmakla

sınırlamak demekti ve tabii bu kişinin de sırrı tutacağına dair yemin etmesi gerekiyordu.

İşte o sırada, Don Pablo'da yemekte, annem ve bendeniz, mısır cipslerimizi yeşil salsa sosa batırmakla meşguldük.

O lafımı bölüp durmasına rağmen hikâyeyi anlatmayı sürdürdüm. Ben bildiğim azıcık şeyi, boşlukları tamamen bana ait tahminlerle doldurarak anlattıkça şok geçiren annem, giderek daha da üzüldü. İnanamadığını söyleyip duruyordu.

Ona en vurucu kanıtı, yani fotoğrafı gösterince, çantasından birkaç mendil çıkardı. "Bu nasıl bir trajedi! Zavallı babası!"

"Zavallı Ben!" diye ekledim. "Reddedilmiş, unutulmuş, yalnız bırakılmış." Ben de ağlamaya başladım ve boğazımı temizlemek için suya uzandım.

"Bu kadın nasıl bu kadar zalimlik edebilmiş?" diye sordu annem. "Etrafta uyuşturucu kullanan, çetelere katılan onca çocuk varken, kaç anne babanın Ben gibi bir çocuğa sahip olabilmek için canını bile feda edeceğini biliyor musun?"

"Biliyorum. Mesela siz."

"İnanmıyorum. Gerçekten inanmıyorum."

"Bilirsin hep böyle dramlardan güzel fırsatlar yaratılabileceğini söylerler. Bir fikrim var. Bence Ben'in trajedisi, bana göre onu kurtarmam için bir fırsat. Yani annesiyle ilişkisini kurtarmam için."

"Christina, onun annesiyle bir ilişkisi yok."

"Bu kadar kötümser olduğuna inanmıyorum."

"Ne yapmayı planlıyorsun? Onları bir araya getirmeyi mi? Şu kadın programlarındaki gibi..."

"Onu annesine götürmeyi düşünüyorum."

"Christina..."

"Düşün bir. Bir klinikte yatıyor, kolay bir hedef. Bir telefon konuşmasıyla buzları kıracağım. Sonra Ben'le birlikte güneş-

li Kaliforniya'ya uçup onları gözyaşları arasında kavuşturacağım. Annesinin ona ihtiyacı var, özellikle de alkolle savaşırken. Ben'in de bir anneye ihtiyacı var. Hep ihtiyacı olmuş, değil mi? Onun için çok üzülüyorum. O bir yetim sayılır."

"Hayatım, benim üzöldüğüm *sensin*. Ben bununla hayatı boyunca savaşmış. Ama sen hazırlıksız yakalandın ve bir annenin ihmalinden iyi bir şey yaratmaya çalışırken gerçekleri görmezden geliyorsun.

"Yine kötümserlik ediyorsun! Bunları babama da anlatabilirdim."

"Bu durumu iyiye çeviremezsin demiyorum. Mutlaka Ben'in bunalımını benden iyi anlıyorsun. Onu kurtarabileceğini düşünüyorum, ama farklı yollarla, daha minik detaylarla. Geçmiş hakkında konuşmak sizi birbirinize yakınlaştırır, ama annesini geri getirmez."

Annesini geri getirmez. Bu kelimeler Ben'i beklerken, bütün akşamüzeri beynimde yankılandı. Bayan Natalie Marlowe, lanet kraliçesi, ona inanmamayı tercih ediyorum. İnanmak istemiyorum.

Nihayet Ben çıkageldiğinde, beklediğim gibi yıpranmış görünmüyordu. Aksine sakın ve dinlenmiş gibiydi. Gömleğini düzgünce pantolonunun içine sokmuş, saçını taramıştı, ama şüpheli tarafım biraz *fazla* gülümsediğini düşünmeden edemedi.

Dışarı çıkmak istedi, benimse başka planlarım vardı. Onu yatakta oturmaya ikna ettim ve kristallerin altındaki kâğıt parçasını çıkardım.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu ben numarayı çevirirken.

"Evet, Christy Shire'in odası lütfen," dedim resmi ses tonuyla.

“Oh, hayır, yapma!”

Bir silahşor edasıyla telefona doğru hamle yaptı. Bu hareketi bekliyordum, ben de daha büyük bir güçle ona hamle yaptım ve yatağa yapıştırdım. Telefon hâlâ bağlıydı.

“Onunla konuşmayacağım,” dedi ayağa kalkmaya çalışarak.

“Konuşacaksın!” diye ısrar ettim ve dirseğimle göğsüne bastırdım. Kaçmamasını garantilemek için çok fazla güç kullanıyordum, bir kurtuluş hikâyesinin acısız gerçekleşmesini beklemiyordum zaten.

“Christy Shire,” dedim telefona birinin geldiğini duyduğumda. “Ona oğlunun hatta olduğunu söyleyin.”

Ben geri çekildi. “Telefonu bağlamayacaklar.”

“Ben bağlatırım!”

“Benimle konuşmaz ki.”

“Merhaba, Bayan Shire?... Hemşiresi misiniz?.... Oğlu adına arıyorum. Oğlu onunla konuşmak istiyor.”

Ben başını diğer tarafa çevirmeden önce, bana sinirlendiğini belli edecek kadar uzun bir süre çatık kaşlarıyla baktı. “Sana evimin anahtarını vermemeliydim,” dedi. “Pasaportuma baktıktan sonra, etrafı karıştıracaklarını tahmin etmeliydim.”

“Birkaç genç kız dergisi de buldum,” diye dalga geçtim.

Ahizede ayak sesleri duyuldu. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bir aileyi birleştiriyordum. Bu hayatımda yaptığım en asil ve en iyi hareketti. Bir defasında yeterli elemanları yok diye, sığınma evinde anneme yardım etmişim, ama bunu kalbimi vererek yapmamıştım.

Telefonda beklediğim süre asırlar gibi uzun geldi, ama annesinin sesini duyacağıma gönülden inanıyordum. Duyduğum hemşirenin sesi oldu.

“Üzgünüm,” dedi. “Bayan Shire şu an telefona gelemez.”

“Ne demek istiyorsunuz? Bu çok acil. Oğlu...”

“Kendisi biraz rahatsız.”

O cadının yalan söylediğini biliyordum. “O zaman lütfen bana ne zaman tekrar arayabileceğimi söyler misiniz? Bir saat sonra mı? İki saat mi?”

“Üzgünüm ama Bayan Shire oğluyla konuşmak istemiyor.”

Bu kadar basit. Bayan Shire oğluyla konuşmak istemiyor. Bir insan nasıl bu kadar kalpsiz olabilir? Neyin var senin? Demek istiyordum. Senin annen yok muydu? Ama Ben yanı başımda oturuyordu, bu yüzden zorla gülümsedim ve telefonu kibarca kapattım.

“Sana demiştim,” dedi.

“Uyuyormuş. Birazdan yine deneriz.”

Ağlamamak için kendimi tutmayı denesem de Ben’in iradesi bende yoktu. Sakin olamazdım, gömleğimi pantolonumun içine düzgünce sokup, saçımı tarayamazdım. Ne de olsa ben bir Oğlak’tım.

Rolls Royce'lara ve palmyelere doğru uçmak yerine, küçük, zavallı odamda kalakalmıştık ve bir zamanlar umutlu olan kız, kurtarmayı planladığı çocuk tarafından teselli ediliyordu.

Ertesi gün okula gitmem büyük hataydı. Aklımdan ne geçiyordu? Mars gerilemiyor muydu? Falımda, “Adınızı dikkatli atın, önünüze çıkacak çatışmalar yolunuzu kesecek” demiyor muydu? Aslında bunu, Ben’le annesinin ve benimle Ben’in çatışmalarına yormuştum. Yirmi dört saat boyunca ölü taklidi yapmış olsam, belki birçok felaketi önleyebilirdim ama işin özünde değişen hiçbir şey olmayacaktı.

Büyük Resmi değiştirmek konusunda çaresizdim. Eğer o sabah aritmetikten İngilizceye, oradan tarihe doğru sürünen bana Büyük Resmi sorsanız, size “Christy Shire” derdim.

Christy Shire, Christy Shire, tek düşündüğüm buydu. O

her şeyin anahtarı gibiydi, yalnızca Ben'in geçmişinin değil, aynı zamanda geleceğinin de. Tabii benim geleceğimin de. Paramparçaydım. Tek kelimeyle trajik ve çok üzücü bir durumdu. Hayal kuruyordum. Hayallerim ve gözyaşlarım arasında, x'in değerini düşünmeye vakit bulamıyordum. Enerjimi boşa harcadığımın farkındaydım. Annem ve Ben haklıydı. Christy'nin hemşiresi haklıydı. Olmaması gerekiyordu. Her neyse, Christy Shire Büyük Resmin ufacık bir parçası bile değildi. Evrenimizden çok uzakta, ışığı tükenmiş bir yıldız gibiydi. Hayalet ışığını görebildiğimiz için onun hâlâ var olduğunu sanıyorduk. Hayır, Büyük Resmi dolduran şeyler başkaydı, patlamaya hazırlardı ve inanın bana Cennet'ten gelmiyorlardı.

Uzun bir gündü ve gün bittiğinde ben de bitmişim. Ben'in gelip beni almasını umuyordum, çünkü bünyem Evanston'a giden uzun yolu kaldıramayabilirdi.

Altıncı zilden sonra dolabımın orada beliriveren Miranda, bizi cumartesi akşamı partiye davet etti. Ona kesin geleceğimizi söyledim ve birkaç dakika içinde eşyalarımı topladım.

Dışarı doğru yürürken koridorlar boşalmıştı. Ben'in arabasını görüp rahatladığımı hatırlıyorum. Kaportaya yaslanmış, Miranda'yla sohbet ediyordu. Beni gördüğünde el salladı ve bana doğru yürümeye başladı.

O anda Benjamin'i gördüm. Nereden geldiği hakkında bir fikrim yok, arabasını görmedim. Derken o beni fark etti ve yarım daire şeklindeki yolun girişinden, çimenliğin tam ortasından yürüyerek bana yaklaşmaya başladı. Ben'in elli metre kadar arkasındaydı, elleri yanda sallanıyordu; boşlardı. Ben, onun arkasında olduğunu bilmeden bana doğru yürümeye devam etti. Benjamin'in bu kez benim için geldiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Eğer Ben'le yüzleşmeye gelmiş olsaydı, bunu o gözünün önünde beni beklerken çoktan yapmış olurdu zaten.

Ama neden geldiğini –beni milyonuncu kez tehdit etmeye mi, bana yalvarmaya mı, beni öldürmeye mi– asla bilemeyeceğim.

Benjamin'e doğru koşan bir şekil gördüm. Hani aksiyon filmlerinde şiddet sahneleri hep ağır çekim olur ya, bu da aksine, bir sahneyi hızlı çekim seyretmek gibiydi. Birini görmedim, Chicago Bulls ceketini görmedim, bana Benjamin'i soran o serseriye görmedim –ama daha sonra polis onu tutukladığında aynı kişi olduğunu anladım– hayır, yalnızca bir şekil gördüm, bulanık bir şekil. Silahın iki kez patladığını duydum.

İnsanlar çılgın atmaya ve çil yavrusu gibi dağılmaya başladı. Okulun güvenli duvarlarının arasına doğru koşan birileri beni iterek geçti. Hızla uzaklaşan bir araba gördüm. Belki de yalnızca duydum. Hatta belki hiçbir şey görmedim ve duydum.

Hatırladığım bir sonraki sahnede, çimenlikte diz çökmüş, Benjamin'in vücudunu kollarımın arasında tutuyordum. Oraya nasıl gittim, koştum mu yoksa yürüdüm mü, bağılıyor muydum yoksa yaşadığım şok yüzünden sesim mi çıkmıyordu bilemiyorum. Ölmüştü, öldüğünü biliyordum. Gözleri kapalıydı, kanı kalbinden okulun kutsal çimenlerine doğru akıp gitmişti bile. Sanki onu korumak için hâlâ çok geç değilmiş gibi, bir bebek misali kucaklamıştım. Sanki hayatımın tek amacı onu korumaktı. Sanki onsuz yaşayamazmışım gibi. Sanki beni takip edip tehdit eden o değilmiş gibi.

Giysilerim kanla kaplanmıştı, ama o an bunun farkında bile değildim. Birkaç metre ötede, bir mezar taşı gibi dik duran, eski püskü beyaz kasketine bakakalmıştım.

Sonra Ben'i gördüm. Benim yanımda değildi. Karanlık bir merakla cesedin etrafında biriken fakülte öğrencileriyle birlikte de değildi. Onu toplanmış insanların arasındaki bir boşluktan gördüm, uzaktaydı. Çok uzaktaydı. Bana bakıyordu, kolla-

rımı kavuşturmuş, kaşlarını çatmıştı. O an, olayın şokundan, tehlikesinden, düşmanı ölmüş yatıyorken duyduğu rahatlık, memnuniyet ve zafer hisleri yüzünden kaşlarını çatıyor diye düşünmüştüm.

Sonradan tam tersi olduğunu anladım. Bu bir umutsuzluk ifadesiydi. Kaşlarını çattığı Benjamin değil, bendim. Ona doğru gitmem, ölü vücudunu kucaklamam... Ben, o sahnede kurbanı tanıyan bir kızın anlık bir dürtüyle hareket edişini görmedi. O, yıllar önce boşanma mahkemesindeki terk edilmesini ve reddedilmesini gördü. Benjamin'e bir zamanlar aşık olduğumu biliyordu. Şimdi beni kanla lekelenmiş pantolonumla gördüğünde, Benjamin'in yerini asla tam olarak tutamayacağına, ona hâlâ aşık olduğuma, ona daima aşık kalacağıma inanmıştı. Surat asması, sonradan -neredeyse her şey için çok geç olduğunda- fark edeceğim üzere, bir yenilgi işaretiydi. Ölmüş biriyle yarışmanın ancak tek bir yolu olduğunu söylemeyen çalışır gibiydi.

KATİL BULUTLAR

Rüzgâr odamın penceresine vuruyordu. Bahçedeki ağacın dalı cama sürttü ve karatahtaya değen tırnak gibi gıcırdadı. Karanlıkta oturdum, uyku tutmuyordu.

Az önce Benjamin, iskeletinden sarkan toz toprak ve çimen parçaları, kafatasının üzerindeki beyaz kasketiyle mezarından yukarı tırmanıyordu. “Christy,” diyordu. “Sana bir kez sarılmadan ruhum asla huzur bulmayacak Christy...”

Benjamin’in cenazesinin üzerinden tam bir hafta geçmişti ve ben her gece aynı kâbusu görüyordum. Onu hep mezarından çıkarken görüyordum. Benim mezarlıkta ne işim vardı kim bilir. Hep beyaz kasketini giymiş oluyordu. İskelet olduğu için fazla hızlı hareket edemiyordu ve ondan her seferinde kurtuluyordum. Mezarlığın içinde bağıarak Ben’i çağırıyordum, ama Ben asla gelmiyordu.

Belki de bu kâbusu görüyordum, çünkü cenazeye gitmediğim için suçluluk duyuyordum. Paramparçaydım. Bir tarafım gitmem gerektiğini, doğru olanın bu olduğunu söylüyordu. Böylece tüm yaşananlar geçmişe gömülecekti. Ama –Tanrı’ya

şükür- Benjamin'in beni takip ettiğinden bile haberi olmayan annemle babam buna karşı çıkıyordu. Hiçbir şey söylemese de Ben'in de aynı fikirde olduğunu biliyordum. Vurulma olayından sonra sessizliği daha da büyüdü, bu da anlamam için yeterliydi.

Gri bir haftaydı, hava sürekli fırtınalıydı. Rüzgâr esip dal yatak odası camıma bir ileri bir geri sürttükçe dua ettim. Bu korkunç geceden sağ çıkabilmek için dua ettim. Camıma sürtenin Benjamin'in iskelet parmakları değil de, gerçekten ağacın dalı olması için dua ettim. O günlerde, binlerce farklı şey için çok dua ediyordum. Uyku için, huzurlu rüyalar için, güneşli bir gün için, Ben'in kıskançlığından kurtulması için. Şimdi bir yerlerde olan, Benjamin'in ruhu için bile dua ettim. Buradan çok uzaklarda olması için dua ettim.

İki hafta önce bana Benjamin'in öleceğini söyleseniz çok rahatlardım. Sorunlarımızı kökten çözen daha iyi ne olabilirdi? Artık beni takip etmesinden endişe duymayacaktım. Ben'e hiçbir zaman tehlike oluşturmayacak ya da aramıza girmeye çalışmayacaktı.

Ne kadar yanılmışım! Eğer ertesi sabah eğer mısır gevreği kutusundan bir cin çıkıp bana bir dilek hakkı verse, onu hayata geri döndürürdüm. Zaman kıskançlığını törpülerdi. Bir sevgili bulurdu, başka bir şehre taşınırdı. Ama şimdi bir hayaletti ve odamın duvarları bile beni gizleyemiyordu. Hayaleti hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı. Gün geçtikçe daha da büyüyen sessizliğinin ardına saklanan Ben'in peşini de tabii.

Sırtüstü uzanıp gözlerimi kapattım ve hayatı ne kadar yanlış anladığımızı düşündüm. Bir yerden başlıyoruz, nereye gittiğini bildiğimizden eminiz, kendimize fazlaca güveniyoruz ve gelecek yirmi yıl rotayı izliyoruz ve sonra -bum!- geri gitmeye başlıyor, tıpkı bir gezegen gibi ve gökyüzünde hızla yok oluyor.

Uyandığımda yağmur yağıyordu; kesintisiz ve sağanak bir yağmur. Rüzgâr dinmişti, ağacın dalları bir iskeletin parmakları kadar hareketsizdi. Neredeyse öğlen olmuştu, annemler arkadaşlarıyla brunch'a gitmişti, pazar gazetesi ve ekleri masayla sandalyelerin üzerine yayılmıştı. Kendime bir kâse çikolatalı mısır gevreği doldurdum ve Kültür Sanat ekini aldım. Ortalık o kadar sessizdi ki yağmur damlalarının çatıya vurduğunu duyabiliyordum. Ben de oturma odasındaki müzik setini açtım ve annemin klasik rock istasyonunu alternatifine çevirdim. Sonra da falıma bir göz attım:

"Bu, son gününüz olabilir."

Tamam, çok net konuşmuyordu, ama yeterince kasvetliydi. Ben'i aradım, evde yoktu. Bu yağmurda ne yapıyordu? Telefonuna, içeri girdiği saniye beni aramasını söyleyen bir mesaj bıraktım. Onu, on iki saatten daha az süredir görmememe rağmen, deli gibi özlemiştim. Dün gece sinemaya gitmiştik, sanki dev sinema kompleksinde yirmi salonda da konusu annelerle ilgili olan filmler vardı. Uzaylı filmi *Antares*'le *Randevu* bile uzaylı bir anneyi konu alıyordu. Sonrasında fazla konuşmadık, beni erkenden eve bıraktı.

Boş kâsemi bulaşık makinesine yerleştirdim, müziği kapattım ve düşüncelerimi kötü havadan uzaklaştıracak bir komedi dizisi ya da futbol maçı görürüm diye televizyonu açtım. Soldier stadyumunda Ayılar, Vikinglere karşı oynuyordu. Geniş omuzlu savunma oyuncularını ıslak çimende kayıyor, oyun kurucular topu ellerinde tutmakta zorlanıyordu. Yapılan ataklar beceriksizceydi. Sadık taraftarlarsa, yağmurluklarına sarınmış, zavallı halde tribünleri bekliyordu.

Devre arasında Kanal 11'in hava durumu radar ekranında büyük resmi gösterdi. Her yer kırmızıydı ve dahası da yolday-

dı. “Alçak basınç cephesi tüm akşamüzeri kalacak,” sunucu bunu yüzünde aptal bir sırıtışla söylüyordu. “Korkarım ikinci devre de yağmurlu geçecek, hatta ani rüzgârlar fırtına da getirebilir. Bu akşam ise yeni bir alçak basınç tabakasının bölge-mize gelmesiyle, gök gürültülü sağanak yağışla karşı karşıya kalabiliriz.”

Tüylerim mi ürperdi? Soğuk değildi, sadece yağışlıydı. Ben’in aramasını bekleyerek ve nerede olduğunu düşünerek pencereden dışarı baktım. Bir süre otobüse binip evine gitmeyi düşündüm. Anahtarını geri almamıştı. Sanırım saklamaya değer her şeyi bulduğumu düşünüyordu. Yine de bu yağmurda istasyona yürümek istemediğimden gitmedim.

Dördüncü devrede, oyunda rekabet kızıştı ve düşüncelerimden biraz olsun uzaklaştım, ama sadece biraz. Bittiğinde internete girdim ve bir başka bir günlük burç yorumuna baktım. En az ilki kadar kötüydü. Ben’i yine aradım, bir mesaj daha bıraktım. Miranda’yı aradım, ama o bile evde yoktu.

Annemler eve döndüğünde artık duvarları tırmalar durumdaydım. “Lütfen beni Evanston’a götürün. Yalvarıyorum!” diye sevgili, tatlı babama yalvardım.

Ama o yalnızca şapkasındaki yağmur damlalarını silkeledi ve maçın sonucunu sordu.

“Anne, sen ne dersin?”

“Bu yağmurda mı? Neden Ben gelip seni almıyor?”

Yalan söyledim, “Arabası tamirde.”

“Bardaktan boşanır gibi yağıyor Christina. Şiddetli fırtına uyarısı da var.”

“Ama plan yaptık!”

“Onu zaten her gün görmüyor musun?”

Bu cümle, çok yakın bir tarihte, Ben’le olan astrolojik ayrılığımızı, Amerikan tarihindeki en büyük felaket olarak gören

kadının ağzından çıktı. "Evet!" diye bağırdım. "Her gün!"

Islak giysilerini değiştirmek için odaya gittiler ve beni oracıkta yalnız bıraktılar. Düşen yağmur damlalarıyla minik bir nehre dönüşmüş bahçe yoluna, rüzgârla sarsılıp duran demir kapiya baktım. Ben de sarsılıyordum, kabul etmeyi reddettiğim bir korkudan dolayı.

Ayılar yağmurluğumu giydim ve otobüse verecek bozuk paramın olup olmadığını kontrol ettim.

Ben kapiya doğru ilerlerken, "Bu havada dışarı çıkamazsın," dedi annem.

"Ya siz beni götürürsünüz ya da kendim giderim."

"Lawrence, lütfen ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyle."

"Bu iyi bir fikir değil," dedi babam, maç sonrası yorumların sesini açarak.

Rüzgâra rağmen hava ılıktı. Mevsimsel olmayan bir kasırga havası. Beni korkutan rüzgâr değildi zaten. Otobüs şehrin yukarısına doğru tırmanırken, hava durumu hariç herhangi bir şey düşünmek için kendimi zorladım. Oraya gittiğimde tabii ki Ben'i evde bulacaktım. Benjamin'le aramda geçenler onu bunalıma falan sokmamıştı. Beni kaybetmediği açıkça belliydi. Aşkımı ona ispat etmek için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

İstasyondan aceleyle çıktığımda gökyüzü koyu mor bir renk almıştı. Başka bir gece olsa bunu güzel bulurdun, ama bugün çok gözüme çok tehlikeli göründü. Gök gürültüsünün sesi beni korkudan öyle bir sıçrattı ki, neredeyse yağmurluğun dışına çıkacaktım.

Ben'in arabası her zamanki yerindeydi, bu da iyiye işaretti, yoksa değil miydi? Merdivenleri koşarak çıkıp kapısını yumrukladım. Cevap yok. Anahtarımı çıkardım. Holün ve mutfağın ışığı açıktı. Daha önceden de böyle mi olurdu? Hatırlamıyorum.

Korkutucu bir sessizlik vardı, ama evde değilse sessiz ol-

ması da normal değil miydi? Bisikletini alıp almadığını merak ettim, ama yatak odasına bakmak fazlasıyla korkutucu geliyordu. Kapının önünde durup titremekten başka bir şey yapmak için fazlasıyla korkmuştum.

Sonra golf sopalarını, daha doğrusu golf sopalarının her zamanki köşelerinde olmadıklarını fark ettim.

Odanın diğer tarafına koştum. Golf çantası yerde yatıyordu. Eğildim ve umutsuzca sopaları saydım. O kadar büyük bir panik yaşıyordum ki, golf sopalarını saymak gibi basit bir işlemi yapmak bile imkânsız geliyordu. Dokuz numaralı sopanın yerinde yeller estiğini fark ettim.

Ben'in evde olmadığına emin olmuşum artık; yatak odasına koşup bisikletini aldım ve merdivenlerden aşağı indirdim. Nereye gittiğimi bile bilmeden pedal çevirmeye başladım. Golf sahasına yalnızca bir kere gitmişim, ama nasıl gidileceğini hatırlıyordum – gerçekten hatırlıyor muydum? Uzaktaydı, neredeyse bir buçuk kilometre. Ben'in oraya gittiğinden nasıl emin olabiliyordum? Arabasını ya da bisikletini neden almamıştı? Gerçi yürüyerek gitmeyecek kadar ne acelesi olabilirdi? Ayrıca ıslanmaktan korkacak bir durumda değildi herhalde?

Dediklerini düşündüm. Gerçek âşıkların birbirini mahvetmediğini, aksine birbirini kurtardığını söylemişti. O benim hayatımı gerçekten iyi yönde altüst etmişti, işe girmeye ikna etmişti, ailemin gözündeki imajımı düzeltmişti ve sınıfta en ön sıraya oturmamı sağlamıştı. Bunun karşılığında ona bir şeyler vermiş olabilmeyi umdum, mantık dolu ruhuna inanacak bir şey vermiş olabilmeyi. Ölümle ilgili o karanlık yorumlarından birini yapıp beni korkutalı uzun zaman olmuştu; ilk tanıştığımız günlerdi. Artık mutluydu ve bu mutluluğun bir kısmının sebebinin ben olduğuma inanıyordum.

Şimdiyse benim yüzümden fırtınanın ortasındaydı, benim

yüzümden ölmeyi istiyordu, beni kaybettiğini düşünüyordu. Hatta benden fazlasını kaybettiğini, çünkü bir aileye bu kadar ihtiyacı varken, annemle babam hızla onun da annesi babası olmaya başlamıştı. Tüm bunları kaybetme olasılığı kaldırabileceğinden fazlaydı ve bu da onu fırtınanın göbeğine itmişti.

Ben de fırtınanın göbeğindeydim, değil mi? Onu kurtarmaya çalışırken, kendimi de mi mahvedecektim? Bir uçtan diğer uca savrulmamız garipti, birbirimizi kurtarmak ve birbirimizin hayatını tehlikeye atmak arasında gidip geliyorduk. Benim için, bizim için tehlikeli olan kişinin Benjamin olduğuna kendimi inandırmıştım. Ama inandığım yanlış Benjamin'di. Aşkıma ve hayatımıza en büyük tehlikeyi oluşturan benim Benjamin'imdi.

Tanrım, kaybolmuştum! O kadar şeyi düşünürken yola çok dikkat etmemiştim. Uzakta, göğün gürlediğini duyabiliyordum. Bir sonraki köşede durup yönümü bulmaya çalıştım. Biraz hava almak için yağmurluğumuz kapüşonunu açtım, gözyaşlarım yağmur damlalarına karışıyordu. Oraya birlikte gittiğimiz geceyi hatırlamaya çalıştım. Ağaçlı sokakları ve tuğla evleri hatırladım, ama isimleri neydi? Hiçbir fikrim yoktu. Bir benzin istasyonundan sağa döndüğümüzü hatırladım, ama görünürde öyle bir yer yoktu.

Bir şimşek gördüm. Tanrım, geçen her dakika ölüm kalım meselesi. Neden daha erken gelmedim? Tüm günü harcadım, şimdiyse düz mü gitsem sağa mı dönsem diye düşünürken Ben'in ölümüne sebep olabilirdim.

Düz gittim, pedallara deli gibi asılmıştım. Aslında birilerine nasıl gidileceğini sorabilirdim, ama soracak kimse yoktu. Sokakta araba bile yoktu. Sanki bir gün önce, dünyanın sonu gelmişti.

İki blok sonra bir benzin istasyonu gördüm, doğru istasyon

bu muydu? Bilmiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Yokuş yukarı çıkan, ufak rüzgârlı bir sokağa girdim. Bacaklarım beni öldürüyordu ama hızla ilerlemeye devam ettim. Sonra beyaz bir çit gördüm, diğer yanındaysa bir golf sahası vardı!

O kadar panik yaptım ki, girişi falan aramadan bisikleti oracıkta bıraktım, çitin üzerinden atladım ve koşmaya başladım. Gökyüzü simsiyah olmuştu ve yağmur gölün yüzeyini dövüyordu. Yağmurluğa rağmen sıırılsıklam olmuştum, o kadar ıslanmıştım ki daha fazla ıslanmam imkânsızdı.

Kahrolası çardak neredeydi? Ben'in ismini haykırmamak için kendimi bütün gücümle tutuyordum. Bunu yaparsam kaçabileceğini biliyordum. Zaten bütün bu yaşadığımız kaçmaktan ibaret değildi de neydi?

Hangi delikti? Başlangıç noktası neredeydi? Nihayet bir işaret gördüm – on altı. Benim aradığım on sekizdi. Koştum. Bir yandan rüzgâra karşı mücadele edip, diğer yandan yağmur damlaları milyonlarca iğne olup gözlerime batarken etrafı görmek hiç kolay değildi. Sonra bir şişmek daha çaktı ve tepenin üzerindeki çardağı aydınlattı. Boş olup olmadığını görememiştim.

Son nefesimle yukarı ulaştım ve yorgunluktan oracığa yığıldım. Orada değildi. Peki, o zaman neredeydi? Çite doğru eğildim, nefes nefeseydim. Yağmur çatıya o kadar büyük bir gürültüyle çarpıyordu ki, kendi nefes sesimi bile duyamıyordum.

Sonra onu gördüm. On sekizinci deliğin orada, göle yakın bir yerde ayakta duruyordu. Golf sopasını havaya kaldırmış, dimdik tutuyordu, bir kurban ayini yapıyor gibiydi.

“Ben!”

Kendimi tutamadım. Koşarken onun ismini bağırmamı engelleyemedim. Başta kıpırdamadı, ama sonra bana döndü, sanki hipnozdan uyanıyor gibiydi. Arkamda çakan bir şimşek

yüzünü aydınlattı, tehlikeli bir şekilde sakın ve kendine güvenliydi. Üstünde ceket yoktu –neden olsun ki?– ve ıslak saçları yanağına yapışmıştı.

Kendimi onun üzerine o kadar büyük bir güçle fırlattım ki, neredeyse yere düşüyorduk. Kontrolsüz bir şekilde hıçkırıyordum.

“Burada ne yapıyorsun?” diye bağırdı.

Altta kalmayarak, “Sen burada ne yapıyorsun?” diye bağırdım.

Kendimi biraz toparlamıştım. Gücsüz olmanın zamanı değildi. O sopayı elinden almak zorundaydım. Bir an önce...

“Git buradan!”

“Hayır!”

Boşta kalan eliyle beni uzaklaştırmaya çalışıyordu, ama diğer eliyle hâlâ sopayı tutuyordu.

“Bunun seninle hiç ilgisi yok!” diye bağırdı, yağmur sesini bastırarak.

“Bu tamamen benimle ilgili! Nasıl kendini yok edip, hayatıma devam etmemi beklersin?”

“Hayatına devam edersin.”

Korkunç bir şimşek çaktı, ne kadar uzaktaydı bilmiyorum. Yaşadığım panik yüzünden Ben'i bıraktım. Kaçmayı denedi, ama karşısında göl vardı. Bu sefer onu öyle bir tuttum ki, tırnaklarım etine geçti.

“Ver o sopayı bana!”

Onu uzanamayacağım kadar yukarıda tuttu. “Anlamıyorsun!”

“Haklısın, anlamıyorum. Şu sopayı bırak!”

“Bunu yapmana izin vermeyeceğim!”

“Neyi yapmama? Yaşamama mı?”

“Burada senin de ölmene izin vermeyeceğim!”

“Öyle mi? Reddediyorum!” Soplanın sapına tutundum. Onu elinden çekmeye gücüm yoktu, ama aynı şekilde o da benim elimden çekemiyordu.

“Ölmekten korkmuyorum!” diye bağırdım, karanlık gözlerinin içine bakarak. Aslında korkuyordum. O kadar korkuyordum ki, artık yağmuru ve rüzgârı, ayağımın altındaki çamurlu çimenleri, metal sopanın soğuşunu hissetmiyordum.

Ama gök gürültüsünü duydum. Muazzam bir gürültü. Ardından gelen dallara ayrılan şimşegin her yeri gündüz gibi yapan ışığı. Bir saniye sonra neredeyse ilkinden de yüksek sesli bir gök gürültüsü daha. Şimşek yaklaşık bir kilometre uzakta-
taydı. Yalnızca birkaç şimşek sonra, kalplerimiz kavrulup kül olacak ve sonsuza dek birbirine karışacaktı.

Ben’le birbirimize baktık, bu an sanki sonsuza dek sürdü. İkimizin gözlerinde de hem kararlılık hem de korku vardı. O neden korkuyordu? Ölümünden değil. Belki de hayattan, diye düşündüm. Peki, ben neden bu kadar kararlıydım? Sopayı elinden almaya mı? Evet, biraz önce bundan başka bir şey istemiyordum. Peki şimdi? Belki de o sonsuz bakışmamızdan sonra, tıpkı Juliet gibi büyük bir aşkın basiretsiz inadıyla, ben de gerçekten ölmeye karar vermiştim. Bilmiyorum.

Uzaklarda kesintisiz bir gümbürtü sesi vardı. Sonra yağmurluğuma vuran damlaların sesini duydum. Sadece damlaların, peki gök gürültüsü neredeydi?

“Bitti,” dedi Ben. Sesinde ne rahatlama ne de hayal kırıklığı vardı, haberleri sunan bir sunucu gibiydi.

Sopayı tüm gücüyle tutmaktan vazgeçti, elinden alıp onu göle fırlattım. Sonra üç yüz altmış derece döndüm. Yalnızca siyah gökyüzü, yalnızca yağmurun ve benim hızla nefes alma sesim.

Şimdi ne olacak?

Ben bana bakmıyordu, gözünü uzaklara dikmiş, kollarını çaresizce aşağıya sarkmıştı. Onun için üzüldüm.

Hem sinir bozukluğu hem de neşeyle güldüm ve omzuna vurdum. "Üzülme," dedim. "Bu işin yarını da var."

"Bu gece buraya gelebilmem için cesaretimi toplamam yıllar sürdü. Bunu yine yapamam."

"Beni hâlâ seviyorsun değil mi? Bu her şeyden fazla cesaret gerektirir."

Bana döndü ve gülümsedi. Hayata geri dönmüştü.

Gölden yalnızca birkaç adım uzakta olduğunu fark ettim. Ellerimi göğsüne koydum ve tüm gücümle ittim. Geriye doğru düştü ve suya yuvarlandı.

Aslında boğulabilirdi ama bu tehlike o anda aklımın ucundan geçmedi. Zaten su da ancak beline kadar geliyordu.

Bir golf topu ya da benzeri bir şey tükürdü ve tam bir şok ifadesiyle bana baktı.

"Bu beni terk etmeye çalıştığın için!" diye bağırdım.

Kıyıya doğru yürüdüm ve elimi uzattım. Ne kadar safım, benden özür dileyeceğini düşündüm, elimi öpeceğini ya da omzumda ağlayacağını falan. Bunun yerine beni de suya çekti.

"Bu beni takip ettiğin için!"

İkimiz de güldük ve gergin sınırlarımızı boşalttık. Ne zararı olabilirdi ki, zaten yağmurdan sıırıslıklam olmuştuk. Uzun uzun öpüştük, birbirimizin içine hayat üfledik.

Gölden çıkmama yardım ederken, "Sanırım kaderimde hayatım boyunca acı çekmek var," dedi yenik bir ses tonuyla.

"Benim kaderimde de sana acı çektirmek var!" diye cevap verdim, üzerimdeki yosunları temizleyerek. "Hadi sana gidelim ve kendimize gelelim. Sonra sana sıcak çikolata soslu dondurma alırım."

"Yanında para var mı?" diye sordu. Böyle bir zamanda bile

YILDIZ ÇARPMASI

Bay Mantık olabiliyordu.

“Sana geri öderim.” Islak çamurlu elini tuttum, onun vücudundan benimkine akan elektrik, beni tüm hücrelerime kadar sarstı.

O günden beri sık sık eğer fırtına geçmeseydi ve yıldırımlar giderek yaklaşıyorsa ne olurdu diye düşünüyorum. Bunu gerçekten yapabilir miydik? Bizi yok edecek kara bulutlar üzerimize gelirken, bataklığa dönüşmüş çimenlerin üzerinde, soğukkanlı bir şekilde durabilir miydik? Sopayı fırlatıp, koşarak oradan uzaklaşmaya cesaretimiz olur muydu? Bence o, sopayı bırakmazdı ve ölürdü. Bence ben, bir sonraki yıldırımda onu bırakır ve yaşardım. Ama bunu yalnızca gökyüzündeki yıldızlar bilebilir.

~~Doğar yıldızları sönük iki talihsiz sevgili~~

Shakespeare

Yeniden doğar yıldızları sönük iki talihsiz sevgili

C. Marlowe